

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 15.12.2020 r.
COM(2020) 825 final

2020/0361 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające
dyrektywę 2000/31/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2020) 432 final} - {SWD(2020) 348 final} - {SWD(2020) 349 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Od czasu przyjęcia dyrektywy 2000/31/WE¹ („dyrektywa o handlu elektronicznym”) pojawiły się nowe i innowacyjne (cyfrowe) usługi społeczeństwa informacyjnego, które zmieniają codzienne życie obywateli Unii oraz kształtują i modyfikują sposoby komunikacji, łączności, konsumpcji i prowadzenia działalności gospodarczej przez obywateli. Usługi te w dużym stopniu przyczyniły się do transformacji społecznej i ekonomicznej w Unii i na świecie. Jednocześnie ich wykorzystanie wiąże się z nowymi zagrożeniami i wyzwaniem zarówno dla całego społeczeństwa, jak i dla poszczególnych osób korzystających z takich usług. Usługi cyfrowe mogą wspierać proces osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, przyczyniając się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego i rozwoju społecznego oraz zrównoważenia środowiskowego. Kryzys związany z koronawirusem uwidocznił znaczenie technologii cyfrowych we wszystkich sferach współczesnego życia. Wyraźnie ukazał uzależnienie naszej gospodarki i naszego społeczeństwa od usług cyfrowych i uwypuklił zarówno korzyści, jak i zagrożenia wynikające z obowiązujących ram dotyczących funkcjonowania usług cyfrowych.

W komunikacie pt. „Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy”² Komisja zobowiązała się do aktualizacji przepisów horyzontalnych, w których określono zadania i obowiązki dostawców usług cyfrowych, w szczególności platform internetowych.

W ten sposób Komisja uwzględniła kwestie zidentyfikowane w sprawozdaniach z własnej inicjatywy Parlamentu Europejskiego i przeanalizowała zawarte w nich wnioski. Parlament Europejski przyjął dwie rezolucje na podstawie art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) pt. „Akt prawny o usługach cyfrowych: poprawa funkcjonowania jednolitego rynku”³ i „Akt prawny o usługach cyfrowych: dostosowanie przepisów prawa handlowego i cywilnego do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność internetową”⁴. Parlament Europejski przyjął również rezolucję w ramach procedury nieustawodawczej pt. „Akt prawny o usługach cyfrowych i związane z nim kwestie z zakresu praw podstawowych”⁵. Zasadniczo rezolucje te pod wieloma względami wzajemnie się uzupełniają. Zdecydowanie wzywa się w nich do zachowania podstawowych zasad określonych w dyrektywie o handlu elektronicznym oraz do ochrony praw podstawowych w środowisku internetowym, a także ochrony anonimowości w internecie w każdym przypadku, gdy jest to technicznie możliwe. W rezolucjach tych Parlament wzywa do zapewnienia przejrzystości, obowiązków informacyjnych i rozliczalności w odniesieniu do dostawców usług cyfrowych oraz opowiada się za skutecznymi zobowiązaniami do zwalczania nielegalnych treści w internecie. Opowiedziano się w nich również za nadzorem publicznym na szczeblu unijnym i krajowym oraz współpracą między właściwymi organami

¹ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) ([Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1](#)).

² https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/communication-shaping-europes-digital-future-feb2020_en_4.pdf

³ Parlament Europejski, rezolucja w sprawie poprawy funkcjonowania jednolitego rynku (2020/2018(INL)).

⁴ Parlament Europejski, rezolucja w sprawie dostosowania przepisów prawa handlowego i cywilnego do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność internetową (2020/2019(INL)).

⁵ Parlament Europejski, rezolucja w sprawie aktu prawnego o usługach cyfrowych i związanych z nim kwestii z zakresu praw podstawowych (2020/2022(INI)).

różnych jurysdykcji w zakresie egzekwowania prawa, szczególnie w sprawach transgranicznych.

W rezolucji pt. „Akt prawny o usługach cyfrowych: poprawa funkcjonowania jednolitego rynku” wezwano do przeprowadzenia ambitnej reformy obowiązujących unijnych ram prawnych dotyczących handlu elektronicznego z zachowaniem podstawowych zasad przewidzianego w nich systemu odpowiedzialności, zakazu nakładania ogólnego obowiązku nadzoru oraz klauzuli dotyczącej rynku wewnętrznego, które uznaje się w rezolucji za nadal aktualne. Potwierdzając cele określone w dyrektywie o handlu elektronicznym, w rezolucji tej wzywa się do wprowadzenia środków z myślą o ochronie konsumentów przez dodanie szczegółowej sekcji poświęconej internetowym platformom handlowym, które to środki zapewnią zaufanie konsumentów do gospodarki cyfrowej przy jednoczesnym poszanowaniu praw podstawowych użytkowników. W rezolucji opowiedziano się również za zasadami stanowiącymi podstawę konkurencyjnego środowiska cyfrowego w Europie oraz przewidziano przyjęcie aktu o usługach cyfrowych będącego wzorem do naśladowania dla reszty świata.

W rezolucji pt. „Akt prawny o usługach cyfrowych: dostosowanie przepisów prawa handlowego i cywilnego do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność internetową” wzywa się do zwiększenia poziomu sprawiedliwości, przejrzystości i odpowiedzialności w zakresie procedur moderowania treści usług cyfrowych, zapewnienia poszanowania praw podstawowych oraz zagwarantowania niezależnych środków zaskarżenia. Rezolucja zawiera również wniosek dotyczący ustanowienia szczegółowego mechanizmu zgłaszania i usuwania nielegalnych treści, kompleksowych przepisów w sprawie reklam internetowych, w tym reklam ukierunkowanych, oraz umożliwienia opracowywania i użytkowania inteligentnych kontraktów.

W rezolucji nieustawodawczej pt. „Akt prawny o usługach cyfrowych i związane z nim kwestie z zakresu praw podstawowych” podkreślono konieczność zapewnienia jasności prawa na potrzeby platform i użytkowników oraz poszanowania praw podstawowych z uwagi na szybki rozwój technologii. W rezolucji tej wezwano do przyjęcia zharmonizowanych przepisów w celu zwalczania nielegalnych treści w internecie oraz zasad dotyczących wyłączeń odpowiedzialności oraz moderowania treści. W rezolucji tej przewidziano również wyraźne obowiązki platform i organów w zakresie składania sprawozdań i przejrzystości. W konkluzjach Rady⁶ przyjęto również z zadowoleniem ogłoszenie przez Komisję aktu prawnego o usługach cyfrowych i podkreślono „potrzebę jasnych i zharmonizowanych opartych na faktach przepisów dotyczących odpowiedzialności i rozliczalności w odniesieniu do usług cyfrowych, które to przepisy gwarantowałyby pośrednikom usług internetowych odpowiedni poziom pewności prawa” oraz zwrócono uwagę na „potrzebę zwiększenia europejskich zdolności i wzmocnienia współpracy organów krajowych, przy jednoczesnym zachowaniu i wzmocnieniu podstawowych zasad jednolitego rynku, a także na potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa obywateli i ochrony ich praw w otoczeniu cyfrowym na całym jednolitym rynku”. To wezwanie do działania powtórzono w konkluzjach Rady z dnia 2 października 2020 r.⁷

Bazując na podstawowych zasadach określonych w dyrektywie o handlu elektronicznym, które nadal są aktualne, niniejszy wniosek ma na celu zapewnienie najlepszych warunków do

⁶ Konkluzje Rady w sprawie kształtowania cyfrowej przyszłości Europy 8711/20 z dnia 9 czerwca 2020 r., <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8711-2020-INIT/pl/pdf>

⁷ <https://www.consilium.europa.eu/media/45927/021020-euco-final-conclusions-pl.pdf>

świadczenia innowacyjnych usług cyfrowych na rynku wewnętrznym, zwiększenie bezpieczeństwa w internecie oraz ochronę praw podstawowych, a także ustanowienie solidnej i trwałej struktury zarządzania na potrzeby skutecznego nadzoru nad dostawcami usług pośrednich.

We wniosku wyraźnie określa się zakres odpowiedzialności i rozliczalności dostawców usług pośrednich, w szczególności platform internetowych, takich jak media społecznościowe i platformy handlowe. Poprzez określenie jasnych obowiązków w zakresie należytej staranności w odniesieniu do niektórych usług pośrednich, w tym procedur zgłaszania i usuwania nielegalnych treści oraz możliwości zaskarżenia podjętych przez platformy decyzji dotyczących moderowania treści, niniejszy wniosek ma na celu poprawę bezpieczeństwa użytkowników w internecie w całej Unii oraz podniesienie poziomu ochrony ich praw podstawowych. Ponadto nałożenie na niektóre platformy internetowe obowiązku pozyskiwania, przechowywania i częściowej weryfikacji i publikacji informacji na temat przedsiębiorców korzystających z usług tych platform zapewni wyższy poziom bezpieczeństwa i przejrzystości środowiska internetowego dla konsumentów. Uznając szczególnie wpływ bardzo dużych platform internetowych na naszą gospodarkę i nasze społeczeństwo, we wniosku określa się wyższą normę przejrzystości i rozliczalności w kwestii sposobu moderowania treści przez dostawców takich platform, w kwestii reklam oraz procesów algorytmicznych. We wniosku ustanawia się obowiązki oceny ryzyka stwarzanego przez ich systemy w celu opracowania odpowiednich narzędzi zarządzania ryzykiem, aby chronić integralność świadczonych usług przed wykorzystaniem technik manipulacyjnych. Jeżeli chodzi o próg operacyjny dotyczący dostawców usług, obowiązki te mają zastosowanie do platform internetowych o znacznym zasięgu w Unii, obecnie szacowanym na ponad 45 mln odbiorców usługi. Taki próg jest proporcjonalny do ryzyka związanego z zasięgiem platform w Unii. Jeżeli liczba ludności w Unii zmieni się o określoną wartość procentową, Komisja skoryguje liczbę odbiorców uwzględnianych na potrzeby tego progu, aby zawsze stanowiła ona 10 % ludności Unii. Ponadto w akcie o usługach cyfrowych zostanie określony współregulacyjny mechanizm ochronny bazujący na istniejących inicjatywach dobrowolnych.

We wniosku utrzymano zasady odpowiedzialności dostawców usług pośrednich określone w dyrektywie o handlu elektronicznym, które stały się już podstawą gospodarki cyfrowej i mają zasadnicze znaczenie dla ochrony praw podstawowych w internecie. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dokonał wykładni tych zasad, zapewniając tym samym cenne wyjaśnienia i wytyczne. Aby zapewnić skuteczną harmonizację w całej Unii i uniknąć fragmentacji prawnej, zasady te należy ująć w formie rozporządzenia. Należy również wyjaśnić niektóre aspekty tych zasad, aby wyeliminować występujące czynniki zniechęcające do podejmowania własnych dobrowolnych dochodzeń przez dostawców usług pośrednich w celu zapewnienia bezpieczeństwa użytkowników ich usług, a także aby wyjaśnić ich rolę z punktu widzenia konsumentów w określonych okolicznościach. Wyjaśnienia te przyniosą większą pewność prawa, co powinno ułatwić mniejszym, innowacyjnym dostawcom rozwój i zwiększenie skali swojej działalności.

Głębszy, pozbawiony granic jednolity rynek usług cyfrowych wymaga ściślejszej współpracy między państwami członkowskimi w celu zagwarantowania skutecznego nadzoru i egzekwowania nowych przepisów określonych w proponowanym rozporządzeniu. We wniosku określa się wyraźny zakres odpowiedzialności państw członkowskich nadzorujących przestrzeganie obowiązków ustanowionych w proponowanym rozporządzeniu przez dostawców usług z siedzibą na ich terytorium. W ten sposób zapewnia się najszybsze i najskuteczniejsze egzekwowanie przepisów i chroni się wszystkich obywateli Unii. Celem

jest zapewnienie prostych i jasnych procesów, dzięki którym zarówno obywatele, jak i dostawcy usług otrzymają wsparcie w kontaktach z organami nadzoru. W przypadku pojawiania się ryzyka systemowego na terenie całej Unii w proponowanym rozporządzeniu przewiduje się nadzór i egzekwowanie na szczeblu unijnym.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Obowiązujące unijne ramy prawne regulujące usługi cyfrowe opierają się przede wszystkim na dyrektywie o handlu elektronicznym. Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, nie narusza przepisów dyrektywy o handlu elektronicznym, tylko je rozwija, w szczególności jeżeli chodzi o zasadę rynku wewnętrznego określoną w art. 3. W proponowanym rozporządzeniu przewiduje się mechanizm współpracy i koordynacji na potrzeby nadzoru nad wykonaniem określonych w nim obowiązków. Jeżeli chodzi o ramy horyzontalne dotyczące zwolnienia od odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, w niniejszym rozporządzeniu uchyla się art. 12–15 dyrektywy o handlu elektronicznym, a następnie odtwarza się je, zachowując zwolnienia od odpowiedzialności takich dostawców zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W zależności od systemu prawnego każdego państwa członkowskiego i odnośnej dziedziny prawa krajowe organy sądowe lub administracyjne mogą nakazać dostawcom usług pośrednich podjęcie działań przeciwko pewnym określonym nielegalnym treściom. Takie nakazy, w szczególności gdy dotyczą one zapobiegania przez dostawcę ponownemu pojawieniu się danych nielegalnych treści, należy wydawać zgodnie z prawem Unii, zwłaszcza z zakazem nakładania ogólnych obowiązków nadzoru, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁸. Niniejszy wniosek, w szczególności jego art. 8, pozostaje bez wpływu na to orzecznictwo. Niniejszy wniosek powinien stanowić odpowiednią podstawę na potrzeby rozwoju niezawodnych technologii uniemożliwiających ponowne pojawianie się nielegalnych informacji, którym to technologiom muszą towarzyszyć najwyższego poziomu zabezpieczenia, aby zapobiegać omyłkowemu usuwaniu legalnych treści; narzędzia takie należy opracować na podstawie umowy dobrowolnej negocjowanej między wszystkimi zainteresowanymi stronami i powinny być one wspierane przez państwa członkowskie; przyjęcie oraz zastosowanie takich procedur leży w interesie wszystkich stron, które uczestniczą w świadczeniu usług pośrednich; przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszące się do odpowiedzialności nie powinny stanowić przeszkody w rozwoju i w skutecznym wykorzystywaniu, przez różne zainteresowane strony, systemów technicznych ochrony i identyfikacji, jak również automatycznego rozpoznawania możliwych dzięki technologiom cyfrowym w ramach ograniczeń ustanowionych w drodze rozporządzenia 2016/679.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

W rozporządzeniu, którego dotyczy niniejszy wniosek, wprowadza się ramy horyzontalne obejmujące wszystkie kategorie treści, produktów, usług i działalności w zakresie usług pośrednich. Niniejsze rozporządzenie nie zawiera definicji nielegalnego charakteru takich treści, produktów lub usług, który wynika z prawa Unii lub prawa krajowego zgodnie z prawem Unii.

W ramach instrumentów sektorowych nie eliminuje się wszystkich luk regulacyjnych wskazanych w sprawozdaniu z oceny skutków: instrumenty takie nie zawierają kompleksowych zasad dotyczących obowiązków proceduralnych związanych z nielegalnymi

⁸ Na przykład wyrok z dnia 3 października 2019 r., Glawischnig-Piesczek, C-18/18.

treściami, a jedynie podstawowe zasady dotyczące przejrzystości i rozliczalności dostawców usług oraz ograniczone mechanizmy nadzoru. Ponadto przepisy sektorowe mają zastosowanie w sytuacjach wymagających przyjęcia dostosowanych podejść. Jeżeli chodzi o zakres zastosowania, przepisy sektorowe są ograniczone z dwóch względów. Po pierwsze, interwencje sektorowe dotyczą niewielkiego podzbioru kwestii (np. naruszeń prawa autorskiego, treści o charakterze terrorystycznym, materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych lub nielegalnego nawoływania do nienawiści, niektórych nielegalnych produktów). Po drugie, obejmują one wyłącznie rozpowszechnianie takich treści w ramach określonych rodzajów usług (np. podzbiór platform internetowych w zakresie naruszeń prawa autorskiego, wyłącznie platformy udostępniania plików wideo i wyłącznie w zakresie audiowizualnych treści o charakterze terrorystycznym lub nawoływania do nienawiści). Konieczne jest jednak wyjaśnienie związku między nowym proponowanym rozporządzeniem a instrumentami sektorowymi.

Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, stanowi uzupełnienie obowiązujących przepisów sektorowych i nie wpływa na stosowanie obowiązujących przepisów prawa Unii regulujących określone aspekty świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego, które mają zastosowanie jako *lex specialis*. Przykładowo nadal będą miały zastosowanie obowiązki dotyczące treści audiowizualnych i handlowych przekazów audiowizualnych określone w dyrektywie 2010/13/WE, zmienionej dyrektywą (UE) 2018/1808, dotyczącej dostawców platformy udostępniania wideo („dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych”). Niniejsze rozporządzenie ma jednak zastosowanie do takich dostawców w stopniu, w jakim nie mają do nich zastosowania bardziej szczegółowe przepisy określone w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych lub innych unijnych aktach prawnych, takich jak wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie zapobiegania rozpowszechnianiu w internecie treści o charakterze terrorystycznym.

Ramy ustanowione w rozporządzeniu (UE) 2019/1150 w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego w celu zapewnienia, aby użytkownikom biznesowym korzystającym z takich usług i użytkownikom korzystającym ze strony internetowej w celach biznesowych w odniesieniu do wyszukiwarek internetowych zapewniono odpowiednią przejrzystość, sprawiedliwość i możliwości skutecznego dochodzenia roszczeń, będą miały zastosowanie jako *lex specialis*.

Ponadto przepisy określone w niniejszym wniosku będą stanowić uzupełnienie dorobku prawnego UE w zakresie ochrony konsumentów, w szczególności w odniesieniu do dyrektywy (UE) 2019/2161 zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektyw 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE, które ustanawiają przepisy szczegółowe w celu zwiększenia przejrzystości w zakresie niektórych funkcji oferowanych w ramach określonych usług społeczeństwa informacyjnego.

Niniejszy wniosek nie narusza przepisów rozporządzenia (UE) 2016/679 (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) ani innych przepisów Unii dotyczących ochrony danych osobowych i prywatności w zakresie łączności. Przykładowo środki dotyczące reklam zamieszczanych na platformach internetowych stanowią uzupełnienie, ale nie zmieniają obowiązujących przepisów dotyczących zgody na przetwarzanie danych osobowych i prawa sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych. W drodze takich środków nakłada się obowiązki w zakresie przejrzystości wobec użytkowników platform internetowych, którzy, uzyskując takie informacje, będą w stanie skorzystać z praw przysługujących im jako

osobom, których dane dotyczą. Ponadto środki takie umożliwiają organom i zweryfikowanym badaczom nadzorowanie sposobu wyświetlania i ukierunkowania reklam.

Uzupełnieniem niniejszego wniosku będą dalsze działania podejmowane w ramach europejskiego planu działania na rzecz demokracji (COM(2020) 790 final) w celu wzmocnienia pozycji obywateli i zbudowania odporniejszych demokracji w całej Unii. W szczególności jako podstawa mogą posłużyć przepisy dotyczące kodeksów postępowania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, które można uzupełnić o zmieniony i udoskonalony kodeks postępowania w zakresie zwalczania dezinformacji na podstawie wytycznych Komisji.

Niniejszy wniosek jest również w pełni zgodny ze strategiami na rzecz równości przyjętymi przez Komisję w kontekście Unii równości. Niniejszy wniosek pozostaje bez uszczerbku dla inicjatywy Komisji mającej na celu poprawę warunków pracy osób pracujących za pośrednictwem platform cyfrowych.

Ponadto proponowane rozporządzenie bazuje na zaleceniu z 2018 r. dotyczącym nielegalnych treści⁹. W rozporządzeniu uwzględnia się doświadczenia zdobyte w ramach działań samoregulacyjnych prowadzonych przy wsparciu Komisji, takich jak system dobrowolnych zobowiązań do zapewnienia bezpieczeństwa produktów (Product Safety Pledge)¹⁰, Protokół ustaleń w sprawie sprzedaży podrobionych towarów w internecie¹¹, kodeks postępowania dotyczący nielegalnego nawoływania do nienawiści w internecie¹² oraz Forum UE ds. Internetu w odniesieniu do treści o charakterze terrorystycznym.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który przewiduje ustanowienie środków mających na celu zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Głównym celem niniejszego wniosku jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności pod względem świadczenia transgranicznych usług cyfrowych (w szczególności usług pośrednich). Aby to osiągnąć, niniejszy wniosek ma na celu zapewnienie zharmonizowanych warunków rozwoju innowacyjnych usług transgranicznych w Unii dzięki usunięciu przeszkód i zapobieganiu pojawianiu się przeszkód w prowadzeniu takiej działalności gospodarczej wynikających z różnic w sposobie, w jaki opracowywane są przepisy krajowe, uwzględniając fakt, że szereg państw członkowskich przyjęło lub zamierza przyjąć przepisy dotyczące takich kwestii, jak usuwanie nielegalnych treści w internecie, należyta staranność, procedury zgłaszania i działania oraz przejrzystość. Jednocześnie we wniosku przewiduje się odpowiedni nadzór nad usługami cyfrowymi oraz współpracę między organami na szczeblu unijnym, co zwiększa poziom zaufania, innowacji i rozwoju na rynku wewnętrznym.

⁹ Zalecenie Komisji z dnia 1 marca 2018 r. w sprawie działań na rzecz skutecznego zwalczania nielegalnych treści w internecie (C(2018) 1177 final).

¹⁰ https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/product-safety-and-requirements/product-safety/product-safety-pledge_en

¹¹ https://ec.europa.eu/growth/industry/policy/intellectual-property/enforcement/memorandum-understanding-sale-counterfeit-goods-internet_en

¹² https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/combating-discrimination/racism-and-xenophobia/eu-code-conduct-counteracting-illegal-hate-speech-online_en

- **Pomocniczość**

Ponieważ internet z natury ma charakter transgraniczny, działania legislacyjne na szczeblu krajowym, o których mowa powyżej, utrudniają świadczenie i odbiór usług na terytorium całej Unii i są nieskuteczne, jeżeli chodzi o zapewnienie bezpieczeństwa i jednakowego poziomu ochrony praw obywateli Unii i unijnych przedsiębiorstw w internecie. Harmonizacja warunków rozwoju innowacyjnych transgranicznych usług cyfrowych w Unii z zachowaniem bezpiecznego środowiska internetowego jest możliwa wyłącznie na szczeblu unijnym.

Podjęcie działania na szczeblu unijnym zapewnia przewidywalność i pewność prawa oraz ogranicza koszty przestrzegania przepisów w całej Unii. Jednocześnie rozwiązanie takie sprzyja zapewnieniu jednakowego poziomu ochrony wszystkich obywateli Unii, dzięki zagwarantowaniu, aby dostawcy usług pośrednich – niezależnie od tego, gdzie mają siedzibę – podejmowali spójne działania mające na celu zwalczanie nielegalnych treści w internecie. Ponadto w ramach odpowiednio skoordynowanego systemu nadzoru, wzmocnionego na szczeblu unijnym, zapewnia się spójne podejście mające zastosowanie do dostawców usług pośrednich prowadzących działalność we wszystkich państwach członkowskich.

Aby skutecznie chronić użytkowników w internecie i uniknąć sytuacji, w której dostawcy usług cyfrowych z siedzibą w Unii znajdują się w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, konieczne jest uwzględnienie również odpowiednich dostawców usług z siedzibą poza Unią, którzy prowadzą działalność na rynku wewnętrznym.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek ma promować odpowiedzialne zachowanie i działanie z należytą starannością dostawców usług pośrednich w celu zapewnienia bezpiecznego środowiska internetowego, które umożliwia obywatelom Unii i innym osobom swobodne korzystanie z przysługujących im praw podstawowych, w szczególności z wolności wypowiedzi i informacji. Za sprawą kluczowych elementów niniejszego wniosku rozporządzenie ogranicza się do tego, co jest ściśle niezbędne do osiągnięcia tych celów.

W szczególności we wniosku określa się asymetryczne obowiązki w zakresie należytej staranności w odniesieniu do poszczególnych rodzajów dostawców usług cyfrowych w zależności od charakteru świadczonych przez nich usług i ich wielkości w celu zapewnienia, aby ich usługi nie były niewłaściwie wykorzystywane do celów nielegalnej działalności, a dostawcy prowadzili swoją działalność w sposób odpowiedzialny. Za pomocą tego podejścia rozwiązuje się niektóre zidentyfikowane problemy wyłącznie tam, gdzie takie problemy się pojawiają, bez nakładania nadmiernego obciążenia na dostawców, których takie problemy nie dotyczą. Niektóre istotne obowiązki są ograniczone wyłącznie do bardzo dużych platform internetowych, które ze względu na swój zasięg pełnią centralną, systemową rolę w ułatwianiu debaty publicznej i transakcji ekonomicznych. Bardzo mali dostawcy są całkowicie zwolnieni z tych obowiązków.

Jeżeli chodzi o dostawców usług cyfrowych z siedzibą poza Unią, którzy oferują usługi w Unii, w rozporządzeniu wymaga się wyznaczenia przedstawiciela prawnego w Unii, co służy zapewnieniu skutecznego nadzoru i, w razie potrzeby, egzekwowania.

W stopniu proporcjonalnym do obowiązków i uwzględniając transgraniczny charakter usług cyfrowych, we wniosku zostanie wprowadzony mechanizm współpracy między państwami członkowskimi zapewniający wyższy poziom nadzoru na szczeblu unijnym nad bardzo dużymi platformami internetowymi. Ponadto we wniosku nie zmienia się przepisów sektorowych ani ustanowionych na mocy tych przepisów mechanizmów egzekwowania i zarządzania, ale zapewnia się ramy horyzontalne stanowiące podstawę w zakresie aspektów

wykraczających poza konkretne treści lub podkategorie usług regulowane w aktach sektorowych.

Przez ustanowienie wyraźnych ram, którym towarzyszy współpraca z państwami członkowskimi i między nimi, a także w drodze samoregulacji niniejszy wniosek ma na celu osiągnięcie wyższego poziomu pewności prawa i zaufania, a zarazem zapewnienie znaczenia i skuteczności określonych w nim przepisów w perspektywie długoterminowej dzięki elastyczności tych ram współpracy.

- **Wybór instrumentu**

Na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej prawodawca może przyjmować rozporządzenia i dyrektywy.

Komisja podjęła decyzję o przedstawieniu wniosku dotyczącego rozporządzenia w celu zapewnienia spójnego poziomu ochrony w całej Unii i uniknięcia rozbieżności utrudniających swobodne świadczenie odnośnych usług na rynku wewnętrznym, a także w celu zagwarantowania jednakowej ochrony praw oraz jednakowych obowiązków przedsiębiorstw i konsumentów na całym rynku wewnętrznym. Jest to konieczne do zapewnienia pewności prawa i przejrzystości zarówno podmiotom gospodarczym, jak i konsumentom. Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, zapewnia ponadto spójne monitorowanie praw i obowiązków oraz równoważne sankcje we wszystkich państwach członkowskich, a także skuteczną współpracę między organami nadzorczymi poszczególnych państw członkowskich i na szczeblu unijnym.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Niniejszy wniosek bazuje na ocenie dyrektywy o handlu elektronicznym przeprowadzonej równolegle z towarzyszącą mu oceną skutków. Cele szczegółowe dyrektywy o handlu elektronicznym to zapewnienie: (i) prawidłowo funkcjonującego wewnętrznego rynku usług cyfrowych, (ii) skutecznego usuwania nielegalnych treści w internecie przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych oraz (iii) odpowiedniego poziomu informacji i przejrzystości na potrzeby konsumentów.

Jeżeli chodzi o **skuteczność** dyrektywy o handlu elektronicznym, z oceny wynika, że mimo iż dyrektywa ta zapewniła istotny bodziec do rozwoju wewnętrznego rynku usług cyfrowych i umożliwiła nowym dostawcom takich usług wejście na rynek i zwiększenie skali działalności, początkowe cele nie zostały w pełni osiągnięte.

W szczególności dynamiczny rozwój gospodarki cyfrowej i pojawienie się nowych rodzajów dostawców usług przyniosły pewne nowe wyzwania, w odpowiedzi na których państwa członkowskie przyjmują różne podejścia w obszarach wymagających wyjaśnienia początkowego zestawu celów. Ponadto zmiany takie dodatkowo utrudniają osiągnięcie już określonych celów, o czym świadczy zwiększona fragmentacja prawna.

Z oceny wynika również, że chociaż szereg nowych instrumentów regulacyjnych w istotny sposób przyczynia się do osiągnięcia niektórych celów polityki określonych w dyrektywie o handlu elektronicznym, zapewniają one jedynie sektorowe rozwiązania niektórych podstawowych problemów (np. rozwiązanie problemu rosnącej liczby konkretnych rodzajów nielegalnej działalności). Takie instrumenty nie zapewniają zatem spójnego rozwiązania problemów w odniesieniu do całego ekosystemu cyfrowego, gdyż ograniczają się do

określonych rodzajów usług lub określonych rodzajów nielegalnych treści. Ponadto mimo iż zasadniczo inicjatywy samoregulacyjne przynoszą pozytywne rezultaty, nie ma możliwości ich prawnego wyegzekwowania, a zakres ich zastosowania nie obejmuje wszystkich uczestników gospodarki cyfrowej. Jeżeli chodzi o **efektywność** dyrektywy o handlu elektronicznym, nałożono w niej jedynie ograniczone koszty dodatkowe na administracje państw członkowskich i dostawców usług społeczeństwa informacyjnego. Ocena nie ujawniła żadnych szczególnie wysokich ani nieproporcjonalnych kosztów; nie zgłoszono również żadnych istotnych obaw dotyczących wpływu na małe i średnie przedsiębiorstwa. Główna obawa w tym zakresie dotyczy braku jasności, jeżeli chodzi o mechanizm współpracy między państwami członkowskimi, co powoduje tworzenie obciążeń i powielanie kosztów, czyli efekt przeciwny do celu dyrektywy, w szczególności w przypadku nadzoru nad platformami internetowymi. Spowodowało to znaczne ograniczenie efektywności tej dyrektywy pod względem utrzymania funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Jeżeli chodzi o wątpliwości dotyczące dalszej **adekwatności** celów określonych w dyrektywie o handlu elektronicznym, z oceny wynika, że są one nadal aktualne, chociaż jednocześnie nastąpiło szereg nowych zmian, które nie są dobrze odzwierciedlone w obowiązujących celach polityki publicznej.

Po pierwsze, fakt, że obowiązujące zasady i cele dyrektywy o handlu elektronicznym są nadal aktualne, potwierdzają wyniki otwartych konsultacji publicznych, uwagi na ten temat przekazane przez zainteresowane strony, sprawozdania wydane przez Parlament Europejski¹³, a także konkluzje Rady¹⁴. Od czasu wejścia w życie tej dyrektywy powstały jednak nowa asymetria informacji i nowe rodzaje ryzyka, w szczególności w związku z pojawieniem się platform internetowych, zwłaszcza bardzo dużych platform, oraz w związku ze skalą transformacji cyfrowej. Dotyczy to na przykład obszarów, w których decyzje podejmuje się na podstawie algorytmów (co ma wpływ na przepływ informacji za pośrednictwem internetu), lub systemów reklam internetowych.

Z oceny wynika, że dyrektywa o handlu elektronicznym jest **spójna** z pozostałymi interwencjami UE, które przeprowadzono od czasu jej przyjęcia. W toku oceny nie zidentyfikowano również żadnych wewnętrznych niespójności w tekście dyrektywy o handlu elektronicznym.

Ponadto co najmniej część faktycznych korzyści wynikających z dyrektywy o handlu elektronicznym, ustalonych w toku oceny, można uznać za **unijną wartość dodaną**. Państwa członkowskie prawdopodobnie nadal stosowałyby własne systemy regulacyjne, gdyby nie obowiązywał żaden wspólny zestaw zasad, a w niektórych państwach członkowskich nadal nie obowiązywałyby żadne zasady horyzontalne. W związku z brakiem solidnych dowodów nie można jednak sformułować jednoznacznych wniosków na temat zakresu wspomnianej unijnej wartości dodanej.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Na przestrzeni ostatnich pięciu lat Komisja przeprowadziła konsultacje z szerokim gronem różnych zainteresowanych stron, w tym z dostawcami usług cyfrowych, takimi jak platformy internetowe i inni dostawcy usług pośrednich, przedsiębiorstwami prowadzącymi handel w internecie, wydawcami mediów, właścicielami marek i innymi przedsiębiorstwami,

¹³Parlament Europejski, *ibidem*.

¹⁴Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy, dokument dostępny pod adresem: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8711-2020-INIT/pl/pdf>

partnerami społecznymi, użytkownikami usług cyfrowych, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, organami krajowymi, środowiskiem akademickim, środowiskiem technicznym, organizacjami międzynarodowymi i przedstawicielami ogółu społeczeństwa. W ciągu ostatnich lat przeprowadzono szereg ukierunkowanych działań konsultacyjnych, w ramach których skrupulatnie gromadzono opinie zainteresowanych stron dotyczące zagadnień związanych z usługami cyfrowymi i platformami.

Otwarte konsultacje publiczne dotyczące aktu o usługach cyfrowych trwały 14 tygodni – od dnia 2 czerwca do dnia 8 września; otrzymano 2 863 odpowiedzi i około 300 stanowisk przesłanych przez zróżnicowane grono zainteresowanych stron. Większość informacji zwrotnych otrzymano od przedstawicieli ogółu społeczeństwa (66 % od obywateli Unii, 8 % od obywateli spoza UE), przedsiębiorstw/organizacji biznesowych (7,4 %), stowarzyszeń przedsiębiorców (6 %) i organizacji pozarządowych (5,6 %). Na kolejnych miejscach uplasowały się organy publiczne (2,2 %), instytucje akademickie/naukowe (1,2 %), związki zawodowe (0,9 %) oraz organizacje konsumenckie i środowiskowe (0,4 %).

Zasadniczo zainteresowane strony są zgodne co do konieczności podjęcia działania zarówno w celu rozwiązania kwestii bezpieczeństwa w internecie, jak i w celu dalszego rozwoju wewnętrznego rynku usług cyfrowych.

Zainteresowane strony zgadzają się, że główne zasady określone w dyrektywie o handlu elektronicznym, między innymi zasada rynku wewnętrznego dotycząca nadzoru nad usługami cyfrowymi, system odpowiedzialności oraz zakaz nakładania ogólnych obowiązków w zakresie nadzoru, są nadal adekwatne i powinny zostać utrzymane.

Wśród zainteresowanych stron panuje ponadto powszechna zgoda co do konieczności aktualizacji ram w świetle występujących obecnie wyzwań przez nałożenie na dostawców usług wyraźnych obowiązków zharmonizowanych na szczeblu unijnym. Większość respondentów ze wszystkich kategorii wskazała, że spotkali się oni zarówno ze szkodliwymi, jak i nielegalnymi treściami, produktami lub usługami w internecie, a także w szczególności zasygnalizowała alarmujący wzrost w tym zakresie w okresie pandemii COVID-19. Duża część respondentów, którzy twierdzą, że zgłosili nielegalne treści lub towary dostawcom usług cyfrowych, wyraziła niezadowolenie spowodowane reakcją i brakiem skuteczności mechanizmów zgłaszania po ujawnieniu takich treści lub towarów. Ponadto w odczuciu użytkowników konkretne działania podejmowane przez dostawców nie odpowiadają deklarowanej przez nich polityce.

Panuje powszechna zgoda, w tym wśród dostawców usług biorących udział w konsultacjach, że potrzebne są proste, standardowe i przejrzyste obowiązki w zakresie zgłaszania i działania, zharmonizowane na całym rynku wewnętrznym. Uznaje się, że jest to kluczowe dla umożliwienia szybkiego reagowania na nielegalne treści i zwiększenia jasności prawa dla użytkowników platform oraz dla małych platform zamierzających zwiększyć skalę swojej działalności na rynku wewnętrznym. Respondenci są również zgodni co do znaczenia mechanizmów dochodzenia roszczeń.

Jeżeli chodzi o internetowe platformy handlowe, szereg zainteresowanych stron zasygnalizowało konieczność wprowadzenia bardziej ukierunkowanych środków, takich jak identyfikacja sprzedawców.

Respondenci byli również zasadniczo zgodni, że zasięg terytorialny tych obowiązków powinien obejmować wszystkie podmioty oferujące towary, informacje lub usługi w Unii, niezależnie od miejsca położenia jednostki organizacyjnej. Wielu respondentów podkreśliło ponadto znaczenie tych kwestii szczególnie w kontekście dużych platform.

Wśród zainteresowanych stron panuje zasadnicza zgoda, że treści „szkodliwe” (choć nie, lub przynajmniej niekoniecznie, nielegalne) nie powinny być zdefiniowane w akcie o usługach cyfrowych i nie powinny podlegać obowiązkowi usunięcia, gdyż jest to delikatny obszar o poważnych konsekwencjach dla ochrony wolności wypowiedzi.

Dla szerokiego grona zainteresowanych stron kwestią budzącą obawy jest jednak sposób, w jaki systemy algorytmiczne kształtują przepływy informacji w internecie. Szereg zainteresowanych stron, w szczególności przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i środowiska akademickiego, zwróciło uwagę na konieczność prowadzenia audytów dotyczących rozliczalności i przejrzystości w przypadku korzystania z algorytmów, w szczególności w zakresie określania priorytetów i ukierunkowania informacji. Podobnie, jeżeli chodzi o reklamy internetowe, opinie zainteresowanych stron odzwierciedlają powszechne obawy dotyczące braku upodmiotowienia użytkowników i braku znaczącego nadzoru i egzekwowania.

Jeżeli chodzi o egzekwowanie, zainteresowane strony są zasadniczo zgodne co do konieczności zacieśnienia współpracy między organami zarówno na szczeblu transgranicznym, jak i w poszczególnych państwach członkowskich. Uznaje się, że nadzór UE ma zasadnicze znaczenie, a większość respondentów wydaje się opowiadać za wspólnym podmiotem nadzorującym.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Działania przygotowawcze na potrzeby wniosku opierają się na wielu analizach i opiniach ekspertów, w tym na szeregu zleconych analiz prawnych, w których skoncentrowano się na wdrażaniu dyrektywy o handlu elektronicznym i stanie fragmentacji prawnej¹⁵, analizach dotyczących przejrzystości i rozliczalności w przypadku korzystania z algorytmów¹⁶, jak również na wewnętrznych analizach dotyczących kosztów moderowania treści, systemów odpowiedzialności pośredników i kosztów ponoszonych przez podmioty spoza Europy, przeprowadzonych przy wsparciu Wspólnego Centrum Badawczego Komisji Europejskiej. Aby zebrać opinie i spostrzeżenia ogółu społeczeństwa, w 2018 r. Komisja przeprowadziła badanie Eurobarometr na reprezentatywnej próbie ponad 33 000 respondentów ze wszystkich państw członkowskich¹⁷.

Analiza prawna opiera się również na bogatym zbiorze orzecznictwa, w szczególności Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, kilku przepisach dyrektywy o handlu elektronicznym i powiązanych aktów prawnych, takich jak przepisy dotyczące wykładni pojęcia „usługi społeczeństwa informacyjnego”¹⁸ lub przepisy dotyczące odpowiedzialności

¹⁵Van Hoboken J. i in. (2018), „Hosting Intermediary Services and Illegal Content Online” [Hosting usług pośrednich i nielegalnych treści w internecie] oraz Schwemer, S., Mahler, T. i Styri, H. (2020), „Legal analysis of the intermediary service providers of non-hosting nature” [Analiza prawna dostawców usług pośrednich o charakterze niehostingowym], ICF, Grimaldi, „The Liability Regime and Notice-and-Action Procedures” [System odpowiedzialności oraz procedury zgłaszania i usuwania nielegalnych treści], SMART 2016/0039.

¹⁶Optimity Advisors, SMART 2017/ 0055 „Algorithmic Awareness building – State of the art report” [Budowanie świadomości w zakresie algorytmów – sprawozdanie dotyczące najnowszego stanu wiedzy] oraz LNE, „Governance and Accountability Mechanisms for Algorithmic Systems” [Mechanizmy zarządzania i rozliczalności w odniesieniu do systemów algorytmicznych] (w przygotowaniu). SMART 2018/37

¹⁷Eurobarometr TNS (lipiec 2018 r.). *Badanie Eurobarometr Flash 469: Nielegalne treści w internecie.*

¹⁸Na przykład sprawa C-108/09, Ker-Optika, ECLI:EU:C:2010:725, sprawa C-291/13, Papisavvas, ECLI:EU:C:2014:2209, sprawa C-484/14, Tobias McFadden/Sony Music, ECLI:EU:C:2016:689; sprawa C-434/15, Asociación Profesional Élite Taxi, ECLI:EU:C:2017:981 lub sprawa C-390/18, Airbnb Ireland UC, ECLI:EU:C:2019:1112.

dostawców usług pośrednich¹⁹. Komisja zgromadziła również wiedzę ekspercką i opinie w drodze ukierunkowanych konsultacji i działań aktywizujących, w tym cyklu warsztatów, konferencji, wywiadów z ekspertami i sędziami, konsultacji z grupą ekspertów ds. handlu elektronicznego, a także licznych spotkań dwustronnych i analiz stanowisk *ad hoc* oraz prac badawczych organizacji, przedstawicieli branży, społeczeństwa obywatelskiego i środowiska akademickiego.

Ponadto analiza opiera się na dodatkowym przeglądzie publikacji, analizach i pracach badawczych przedstawionych przez przedstawicieli środowisk akademickich w toku otwartych konsultacji publicznych oraz na innych niezależnych badaniach, w tym na zbiorze analiz przeprowadzonych dla Parlamentu Europejskiego²⁰.

• Ocena skutków

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami w sprawie oceny skutków, w tym sugestie dotyczące ulepszeń²¹. Sprawozdanie z oceny skutków poddano dalszemu przeglądowi zgodnie z tymi założeniami, w szczególności w celu wyjaśnienia powiązań między aktem o usługach cyfrowych a szerzej zakrojonymi ramami regulacyjnymi, przedstawienia bardziej szczegółowych opisów wariantów strategicznych oraz bardziej szczegółowej analizy podstawowych dowodów, o których mowa w zmienionym sprawozdaniu z oceny skutków.

Znaczenie usług cyfrowych w naszej gospodarce i społeczeństwie, ale także rosnące ryzyko z nimi związane będą się nadal zwiększać. W scenariuszu odniesienia Komisja będzie nadal egzekwować obowiązujące przepisy, w tym przepisy dotyczące kwestii sektorowych, i wspierać prowadzone działania samoregulacyjne. W obliczu zmieniających się problemów państwa członkowskie będą nadal uchylać przepisy krajowe. Fragmentacja prawna i wynikająca z niej mozaika środków krajowych nie tylko nie rozwiążą skutecznie problemu nielegalnej działalności i nie ochronią praw podstawowych obywateli w całej UE, ale także utrudnią zwiększanie skali nowych, innowacyjnych usług na rynku wewnętrznym, umacniając pozycję nielicznych podmiotów, które mogą pozwolić sobie na poniesienie dodatkowych kosztów przestrzegania przepisów. Prowadzi to do ustalania i egzekwowania przepisów głównie przez bardzo duże przedsiębiorstwa prywatne, czego skutkiem jest pogłębiająca się asymetria informacji między dostawcami usług *online*, użytkownikami tych usług i organami publicznymi.

Oprócz scenariusza odniesienia oceniono trzy główne warianty strategiczne. Pierwszy wariant polegałby na skodyfikowaniu zalecenia z 2018 r.: ustanowiono by szereg obowiązków proceduralnych dla platform internetowych w celu zwalczania nielegalnej działalności prowadzonej przez ich użytkowników. Obowiązki te obejmowałyby również niezbędne

¹⁹Sprawy od C-236/08 do C-238/08, Google France i Google/Vuitton, ECLI:EU:C:2010:159; sprawa C-324/09, eBay, ECLI:EU:C:2011:474; sprawa C-70/10, Scarlet, ECLI:EU:C:2011:771; sprawa C-360/10, Netlog, ECLI:EU:C:2012:85; sprawa C-314/12, UPC Telekabel Wien, EU:C:2014:192; sprawa C-484/14, Tobias McFadden/Sony Music, ECLI:EU:C:2016:689 lub sprawa C-18/18, Gławischnig, ECLI:EU:C:2019:821.

²⁰Akt prawny o usługach cyfrowych: poprawa funkcjonowania jednolitego rynku, dostępny pod adresem: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2020-0272_PL.html Akt prawny o usługach cyfrowych: dostosowanie przepisów prawa handlowego i cywilnego do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność internetową, dostępny pod adresem: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2020-0273_PL.html Akt prawny o usługach cyfrowych i związane z nim kwestie z zakresu praw podstawowych, dostępny pod adresem: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2020-0274_PL.html

²¹Linki do streszczenia oceny skutków i pozytywnej opinii Rady ds. Kontroli Regulacyjnej zostaną zamieszczone po ich opublikowaniu.

zabezpieczenia, aby chronić prawa podstawowe użytkowników i zapewnić przejrzystość. Wzmocniłoby to również mechanizmy współpracy administracyjnej organów w celu rozwiązywania problemów transgranicznych za pośrednictwem cyfrowej platformy koordynacyjnej, ułatwiającej przepływ informacji. W drugim wariancie, oprócz środków przewidzianych w pierwszym wariancie, usunięto by czynniki zniechęcające dostawców usług do dobrowolnego przyjmowania środków w celu zwalczania nielegalnych treści oraz wprowadzono by środki mające zwiększyć przejrzystość systemów rekomendacji i reklamy. Mechanizm egzekwowania i współpracy zostałby wzmocniony dzięki wyznaczeniu w każdym państwie członkowskim centralnego koordynatora. Trzeci wariant, opierający się na środkach przedstawionych w poprzednich wariantach, obejmuje ukierunkowane, asymetryczne środki wiążące się z bardziej restrykcyjnymi obowiązkami dla bardzo dużych platform internetowych, które stwarzają największe ryzyko dla społeczeństwa i gospodarki UE, a także pewne ograniczone wyjaśnienia dotyczące systemu odpowiedzialności dostawców usług pośrednich oraz unijnego systemu zarządzania wiążącego się ze zwiększonymi uprawnieniami w zakresie nadzoru i egzekwowania.

Ocena zidentyfikowanych skutków gospodarczych i społecznych poszczególnych wariantów oraz porównanie ich skuteczności, efektywności, spójności i proporcjonalności wykazały, że trzeci wariant spełniłby cele interwencji w najskuteczniejszy sposób, dzięki ustanowieniu proporcjonalnych ram, które można dostosować do wyzwań pojawiających się w dynamicznym świecie cyfrowym. Elementy zawarte w trzecim wariancie cieszą się również szerokim poparciem zainteresowanych stron, biorąc pod uwagę stanowiska Parlamentu Europejskiego i państw członkowskich.

Wskutek zmniejszenia kosztów związanych z fragmentacją prawną preferowany wariant wspierałby dostęp dostawców usług pośrednich z Unii Europejskiej do rynku wewnętrznego oraz ich zdolność do zwiększenia skali działalności. Chociaż oczekuje się, że pojawią się koszty związane z przestrzeganiem obowiązków w zakresie należytej staranności, szacuje się, że zostaną one zniwelowane dzięki zmniejszeniu obecnej fragmentacji za pomocą harmonizacji. Oczekuje się, że wywrze to pozytywny wpływ na konkurencyjność, innowacyjność i inwestycje w usługi cyfrowe, w szczególności na przedsiębiorstwa typu *start-up* i przedsiębiorstwa *scale-up* z Unii Europejskiej oferujące modele biznesowe wykorzystujące platformy, ale także, w różnym stopniu, na sektory bazujące na handlu elektronicznym i rozwijające się dzięki niemu.

Celem preferowanego wariantu jest określenie odpowiedniego podziału obowiązków w walce z nielegalnymi treściami w internecie między dostawców usług pośrednich, odbiorców tych usług i organy. W tym celu wprowadzono asymetryczne podejście do obowiązków w zakresie należytej staranności nałożonych na bardzo duże platformy internetowe: jest to nadzorowane podejście do zarządzania ryzykiem, w którym ważną rolę odgrywa system zarządzania dotyczący egzekwowania przepisów. Asymetryczne obowiązki nakłada się wyłącznie na bardzo duże platformy internetowe, które zgodnie z aktualnymi danymi mają nie tylko najszerzy zasięg, ale są również dużymi przedsiębiorstwami osiągającymi znaczące obroty. W związku z tym, o ile ukierunkowane środki są bardziej restrykcyjne niż w przypadku innych przedsiębiorstw, są one proporcjonalne do zdolności tych dużych przedsiębiorstw do przestrzegania przepisów.

W przypadku organów publicznych proponowany wariant ograniczyłby koszty wynikające z nieefektywności i powielania działań w ramach istniejącej struktury współpracy organów. Chociaż państwa członkowskie poniosłyby koszty powołania nowego lub już istniejącego właściwego organu, oczekuje się, że przewyższą je korzyści ze zwiększenia efektywności: w przypadku poszczególnych organów wynikające z wzajemnego udostępniania zasobów,

lepszego przepływu informacji i jasnych procesów interakcji z innymi organami na całym rynku wewnętrznym, a także z dostawcami usług.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi określono jedyną wartość dodaną interwencji Unii, której celem jest przeciwdziałanie ryzyku fragmentacji prawnej spowodowanej rozbieżnymi podejściami regulacyjnymi i nadzorczymi (zatem bez uwzględnienia zwiększenia bezpieczeństwa i zaufania do usług cyfrowych) w związku z możliwym wzrostem transgranicznego handlu elektronicznego o 1–1,8 %, tj. odpowiadającym wzrostowi obrotów generowanych w ujęciu transgranicznym o 8,6 mld EUR do 15,5 mld EUR.

Jeśli chodzi o wartość dodaną płynącą z egzekwowania środków, inicjatywa ta przyczynia się do znacznych korzyści ze zwiększenia skuteczności wynikających ze współpracy między państwami członkowskimi oraz wzajemnego udostępniania niektórych zasobów na potrzeby pomocy technicznej na szczeblu UE, kontroli i audytu systemów moderowania treści, systemów rekomendacji i reklam internetowych na bardzo dużych platformach internetowych. To z kolei prowadzi do zwiększenia skuteczności środków egzekwowania i nadzoru, podczas gdy obecny system opiera się w dużej mierze na ograniczonej zdolności nadzoru w niewielkiej liczbie państw członkowskich.

- **Prawa podstawowe**

Obywatele Unii i inne osoby są narażeni na coraz większe ryzyko i szkody w internecie – od rozpowszechniania nielegalnych treści i działań po ograniczenia w wyrażaniu opinii i inne szkody społeczne. Środki polityczne przewidziane w niniejszym wniosku ustawodawczym znacząco poprawią tę sytuację, zapewniając nowoczesne ramy zarządzania dostosowane do przyszłych wyzwań i skutecznie chroniące prawa i prawnie uzasadnione interesy wszystkich zaangażowanych stron, przede wszystkim obywateli Unii. We wniosku wprowadzono ważne zabezpieczenia, aby umożliwić obywatelom swobodne wyrażanie opinii przy jednoczesnym wzmocnieniu pozycji użytkownika w środowisku internetowym, a także ułatwić wykonywanie innych praw podstawowych, takich jak prawo do skutecznego środka odwoławczego, niedyskryminacja, prawa dziecka, jak również ochrona danych osobowych i prywatności w internecie.

Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, ograniczy ryzyko błędnego lub nieuzasadnionego blokowania wypowiedzi, złagodzi efekt mrożący w odniesieniu do wypowiedzi, będzie stymulować swobodę otrzymywania informacji i wyrażania opinii, a także zwiększy możliwości dochodzenia roszczeń przez użytkowników. Określone grupy lub osoby, korzystając z usług *online*, mogą być podatne na zagrożenia lub mogą znajdować się w niekorzystnej sytuacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Nieproporcjonalnie duży wpływ mogą wywierać na nie ograniczenia i środki polegające na usuwaniu treści wynikające z (nieświadomych lub świadomych) uprzedzeń potencjalnie wpisanych w systemy zawiadamiania przez użytkowników i osoby trzecie, a także powielane w narzędziach zautomatyzowanego moderowania treści wykorzystywanych przez platformy. Wniosek pomoże złagodzić ryzyko dyskryminacji, zwłaszcza w odniesieniu do tych grup lub osób, i przyczyni się do ochrony praw dziecka i prawa do godności ludzkiej w internecie. Zgodnie z wnioskiem wymagane będzie jedynie usuwanie nielegalnych treści i wprowadzone zostaną obowiązkowe zabezpieczenia w przypadku usunięcia informacji użytkownika, w tym udzielenie mu wyjaśnień, mechanizmy składania skarg wspierane przez dostawców usług, a także zewnętrzny mechanizm pozasądowego rozwiązywania sporów. Ponadto wniosek

zapewni obywatelom Unii ochronę również w przypadku korzystania z usług świadczonych przez dostawców nieposiadających jednostki organizacyjnej w Unii, ale prowadzących działalność na rynku wewnętrznym, ponieważ ci dostawcy są także objęci zakresem wniosku.

Jeśli chodzi o wolność prowadzenia działalności gospodarczej przez dostawców usług, koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa niweluje zmniejszenie fragmentacji rynku wewnętrznego. We wniosku wprowadzono zabezpieczenia, których celem jest zmniejszenie obciążenia spoczywającego na dostawcach usług, w tym środki przeciwko powtarzającym się nieuzasadnionym zgłoszeniom i uprzednie weryfikowanie zaufanych podmiotów sygnalizujących przez organy publiczne. Ponadto niektóre obowiązki dotyczą bardzo dużych platform internetowych, na których często występuje najpoważniejsze ryzyko i które są w stanie ponieść dodatkowe obciążenie.

W proponowanych przepisach zachowany zostanie zakaz nakładania ogólnych obowiązków nadzoru przewidziany w dyrektywie o handlu elektronicznym, który sam w sobie ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wymaganej sprawiedliwej równowagi praw podstawowych w środowisku internetowym. W nowym rozporządzeniu zakazano nakładania ogólnych obowiązków nadzoru, ponieważ mogłyby one nieproporcjonalnie ograniczać wolność wypowiedzi użytkowników i swobodę otrzymywania przez nich informacji oraz nadmiernie obciążać dostawców usług, a tym samym nadmiernie ingerować w ich wolność prowadzenia działalności gospodarczej. Zakaz ogranicza również zachęty do nadzoru *online* i ma pozytywny wpływ na ochronę danych osobowych i prywatności.

Wszystkie środki przewidziane we wniosku są w pełni zgodne z określonym w przepisach UE wysokim standardem ochrony danych osobowych oraz ochrony prywatności w zakresie łączności i życia prywatnego oraz do niego dostosowane.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wpływ wniosku na budżet zostanie pokryty ze środków przewidzianych w WRF na lata 2021–2027 w ramach puli środków finansowych programu „Cyfrowa Europa” i Programu na rzecz jednolitego rynku, jak przedstawiono szczegółowo w ocenie skutków finansowych regulacji towarzyszącej niniejszemu wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia. Skutki te wymagają również przeprogramowania działu 7 perspektywy finansowej.

Ocena skutków finansowych regulacji towarzysząca niniejszemu wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia obejmuje wpływ na budżet samego rozporządzenia.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komisja ustanowi kompleksowe ramy stałego monitorowania rezultatu, wyników i skutków przedmiotowego instrumentu legislacyjnego od dnia rozpoczęcia jego stosowania. Przewiduje się, że ocena instrumentu zostanie przeprowadzona w terminie pięciu lat od jego wejścia w życie na podstawie ustanowionego programu monitorowania.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W rozdziale I ustanowiono przepisy ogólne, w tym dotyczące przedmiotu i zakresu stosowania rozporządzenia (art. 1) oraz definicje najważniejszych pojęć stosowanych w rozporządzeniu (art. 2).

Rozdział II zawiera przepisy dotyczące wyłączenia odpowiedzialności dostawców usług pośrednich. W szczególności określono w nim warunki wyłączenia dostawców usług „zwykłego przekazu” (art. 3), „cachingu” (art. 4) i hostingu (art. 5) od odpowiedzialności za przekazywane i przechowywane informacje osób trzecich. Przewidziano w nim również zaprzestanie stosowania wyłączeń odpowiedzialności, w przypadku gdy dostawcy usług pośrednich prowadzą dobrowolne dochodzenia z własnej inicjatywy lub przestrzegają przepisów (art. 6) oraz ustanowiono zakaz nakładania ogólnych obowiązków nadzoru lub aktywnego ustalania faktów na tych dostawców (art. 7). Ponadto na dostawców usług pośrednich nakłada się obowiązek wykonywania nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom (art. 8) i udzielenia informacji (art. 9) wydawanych przez krajowe organy sądowe lub administracyjne.

W rozdziale III w pięciu różnych sekcjach określono obowiązki w zakresie należytej staranności na potrzeby przejrzystego i bezpiecznego środowiska internetowego.

W **sekcji 1** określono obowiązki mające zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich, w szczególności: obowiązek ustanowienia pojedynczego punktu kontaktowego w celu ułatwienia bezpośredniej komunikacji z organami państw członkowskich, Komisją i Radą (art. 10); obowiązek wyznaczenia przedstawiciela prawnego w Unii przez dostawców nieposiadających jednostki organizacyjnej w żadnym państwie członkowskim, ale oferujących swoje usługi w Unii (art. 11); obowiązek określenia w ich warunkach korzystania z usług wszelkich ograniczeń, jakie mogą nałożyć na korzystanie z ich usług, oraz odpowiedzialnego działania w zakresie stosowania i egzekwowania tych ograniczeń (art. 12); oraz obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości w odniesieniu do usuwania i uniemożliwiania dostępu do informacji uznawanych za nielegalne treści lub treści sprzeczne z warunkami korzystania z usług dostawców (art. 13).

W **sekcji 2** ustanowiono dodatkowe obowiązki, oprócz obowiązków określonych w sekcji 1, mające zastosowanie do dostawców usług hostingu. W szczególności w sekcji tej dostawców tych zobowiązano do wprowadzenia mechanizmów umożliwiających osobom trzecim zgłaszanie obecności domniemanych nielegalnych treści (art. 14). Ponadto, jeśli taki dostawca zdecyduje się usunąć określone informacje przekazane przez odbiorcę usługi lub uniemożliwić do nich dostęp, nakłada się na niego obowiązek przedstawienia odbiorcy uzasadnienia (art. 15).

W **sekcji 3** określono obowiązki mające zastosowanie do wszystkich platform internetowych, oprócz obowiązków wymienionych w sekcjach 1 i 2. W sekcji tej określono, że nie ma ona zastosowania do platform internetowych, które są mikroprzedsiębiorstwami lub małymi przedsiębiorstwami w rozumieniu załącznika do zalecenia 2003/361/WE (art. 16). W sekcji tej na platformy internetowe nałożono obowiązek zapewnienia wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg w odniesieniu do decyzji podjętych w związku z domniemanymi nielegalnymi treściami lub informacjami niezgodnymi z warunkami korzystania z ich usług (art. 17). Nałożono w niej również obowiązek współpracy platform internetowych z certyfikowanymi organami pozasądowego rozstrzygania sporów w celu rozwiązywania wszelkich sporów z użytkownikami ich usług (art. 18). Platformy internetowe zobowiązano ponadto do zapewnienia priorytetowego traktowania zgłoszeń składanych przez podmioty, którym przyznano status zaufanych podmiotów sygnalizujących (art. 19), oraz określono środki, które platformy internetowe mają przyjąć w celu przeciwdziałania niewłaściwemu korzystaniu (art. 20). Ponadto sekcja ta zawiera wymóg informowania przez platformy internetowe właściwych organów ścigania w przypadku uzyskania informacji dającej podstawę do podejrzenia poważnych przestępstw, które mogą stanowić zagrożenie dla życia

lub bezpieczeństwa osób (art. 21). W sekcji tej platformy internetowe zobowiązano również do otrzymywania, przechowywania, dokładania należytych starań w celu oceny wiarygodności i publikowania określonych informacji na temat przedsiębiorców korzystających z ich usług, w przypadku gdy te platformy internetowe umożliwiają konsumentom zawieranie z tymi przedsiębiorcami umów na odległość (art. 22). Wspomniane platformy internetowe są również zobowiązane do zorganizowania swojego interfejsu tak, aby umożliwiał on przedsiębiorcom przestrzeganie unijnego prawa ochrony konsumentów i unijnych przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów (art. 22a). Platformy internetowe są również zobowiązane do publikowania sprawozdań ze swoich działań związanych z usuwaniem i uniemożliwianiem dostępu do informacji uznawanych za nielegalne treści lub treści sprzeczne z warunkami korzystania z ich usług (art. 23). Sekcja ta zawiera również spoczywające na platformach internetowych obowiązki w zakresie przejrzystości w odniesieniu do reklam internetowych (art. 24).

W **sekcji 4**, oprócz obowiązków określonych w sekcjach 1–3, określono obowiązki w zakresie zarządzania ryzykiem systemowym przez bardzo duże platformy internetowe (w rozumieniu art. 25). Bardzo duże platformy internetowe są zobowiązane do przeprowadzania ocen ryzyka związanego z ryzykiem systemowym spowodowanym funkcjonowaniem ich usług i korzystaniem z nich lub odnoszącym się do tego funkcjonowania i korzystania (art. 26) oraz do podejmowania należytych i skutecznych środków mających na celu zmniejszanie tego ryzyka (art. 27). Mają one również obowiązek poddać się niezależnym audytom zewnętrznym (art. 28). Sekcja ta zawiera również szczególny obowiązek w przypadku korzystania przez bardzo duże platformy internetowe z systemów rekomendacji (art. 29) lub wyświetlania na ich interfejsie internetowym reklam internetowych (art. 30). Ponadto w sekcji tej określono warunki, na których bardzo duże platformy internetowe zapewniają dostęp do danych koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub Komisji oraz zweryfikowanym badaczom (art. 31), obowiązek wyznaczenia jednego pracownika lub kilku pracowników ds. zgodności z prawem w celu zapewnienia zgodności z obowiązkami określonymi w rozporządzeniu (art. 32) oraz szczególne, dodatkowe obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości (art. 33).

Sekcja 5 zawiera przepisy przekrojowe dotyczące obowiązków w zakresie należytej staranności, a mianowicie procesów, w odniesieniu do których Komisja będzie wspierać i promować opracowywanie i wdrażanie zharmonizowanych norm europejskich (art. 34); ramy opracowywania kodeksów postępowania (art. 35) oraz ramy opracowywania szczegółowych kodeksów postępowania w zakresie reklamy internetowej (art. 36). Przewidziano również przepis dotyczący protokołów kryzysowych w przypadku nadzwyczajnych okoliczności mających wpływ na bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne (art. 37).

Rozdział IV zawiera przepisy dotyczące wdrażania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia.

W **sekcji 1** ustanowiono przepisy dotyczące właściwych organów krajowych, w tym koordynatorów ds. usług cyfrowych, którzy są głównymi organami krajowymi wyznaczonymi przez państwa członkowskie w celu spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia (art. 38). Koordynatorzy ds. usług cyfrowych, podobnie jak inne wyznaczone właściwe organy, są niezależni i wykonują swoje zadania w sposób bezstronny, przejrzysty i terminowy (art. 39). Państwa członkowskie, w których znajduje się główna jednostka organizacyjna dostawcy, mają jurysdykcję w zakresie egzekwowania niniejszego rozporządzenia (art. 40). Koordynatorom ds. usług cyfrowych przyznaje się szczególne uprawnienia (art. 41). Państwa

członkowskie mają ustanowić przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń obowiązków przez dostawców usług pośrednich na podstawie niniejszego rozporządzenia (art. 42). Koordynatorzy ds. usług cyfrowych mogą otrzymywać skargi na dostawców usług pośrednich w przypadku naruszenia obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu (art. 43). Koordynatorzy ds. usług cyfrowych są zobowiązani do publikowania rocznych sprawozdań ze swojej działalności (art. 44) oraz do współpracy z koordynatorami ds. usług cyfrowych z innych państw członkowskich (art. 45). Koordynatorzy ds. usług cyfrowych mogą również uczestniczyć we wspólnych dochodzeniach dotyczących kwestii objętych rozporządzeniem (art. 46).

W **sekcji 2** ustanowiono przepisy dotyczące Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych, niezależnej grupy doradczej złożonej z koordynatorów ds. usług cyfrowych (art. 47). Określono w niej również strukturę tej Rady (art. 48) i jej zadania (art. 49).

Sekcja 3 dotyczy nadzoru, dochodzenia, egzekwowania i monitorowania w odniesieniu do bardzo dużych platform internetowych. Przewidziano w niej wzmożony nadzór w przypadku naruszania przez takie platformy przepisów rozdziału III sekcja 4 (art. 50). Przewidziano również możliwość interwencji Komisji względem bardzo dużych platform internetowych w przypadku utrzymujących się naruszeń (art. 51). W takich przypadkach Komisja może przeprowadzać dochodzenia, w tym w formie wniosków o przekazanie informacji (art. 52), przesłuchań (art. 53) i kontroli na miejscu (art. 54), może przyjmować środki tymczasowe (art. 55) i nadawać moc wiążącą zobowiązaniom bardzo dużych platform internetowych (art. 56), a także monitorować przestrzeganie przez nie przepisów rozporządzenia (art. 57). W przypadku nieprzestrzegania przepisów Komisja może przyjąć decyzje stwierdzające niezgodność z przepisami (art. 58), jak również nałożyć grzywny (art. 59) i okresowe kary pieniężne (art. 60) w przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia przez bardzo duże platformy internetowe, jak również w przypadku udzielenia nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd informacji w kontekście dochodzenia. Rozporządzenie określa również termin przedawnienia dotyczący nakładania kar (art. 61) i ich egzekwowania (art. 62). Ponadto w rozporządzeniu ustanowiono gwarancje proceduralne wobec Komisji, w szczególności prawo do bycia wysłuchanym i dostępu do akt (art. 63) oraz do publikacji decyzji (art. 64). W sekcji tej przewidziano również współpracę Komisji z sądami krajowymi (art. 65) oraz przyjmowanie aktów wykonawczych dotyczących praktycznych ustaleń w zakresie postępowań (art. 66).

Sekcja 4 zawiera wspólne przepisy dotyczące egzekwowania. W pierwszej kolejności określono w niej przepisy dotyczące systemu wymiany informacji wspierającego komunikację między koordynatorami ds. usług cyfrowych, Komisją i Radą (art. 67). Przewidziano w niej również prawo odbiorców usług pośrednich do umocowania podmiotu, organizacji i zrzeszenia do wykonywania ich praw w ich imieniu (art. 68).

Sekcja 5 dotyczy przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych zgodnie z odpowiednio art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 69 i 70).

Wreszcie **rozdział V** zawiera przepisy końcowe niniejszego rozporządzenia, które dotyczą uchylecia art. 12–15 dyrektywy o handlu elektronicznym, ponieważ włączono je do niniejszego rozporządzenia (art. 71), zmiany dyrektywy 2020/XX/WE (art. 72), oceny niniejszego rozporządzenia (art. 73) oraz jego wejścia w życie i stosowania (art. 74).

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²²,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów²³,
uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych²⁴,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Usługi społeczeństwa informacyjnego, zwłaszcza usługi pośrednie, stały się ważną częścią unijnej gospodarki i życia codziennego obywateli Unii. Dwadzieścia lat po przyjęciu obowiązujących ram prawnych mających zastosowanie do takich usług ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁵ nowe i innowacyjne modele biznesowe i usługi, takie jak internetowe serwisy społecznościowe i platformy handlowe, umożliwiły użytkownikom biznesowym i konsumentom przekazywanie i uzyskiwanie dostępu do informacji oraz zawieranie transakcji na nowe sposoby. Większość obywateli Unii korzysta obecnie z tych usług na co dzień. Transformacja cyfrowa i wzmożone korzystanie z tych usług przyniosły jednak również nowe zagrożenia i wyzwania zarówno dla indywidualnych użytkowników, jak i dla całego społeczeństwa.
- (2) Państwa członkowskie coraz częściej wprowadzają przepisy krajowe dotyczące kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem lub rozważają wprowadzenie takich przepisów, nakładając w szczególności wymogi w zakresie należytej staranności obowiązujące dostawców usług pośrednich. Takie rozbieżne przepisy krajowe mają negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, który zgodnie z art. 26 Traktatu obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ

²²Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²³Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²⁴Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²⁵Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

towarów i usług oraz swoboda przedsiębiorczości, biorąc pod uwagę z natury transgraniczny charakter internetu, który jest powszechnie wykorzystywany w celu świadczenia tych usług. Konieczna jest harmonizacja warunków świadczenia usług pośrednich na całym rynku wewnętrznym, aby zapewnić przedsiębiorstwom dostęp do nowych rynków i możliwości czerpania korzyści z rynku wewnętrznego, a jednocześnie zapewnić konsumentom i innym odbiorcom usług większy wybór.

- (3) Odpowiedzialne zachowanie i działanie z należytą starannością dostawców usług pośrednich ma zasadnicze znaczenie dla bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego oraz dla umożliwienia obywatelom Unii i innym osobom korzystania z przysługujących im praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”), w szczególności z wolności wypowiedzi i informacji oraz wolności prowadzenia działalności gospodarczej, a także prawa do niedyskryminacji.
- (4) W związku z tym w celu ochrony rynku wewnętrznego i usprawnienia jego funkcjonowania należy ustanowić zestaw jednolitych, skutecznych i proporcjonalnych obowiązkowych zasad na poziomie Unii. Niniejsze rozporządzenie zapewnia warunki umożliwiające pojawianie się innowacyjnych usług cyfrowych na rynku wewnętrznym i zwiększanie ich skali. Zbliżenie krajowych środków regulacyjnych na poziomie Unii dotyczących wymogów obowiązujących dostawców usług pośrednich jest konieczne w celu uniknięcia fragmentacji rynku wewnętrznego i położenia jej kresu oraz zapewnienia pewności prawa, a tym samym ograniczenia niepewności po stronie dostawców i wspierania interoperacyjności. Stosowanie wymogów, które są neutralne pod względem technologicznym, nie powinno utrudniać innowacji, lecz je stymulować.
- (5) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do dostawców niektórych usług społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535²⁶, tj. każdej usługi normalnie świadczonej za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy. W szczególności niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do dostawców usług pośrednich, zwłaszcza usług pośrednich polegających na świadczeniu usług znanych jako usługi „zwykłego przekazu”, „cachingu” i hostingu, biorąc pod uwagę, że wykładniczy wzrost wykorzystania tych usług, głównie we wszelkiego rodzaju zgodnych z prawem i użytecznych społecznie celach, zwiększył również ich rolę w pośrednictwie w zakresie niezgodnych z prawem lub w inny sposób szkodliwych informacji i działań oraz ich rozpowszechnianiu.
- (6) W praktyce niektórzy dostawcy usług pośrednich pośredniczą w świadczeniu usług, które mogą, ale nie muszą być świadczone drogą elektroniczną, takich jak zdalne usługi informatyczne, transport, zakwaterowanie lub usługi doręczeń. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do usług pośrednich i nie powinno mieć wpływu na wymogi określone w prawie Unii lub prawie krajowym dotyczące produktów lub usług, których świadczenie odbywa się poprzez usługi pośrednie, w tym w sytuacjach, w których usługa pośrednia stanowi integralną część innej usługi, która nie jest usługą pośrednią, jak określono w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

²⁶Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

- (7) Aby zapewnić skuteczność przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu oraz równe warunki działania na rynku wewnętrznym, przepisy te powinny mieć zastosowanie do dostawców usług pośrednich, niezależnie od ich miejsca prowadzenia działalności lub miejsca pobytu, o ile świadczą oni usługi w Unii, o czym świadczy ścisły związek z Unią.
- (8) Taki ścisły związek z Unią powinno się stwierdzać, jeżeli dostawca usług ma miejsce prowadzenia działalności w Unii lub, jeśli nie, ścisły związek ustala się, jeżeli znaczna liczba użytkowników znajduje się w co najmniej jednym państwie członkowskim lub jeżeli działalność jest ukierunkowana na co najmniej jedno państwo członkowskie. To, czy działalność jest kierowana do jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby, można ustalić na podstawie wszelkich istotnych okoliczności, w tym takich czynników, jak stosowanie języka lub posługiwanie się walutą danego państwa członkowskiego lub możliwość składania zamówień na produkty lub usługi czy korzystanie z krajowej domeny najwyższego poziomu. Kierowanie działalności do któregoś z państw członkowskich może również wynikać z dostępności aplikacji w danym krajowym sklepie z aplikacjami, z obecności reklam na rynku lokalnym lub z posługiwania się w reklamach językiem stosowanym w tym państwie członkowskim, lub z zarządzania relacjami z klientem polegającego np. na obsłudze klientów w języku powszechnie używanym w tym państwie członkowskim. W przypadku gdy dostawca usług kieruje swoją działalność do co najmniej jednego państwa członkowskiego, jak określono w art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady, należy również założyć ścisły związek²⁷. Z drugiej strony sama tylko techniczna dostępność strony internetowej z Unii nie może, wyłącznie na tej podstawie, służyć do ustalenia ścisłego związku z Unią.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać przepisy wynikające z innych aktów prawa Unii regulujących niektóre aspekty świadczenia usług pośrednich, w szczególności z dyrektywy 2000/31/WE, z wyjątkiem zmian wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z późniejszymi zmianami²⁸ oraz rozporządzenia (UE) .../... Parlamentu Europejskiego i Rady²⁹ – proponowanego rozporządzenia w sprawie treści o charakterze terrorystycznym w internecie, ale nie powinno mieć wpływu na stosowanie tych przepisów. W związku z tym niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na te inne akty, które należy uznać za *lex specialis* w odniesieniu do ogólnie obowiązujących ram określonych w niniejszym rozporządzeniu. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają jednak zastosowanie w odniesieniu do kwestii, których nie uwzględniono lub których nie uwzględniono w pełni w tych innych aktach, jak również do kwestii, w przypadku których te inne akty pozostawiają państwom członkowskim możliwość przyjęcia niektórych środków na poziomie krajowym.

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

²⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... – proponowane rozporządzenie w sprawie treści o charakterze terrorystycznym w internecie.

- (10) W celu zapewnienia jasności należy również doprecyzować, że niniejsze rozporządzenie nie narusza rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1148³⁰ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150³¹, dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³² oraz rozporządzenia [...] w sprawie tymczasowego odstępstwa od niektórych przepisów dyrektywy 2002/58/WE³³, jak również prawa Unii dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁴, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE³⁵ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 93/13/EWG³⁶ zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161³⁷, oraz prawa Unii dotyczącego ochrony danych osobowych, w szczególności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679³⁸. Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych podlega wyłącznie przepisom prawa Unii w tej dziedzinie, w szczególności rozporządzeniu (UE) 2016/679 i dyrektywie 2002/58/WE. Niniejsze rozporządzenie nie narusza również przepisów prawa Unii dotyczących warunków pracy.
- (11) Należy wyjaśnić, że niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów prawa Unii dotyczących prawa autorskiego i praw pokrewnych, które ustanawiają szczegółowe zasady i procedury, które powinny pozostać nienaruszone.
- (12) Aby osiągnąć cel polegający na zapewnieniu bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, do celów niniejszego rozporządzenia należy zdefiniować szeroko pojęcie „nielegalnych treści”, które obejmuje również informacje dotyczące nielegalnych treści, produktów, usług i działań. Pojęcie to należy rozumieć w szczególności jako odniesienie do informacji, niezależnie od ich formy,

³⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1148 w sprawie wprowadzania do obrotu i stosowania prekursorów materiałów wybuchowych, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 i uchylające rozporządzenie (UE) nr 98/2013 (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 1).

³¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 57).

³² Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

³³ Rozporządzenie [...] w sprawie tymczasowego odstępstwa od niektórych przepisów dyrektywy 2002/58/WE.

³⁴ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”).

³⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

³⁶ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.

³⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta.

³⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

które zgodnie z obowiązującym prawem są albo same w sobie nielegalne, takich jak nielegalne nawoływanie do nienawiści lub treści o charakterze terrorystycznym i niezgodne z prawem treści dyskryminujące, albo odnoszą się do działań, które są nielegalne, takich jak udostępnianie obrazów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych, bezprawne udostępnianie prywatnych obrazów bez zgody, cyberstalking, sprzedaż produktów niespełniających wymogów lub podrobionych, nieuprawnione wykorzystanie materiałów chronionych prawem autorskim lub działania wiążące się z naruszeniem prawa ochrony konsumentów. W tym zakresie nie ma znaczenia, czy nielegalny charakter informacji lub działania wynika z prawa Unii czy z prawa krajowego, które jest zgodne z prawem Unii, oraz jaki jest dokładny charakter lub przedmiot danego prawa.

- (13) Biorąc pod uwagę szczególne cechy przedmiotowych usług i związaną z nimi potrzebę nałożenia na dostawców tych usług określonych szczególnych obowiązków, należy wyodrębnić w ramach określonej w niniejszym rozporządzeniu szerszej kategorii dostawców usług hostingu podkategorię platform internetowych. Platformy internetowe, takie jak serwisy społecznościowe lub internetowe platformy handlowe, należy zdefiniować jako dostawców usług hostingu, którzy nie tylko przechowują informacje przekazane przez odbiorców usługi na ich żądanie, ale także rozpowszechniają publicznie te informacje, ponownie na ich żądanie. Aby jednak uniknąć nakładania zbyt szerokiego zakresu obowiązków, dostawców usług hostingu nie należy uznawać za platformy internetowe, w przypadku gdy publiczne rozpowszechnianie jest zaledwie nieznaczną i wyłącznie poboczną funkcją innej usługi, której to funkcji z obiektywnych względów technicznych nie można wykorzystywać bez tej innej głównej usługi, a włączenie takiej funkcji nie jest sposobem na obejście stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia mających zastosowanie do platform internetowych. Na przykład taką funkcję może stanowić sekcja gazety internetowej przeznaczona na komentarze, w przypadku której jest oczywiste, że ma ona charakter poboczny w stosunku do głównej usługi, jaką jest publikowanie wiadomości, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi wydawca.
- (14) Stosowane w niniejszym rozporządzeniu pojęcie „publicznego rozpowszechniania” powinno obejmować udostępnianie informacji potencjalnie nieograniczonej liczbie osób, to znaczy zapewnienie łatwego dostępu do informacji ogółowi użytkowników bez konieczności podejmowania dalszych działań przez odbiorcę usługi, niezależnie od tego, czy osoby te faktycznie mają dostęp do odnośnych informacji. Sama możliwość tworzenia grup użytkowników danej usługi nie powinna jako taka oznaczać, że informacje rozpowszechniane w ten sposób nie są rozpowszechniane publicznie. Pojęcie to powinno jednak wykluczać rozpowszechnianie informacji w zamkniętych grupach składających się z określonej liczby wcześniej ustalonych osób. Usługi łączności interpersonalnej, w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972³⁹, takie jak poczta elektroniczna lub usługi przesyłania wiadomości prywatnych, nie są objęte zakresem niniejszego rozporządzenia. Informacje należy uznawać za publicznie rozpowszechniane w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wyłącznie wówczas, gdy dzieje się tak na bezpośrednie żądanie odbiorcy usługi, który przekazał te informacje.
- (15) W przypadku gdy tylko niektóre z usług świadczonych przez dostawcę są objęte zakresem niniejszego rozporządzenia lub gdy usługi świadczone przez dostawcę są

³⁹Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona), Dz.U. L 321 z 17.12.2018, s. 36.

objęte różnymi sekcjami niniejszego rozporządzenia, odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do tych usług, które są objęte ich zakresem.

- (16) Pewność prawa wynikająca z horyzontalnych ram warunkowych wyłączeń odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE, pozwoliła na pojawienie się wielu nowych usług na całym rynku wewnętrznym i zwiększenie ich skali. Ramy te należy zatem zachować. Z uwagi na rozbieżności w transpozycji i stosowaniu odpowiednich przepisów na szczeblu krajowym oraz w celu zapewnienia jasności i spójności ramy te należy jednak włączyć do niniejszego rozporządzenia. Należy również wyjaśnić niektóre elementy tych ram, uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (17) Odpowiednie przepisy rozdziału II powinny określać jedynie sytuacje, w których dostawca danych usług pośrednich nie może ponosić odpowiedzialności za nielegalne treści dostarczane przez odbiorców usługi. Przepisów tych nie należy rozumieć jako stanowiących pozytywną podstawę do ustalenia odpowiedzialności dostawcy, którą należy określić w mających zastosowanie przepisach prawa Unii lub prawa krajowego. Ponadto wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie w odniesieniu do każdego rodzaju odpowiedzialności w zakresie dowolnego rodzaju nielegalnych treści, niezależnie od dokładnego przedmiotu lub charakteru tych przepisów.
- (18) Wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie powinny mieć zastosowania, w przypadku gdy zamiast ograniczać się do świadczenia usług w sposób neutralny poprzez czysto techniczne i automatyczne przetwarzanie informacji przekazanych przez odbiorcę usług, dostawca usług pośrednich odgrywa aktywną rolę, która może pozwolić mu na powzięcie wiedzy o tych informacjach lub sprawowanie nad nimi kontroli. Wyłączenia te nie powinny zatem być dostępne w przypadku odpowiedzialności za informacje przekazane nie przez odbiorcę usługi, lecz przez samego dostawcę usługi pośredniej, w tym w przypadku gdy odpowiedzialność redakcyjną za opracowanie tych informacji ponosi dany dostawca.
- (19) Ze względu na odmienny charakter działań z zakresu „zwykłego przekazu”, „cachingu” i hostingu oraz różne położenie i możliwości dostawców odnośnych usług należy rozróżnić przepisy mające zastosowanie do tych rodzajów działań w zakresie, w jakim na podstawie niniejszego rozporządzenia podlegają one różnym wymogom i warunkom, a ich zakres różni się, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (20) Dostawca usług pośrednich, który umyślnie współpracuje z odbiorcą usługi w celu podjęcia nielegalnej działalności, nie świadczy swojej usługi w sposób neutralny i w związku z tym nie powinien mieć możliwości korzystania z wyłączeń odpowiedzialności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (21) Dostawca powinien mieć możliwość korzystania z wyłączeń odpowiedzialności w odniesieniu do usług „zwykłego przekazu” i „cachingu”, jeżeli nie ma on żadnego związku z przekazywanymi informacjami. Wymaga to między innymi, aby dostawca nie modyfikował informacji, które przekazuje. Nie należy jednak rozumieć, że wymóg ten obejmuje czynności o charakterze technicznym, które mają miejsce podczas przekazu, jeśli takie czynności nie wpływają na integralność przekazywanych informacji.

- (22) W celu skorzystania z wyłączenia odpowiedzialności dotyczącego usług hostingu dostawca powinien, od chwili uzyskania wiarygodnej wiadomości lub wiedzy o nielegalnych treściach, niezwłocznie podjąć działania w celu usunięcia tych treści lub uniemożliwienia dostępu do nich. Usuwanie lub uniemożliwianie dostępu musi być przeprowadzane z poszanowaniem zasady wolności wypowiedzi. Dostawca może uzyskać taką wiarygodną wiadomość lub wiedzę w szczególności w drodze dochodzenia z własnej inicjatywy lub zgłoszeń przekazanych mu przez osoby lub podmioty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, o ile zgłoszenia te są wystarczająco precyzyjne i odpowiednio uzasadnione, aby umożliwić działającemu z należytą starannością podmiotowi gospodarczemu rozsądną identyfikację i ocenę domniemyanych nielegalnych treści oraz, w stosownych przypadkach, podjęcie przeciwko nim działań.
- (23) Aby zapewnić skuteczną ochronę konsumentów dokonujących transakcji handlowych w internecie z udziałem pośredników, niektórzy dostawcy usług hostingu, mianowicie platformy internetowe, które umożliwiają konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość, nie powinni mieć możliwości korzystania z wyłączeń odpowiedzialności dla dostawców usług hostingu ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim te platformy internetowe prezentują istotne informacje dotyczące odnośnych transakcji w sposób wzbudzający u konsumentów przekonanie, że przekazały je same platformy internetowe lub odbiorcy usługi działający z ich upoważnienia lub pod ich kontrolą, a zatem że te platformy internetowe posiadają wiedzę na temat tych informacji lub sprawują nad nimi kontrolę, nawet jeśli w rzeczywistości może być inaczej. W tym zakresie należy obiektywnie ustalić, na podstawie wszystkich istotnych okoliczności, czy prezentacja może prowadzić do takiego przekonania u przeciętnego i rozsądnie poinformowanego konsumenta.
- (24) Wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie powinny mieć wpływu na możliwość wydawania różnego rodzaju nakazów wobec dostawców usług pośrednich, nawet jeżeli spełniają oni warunki określone jako element tych wyłączeń. Nakazy takie mogą przede wszystkim przybierać formę nakazów sądów lub organów administracyjnych wymagających, aby usunąć każde naruszenie prawa lub mu zapobiec, łącznie z usunięciem nielegalnych treści określonych w takich nakazach, wydanych zgodnie z prawem Unii, lub uniemożliwieniem dostępu do nich.
- (25) Aby stworzyć pewność prawa i nie zniechęcać do działań mających na celu wykrywanie, identyfikację i zwalczanie nielegalnych treści, które to działania dostawcy usług pośrednich mogą podejmować dobrowolnie, należy wyjaśnić, że sam fakt, iż dostawcy podejmują takie działania, nie prowadzi do niedostępności wyłączeń odpowiedzialności określonych w niniejszym rozporządzeniu, pod warunkiem że działania te są prowadzone w dobrej wierze i z zachowaniem należytej staranności. Ponadto należy wyjaśnić, że sam fakt, iż dostawcy ci przyjmują w dobrej wierze środki w celu spełnienia wymogów prawa Unii, w tym wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wdrożenia warunków korzystania z ich usług, nie powinien prowadzić do niedostępności tych wyłączeń odpowiedzialności. W związku z tym przy ustalaniu, czy dostawca może powoływać się na wyłączenie odpowiedzialności, w szczególności w odniesieniu do tego, czy świadczy on swoje usługi w sposób neutralny i w związku z tym może być objęty zakresem odpowiedniego przepisu, nie należy brać pod uwagę takich działań i środków, które

dany dostawca mógł podjąć, co nie oznacza jednak, że dostawca musi się koniecznie na takie wyłączenie powołać.

- (26) Chociaż w przepisach rozdziału II niniejszego rozporządzenia skoncentrowano się na wyłączeniu odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, należy przypomnieć, że pomimo ogólnie istotnej roli, jaką odgrywają ci dostawcy, problemu nielegalnych treści i działań w internecie nie należy rozwiązywać, skupiając się wyłącznie na odpowiedzialności i obowiązkach takich dostawców. W miarę możliwości osoby trzecie, których dotyczą nielegalne treści przekazywane lub przechowywane w internecie, powinny starać się rozwiązywać konflikty związane z takimi treściami bez angażowania odnośnych dostawców usług pośrednich. Odbiorców usługi należy pociągać do odpowiedzialności, jeżeli stanowią tak mające zastosowanie przepisy prawa Unii i prawa krajowego określające taką odpowiedzialność, za nielegalne treści, które dostarczają i mogą rozpowszechniać za pomocą usług pośrednich. W stosownych przypadkach w zapobieganiu rozpowszechnianiu nielegalnych treści w internecie, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa, powinny również pomagać inne podmioty, takie jak moderatorzy grup w zamkniętych środowiskach internetowych, w szczególności w przypadku dużych grup. Ponadto w przypadku gdy konieczny jest udział dostawców usług społeczeństwa informacyjnego, w tym dostawców usług pośrednich, wszelkie wnioski lub nakazy dotyczące takiego udziału należy co do zasady kierować do podmiotu posiadającego techniczną i operacyjną możliwość podjęcia działań przeciwko określonym nielegalnym treściom, aby zapobiec ewentualnym negatywnym skutkom dostępności i osiągalności informacji, które nie stanowią nielegalnych treści, oraz je zminimalizować.
- (27) Od 2000 r. pojawiły się nowe technologie, które poprawiają dostępność, efektywność, szybkość, niezawodność, zdolność i bezpieczeństwo systemów służących do przesyłania i przechowywania danych w internecie, co prowadzi do coraz bardziej złożonego ekosystemu cyfrowego. W tym zakresie należy przypomnieć, że dostawcy usług tworzący i ułatwiający podstawową architekturę logiczną i właściwe funkcjonowanie internetu, w tym pomocnicze funkcje techniczne, mogą również korzystać z wyłączeń odpowiedzialności określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim ich usługi kwalifikują się jako usługi „zwykłego przekazu”, „cachingu” lub hostingu. Usługi takie obejmują, w zależności od przypadku, lokalne sieci radiowe, usługi systemu nazw domen (DNS), rejestry nazw domen najwyższego poziomu, organy certyfikacji wydające certyfikaty cyfrowe lub sieci dostarczania treści, które umożliwiają lub ulepszają funkcje innych dostawców usług pośrednich. Podobnie znacząco rozwinęły się również usługi wykorzystywane na potrzeby łączności oraz techniczne środki ich świadczenia, co doprowadziło do powstania usług *online*, takich jak telefonia internetowa, usługi przesyłania wiadomości i usługi aplikacji webmail, w których łączność odbywa się za pośrednictwem usługi dostępu do internetu. Również te usługi mogą być objęte wyłączeniami odpowiedzialności w zakresie, w jakim kwalifikują się jako usługa „zwykłego przekazu”, „cachingu” lub hostingu.
- (28) Dostawcy usług pośrednich nie powinni podlegać obowiązkowi nadzoru w odniesieniu do obowiązków o charakterze ogólnym. Nie dotyczy to obowiązków nadzoru mających zastosowanie do przypadków szczególnych oraz, w szczególności, nie ma wpływu na decyzje władz krajowych podjęte zgodnie z ustawodawstwem krajowym, stosownie do warunków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Żadnego z przepisów niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako nałożenia ogólnego obowiązku nadzoru ani obowiązku aktywnego ustalania faktów

ani też jako nałożenia na dostawców ogólnego obowiązku podejmowania aktywnych działań w odniesieniu do nielegalnych treści.

- (29) W zależności od systemu prawnego każdego państwa członkowskiego i odnośnej dziedziny prawa krajowe organy sądowe lub administracyjne mogą nakazać dostawcom usług pośrednich podjęcie działań przeciwko pewnym określonym nielegalnym treściom lub udzielenie pewnych określonych informacji. Przepisy krajowe, na podstawie których wydaje się takie nakazy, znacznie się od siebie różnią, a nakazy te coraz częściej dotyczą sytuacji transgranicznych. W celu zapewnienia skutecznego i efektywnego stosowania się do tych nakazów, tak aby zainteresowane organy publiczne mogły wykonywać swoje zadania, a dostawcy nie podlegali żadnym nieproporcjonalnym obciążeniom, bez nadmiernego naruszania praw i prawnie uzasadnionych interesów osób trzecich, należy określić pewne warunki, które nakazy te powinny spełniać, oraz pewne dodatkowe wymogi dotyczące przetwarzania tych nakazów.
- (30) Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom lub udzielenia informacji powinny być wydawane zgodnie z prawem Unii, w szczególności z rozporządzeniem (UE) 2016/679 oraz zakazem nakładania ogólnych obowiązków nadzorowania informacji lub aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu. Warunki i wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, które mają zastosowanie do nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom, nie naruszają przepisów innych aktów Unii, w których przewidziano podobne systemy podejmowania działań przeciwko konkretnym rodzajom nielegalnych treści, takich jak rozporządzenie (UE) .../.... [proponowane rozporządzenie w sprawie rozpowszechniania treści o charakterze terrorystycznym w internecie] lub rozporządzenie (UE) 2017/2394, w którym przyznano szczególne uprawnienia do wydawania nakazu udzielenia informacji organom egzekwowania prawa ochrony konsumentów państw członkowskich, zaś warunki i wymogi mające zastosowanie do nakazów udzielenia informacji nie naruszają przepisów innych aktów Unii przewidujących podobne odpowiednie przepisy dla poszczególnych sektorów. Wspomniane warunki i wymogi nie powinny naruszać przepisów dotyczących zatrzymania i zabezpieczenia na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego, zgodnie z prawem Unii oraz wnioskami organów ścigania o zachowanie poufności związanych z nieujawnianiem informacji.
- (31) Zakres terytorialny takich nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom powinien być jasno określony na podstawie mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego umożliwiających wydanie nakazu i nie powinien wykraczać poza zakres ściśle niezbędny do osiągnięcia celów nakazu. W tym zakresie krajowy organ sądowy lub administracyjny wydający nakaz powinien zrównoważyć cel, który nakaz ma osiągnąć, zgodnie z podstawą prawną umożliwiającą jego wydanie, z prawami i prawnie uzasadnionymi interesami wszystkich osób trzecich, na które nakaz może mieć wpływ, w szczególności z ich prawami podstawowymi wynikającymi z Karty. Ponadto w przypadku gdy skutki nakazu odnoszącego się do konkretnych informacji mogą wykraczać poza terytorium państwa członkowskiego danego organu, organ ten powinien ocenić, czy przedmiotowe informacje mogą stanowić nielegalne treści w innych zainteresowanych państwach członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, uwzględnić odpowiednie przepisy prawa Unii lub prawa międzynarodowego oraz względy kurtuazji międzynarodowej.
- (32) Nakazy udzielenia informacji regulowane niniejszym rozporządzeniem dotyczą przedstawienia konkretnych informacji na temat poszczególnych odbiorców danej

usługi pośredniej wskazanych w tych nakazach w celu ustalenia, czy odbiorcy usług przestrzegają mających zastosowanie przepisów Unii lub przepisów krajowych. W związku z tym przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące udzielenia informacji nie powinny mieć wpływu na nakazy odnoszące się do informacji na temat grupy odbiorców usługi, którzy nie są wyraźnie wskazani, w tym na nakazy udzielenia zbiorczych informacji wymaganych do celów statystycznych lub kształtowania polityki opartej na dowodach.

- (33) Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom i udzielenia informacji podlegają przepisom zabezpieczającym kompetencje państwa członkowskiego, w którym dostawca, do którego skierowany jest nakaz, ma siedzibę, i ustanawiającym w niektórych przypadkach możliwe odstępstwa od tych kompetencji, określone w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, o ile spełniono warunki wymienione w tym artykule. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowe nakazy odnoszą się odpowiednio do określonych nielegalnych treści i informacji, w przypadku gdy są skierowane do dostawców usług pośrednich z siedzibą w innym państwie członkowskim, co do zasady nie ograniczają one swobody tych dostawców w zakresie transgranicznego świadczenia usług. W związku z tym zasady określone w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, w tym zasady dotyczące konieczności uzasadnienia środków stanowiących odstępstwo od kompetencji państwa członkowskiego, w którym dostawca usług ma siedzibę, z pewnych określonych powodów oraz w zakresie zgłaszania takich środków, nie mają zastosowania do tych nakazów.
- (34) Aby osiągnąć cele określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz zapewnić bezpieczne i przejrzyste środowisko internetowe, należy ustanowić jasny i wyważony zestaw zharmonizowanych obowiązków w zakresie należytej staranności dla dostawców usług pośrednich. Celem tych obowiązków powinno być w szczególności zagwarantowanie osiągnięcia różnych celów polityki publicznej, takich jak bezpieczeństwo i zaufanie odbiorców usługi, w tym małoletnich i użytkowników podatnych na zagrożenia, ochrona odpowiednich praw podstawowych zapisanych w Karcie, zapewnienie faktycznej rozliczalności tych dostawców oraz wzmocnienie pozycji odbiorców i innych zainteresowanych stron przy jednoczesnym ułatwieniu niezbędnego nadzoru przez właściwe organy.
- (35) W związku z tym ważne jest, aby obowiązki w zakresie należytej staranności były dostosowane do rodzaju i charakteru danej usługi pośredniej. Niniejsze rozporządzenie określa zatem podstawowe obowiązki mające zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich, a także dodatkowe obowiązki dostawców usług hostingu, w szczególności platform internetowych i bardzo dużych platform internetowych. W zakresie, w jakim dostawcy usług pośrednich mogą należeć do tych różnych kategorii z uwagi na charakter świadczonych usług i wielkość, powinni oni przestrzegać wszystkich odpowiednich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. Wspomniane zharmonizowane obowiązki w zakresie należytej staranności, które powinny być rozsądne i niearbitralne, są potrzebne, aby zaradzić zidentyfikowanym obawom dotyczącym porządku publicznego, takim jak ochrona prawnie uzasadnionych interesów odbiorców usługi, zwalczanie nielegalnych praktyk i ochrona praw podstawowych w internecie.
- (36) Aby ułatwić sprawną i skuteczną komunikację w kwestiach objętych niniejszym rozporządzeniem, dostawcy usług pośrednich powinni być zobowiązani do ustanowienia pojedynczego punktu kontaktowego oraz do publikowania odpowiednich informacji dotyczących ich punktu kontaktowego, w tym języków,

których należy używać w takiej komunikacji. Z punktu kontaktowego mogą również korzystać zaufane podmioty sygnalizujące oraz profesjonaliści mający szczególnie relacje z dostawcą usług pośrednich. W odróżnieniu od przedstawiciela prawnego punkt kontaktowy powinien służyć celom operacyjnym i nie musi mieć fizycznej lokalizacji.

- (37) Dostawcy usług pośrednich, którzy mają siedzibę w państwie trzecim i oferują usługi w Unii, powinni wyznaczyć dysponującego wystarczającymi uprawnieniami przedstawiciela prawnego w Unii i udzielić informacji dotyczących ich przedstawicieli prawnych, aby umożliwić skuteczny nadzór i, w razie potrzeby, egzekwowanie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tych dostawców. Przedstawiciel prawny powinien mieć możliwość pełnienia również funkcji punktu kontaktowego, pod warunkiem że spełniono odpowiednie wymogi niniejszego rozporządzenia.
- (38) Chociaż zasadniczo należy przestrzegać swobody umów przysługującej dostawcom usług pośrednich, należy ustanowić pewne zasady dotyczące treści, stosowania i egzekwowania warunków korzystania z usług tych dostawców w celu zapewnienia przejrzystości, ochrony odbiorców usługi oraz unikania nieuczciwych lub arbitralnych wyników.
- (39) Aby zapewnić odpowiedni poziom przejrzystości i rozliczalności, dostawcy usług pośrednich powinni co roku składać sprawozdanie, zgodnie ze zharmonizowanymi wymogami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, dotyczące moderowania treści, w którym brali udział, w tym środków wprowadzonych w rezultacie stosowania i egzekwowania warunków korzystania z ich usług. Aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń, wspomniane obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości nie powinny mieć jednak zastosowania do dostawców będących mikroprzedsiębiorstwami lub małymi przedsiębiorstwami w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE⁴⁰.
- (40) Dostawcy usług hostingu odgrywają szczególnie ważną rolę w zwalczaniu nielegalnych treści w internecie, ponieważ przechowują informacje przekazane przez odbiorców usługi i na ich żądanie oraz zazwyczaj umożliwiają innym odbiorcom dostęp do tych informacji, niekiedy na dużą skalę. Ważne jest, aby wszyscy dostawcy usług hostingu, niezależnie od wielkości, wprowadzili przyjazne dla użytkownika mechanizmy zgłaszania i działania, które ułatwiają zgłaszanie danemu dostawcy usług hostingu określonych informacji uznanych przez stronę zgłaszającą za nielegalne treści („zgłoszenie”), zgodnie z którymi dostawca ten może podjąć decyzję, czy zgadza się z taką oceną oraz czy chce usunąć nielegalne treści lub uniemożliwić dostęp do nich („działanie”). Z zastrzeżeniem spełnienia wymogów dotyczących zgłoszeń osoby lub podmioty powinny mieć możliwość zgłaszania wielu przypuszczalnie nielegalnych treści w jednym zgłoszeniu. Obowiązek wprowadzenia mechanizmów zgłaszania i działania powinien mieć zastosowanie na przykład do usług przechowywania i udostępniania plików, usług hostingu stron internetowych, serwerów reklamowych i usług typu *pastebin*, o ile kwalifikują się one jako usługi hostingu objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (41) Przepisy dotyczące takich mechanizmów zgłaszania i działania powinny być zharmonizowane na poziomie Unii, aby zapewnić terminowe i obiektywne przetwarzanie zgłoszeń z zachowaniem należytej staranności na podstawie jednolitych, przejrzystych i jasnych zasad, które zapewniają solidne gwarancje

⁴⁰ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

ochrony praw i prawnie uzasadnionych interesów wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności ich praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie, niezależnie od państwa członkowskiego, w którym strony te mają siedzibę lub miejsce pobytu, oraz niezależnie od odnośnej dziedziny prawa. Prawa podstawowe obejmują, w zależności od przypadku, prawo do wolności wypowiedzi i informacji, prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, prawo do niedyskryminacji oraz prawo do skutecznego środka odwoławczego przysługujące odbiorcom usługi; wolność prowadzenia działalności gospodarczej, w tym swobodę zawierania umów, przysługującą dostawcom usług; jak również prawo do godności ludzkiej, prawa dziecka, prawo do ochrony własności, w tym własności intelektualnej, oraz prawo do niedyskryminacji przysługujące stronom, których dotyczą nielegalne treści.

- (42) W przypadku gdy dostawca usług hostingu decyduje się usunąć lub zablokować informacje przekazane przez odbiorcę usługi, na przykład po otrzymaniu zgłoszenia lub działając z własnej inicjatywy, w tym przy wykorzystaniu środków zautomatyzowanych, dostawca ten powinien poinformować odbiorcę o swojej decyzji, powodach jej podjęcia oraz dostępnych możliwościach odwołania się od tej decyzji, mając na uwadze negatywne konsekwencje, jakie takie decyzje mogą mieć dla odbiorcy, w tym dla możliwości wykonania przez niego prawa podstawowego do wolności wypowiedzi. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie niezależnie od powodów podjęcia decyzji, w szczególności niezależnie od tego, czy działanie podjęto ze względu na uznanie zgłoszonych informacji za nielegalne treści czy za informacje niezgodne z mającymi zastosowanie warunkami korzystania z usług. Dostępne możliwości odwołania się od decyzji dostawcy usług hostingu powinny zawsze obejmować środki zaskarżenia.
- (43) Aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń, dodatkowe obowiązki nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia na platformy internetowe nie powinny mieć zastosowania do mikroprzedsiębiorstw ani małych przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE⁴¹, chyba że ich zasięg i oddziaływanie są na tyle duże, że spełniają kryteria pozwalające uznać je za bardzo duże platformy internetowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Przepisy konsolidacyjne ustanowione w tym zaleceniu pomagają w zapewnieniu zapobiegania przypadkom obchodzenia tych dodatkowych obowiązków. Zwolnienia mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw z tych dodatkowych obowiązków nie należy rozumieć jako mającego wpływ na ich zdolność do ustanowienia, na zasadzie dobrowolności, systemu spełniającego co najmniej jeden z tych obowiązków.
- (44) Odbiorcy usługi powinni mieć możliwość łatwego i skutecznego kwestionowania niektórych decyzji platform internetowych, które mają na nich negatywny wpływ. W związku z tym platformy internetowe powinny być zobowiązane do zapewnienia wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg, które spełniają określone warunki mające na celu zapewnienie łatwego dostępu do tych systemów i doprowadzenie do szybkiego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia. Ponadto należy przewidzieć możliwość pozasądowego rozstrzygania sporów, w tym sporów, których zadowalające rozstrzygnięcie z wykorzystaniem wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg nie było możliwe, przez certyfikowane organy, które dysponują niezbędną niezależnością, środkami i wiedzą ekspercką, aby wykonywać swoje działania w sposób

⁴¹ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

sprawiedliwy, szybki i oszczędny. Stworzone w ten sposób możliwości odwołania się od decyzji platform internetowych powinny uzupełniać możliwość skorzystania ze środków zaskarżenia zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego, nie naruszając jednak tej możliwości pod żadnym względem.

- (45) W przypadku sporów o charakterze umownym między konsumentami a przedsiębiorstwami dotyczących zakupu towarów lub usług dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE⁴² zapewnia unijnym konsumentom i przedsiębiorstwom w Unii dostęp do posiadających certyfikaty jakości podmiotów zajmujących się alternatywnym rozstrzyganiem sporów. W tym zakresie należy wyjaśnić, że przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące pozasądowego rozstrzygania sporów nie naruszają przepisów tej dyrektywy, w tym wynikającego z niej prawa konsumentów do wycofania się z postępowania na dowolnym etapie, jeżeli nie będą niezadowoleni ze skuteczności lub z przebiegu postępowania.
- (46) Działanie przeciwko nielegalnym treściom można podejmować szybciej i jest ono rzetelniejsze, jeśli platformy internetowe wprowadzą niezbędne środki w celu zapewnienia priorytetowego traktowania zgłoszeń przekazywanych przez zaufane podmioty sygnalizujące za pośrednictwem mechanizmów zgłaszania i działania wymaganych na podstawie niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla wymogu przetwarzania wszystkich zgłoszeń przekazywanych w ramach tych mechanizmów i podejmowania decyzji w ich sprawie w sposób terminowy i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności. Status zaufanego podmiotu sygnalizującego należy przyznawać wyłącznie podmiotom, a nie osobom, które wykazały między innymi, że posiadają szczególną wiedzę ekspercką i kompetencje w zakresie zwalczania nielegalnych treści, że reprezentują interesy zbiorowe oraz że działają w sposób obiektywny i z należyłą starannością. Podmioty takie mogą mieć charakter publiczny, np. w przypadku treści o charakterze terrorystycznym mogą to być jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie krajowych organów ścigania lub Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania („Europol”); mogą być to także organizacje pozarządowe i podmioty mieszane, takie jak organizacje należące do sieci gorących linii stowarzyszenia INHOPE służących do zgłaszania materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych oraz organizacje zajmujące się zgłaszaniem nielegalnych treści rasistowskich i ksenofobicznych w internecie. W przypadku praw własności intelektualnej organizacjom branżowym i posiadaczom praw można przyznać status zaufanego podmiotu sygnalizującego, jeżeli wykażą, że spełniają mające zastosowanie warunki. Przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących zaufanych podmiotów sygnalizujących nie należy rozumieć jako uniemożliwiające platformom internetowym podobne traktowanie zgłoszeń przekazywanych przez podmioty lub osoby, którym nie przyznano statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub podejmowanie innego rodzaju współpracy z innymi podmiotami zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami, w tym z niniejszym rozporządzeniem oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁴³.

⁴²Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 63).

⁴³Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady

- (47) Niewłaściwe korzystanie z usług świadczonych przez platformy internetowe poprzez częste przekazywanie ewidentnie nielegalnych treści lub częste składanie ewidentnie bezzasadnych zgłoszeń lub skarg w ramach odpowiednio mechanizmów i systemów ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia osłabia zaufanie oraz szkodzi prawom i prawnie uzasadnionym interesom zainteresowanych stron. Dlatego też konieczne jest wprowadzenie odpowiednich i proporcjonalnych zabezpieczeń przed takim niewłaściwym korzystaniem. Informacje należy uważać za ewidentnie nielegalne treści, a zgłoszenia lub skargi należy uważać za ewidentnie bezzasadne, jeśli dla osoby nieposiadającej wiedzy fachowej jest oczywiste, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek merytorycznej analizy, że odpowiednio treści te są nielegalne, a zgłoszenia lub skargi – bezzasadne. Pod pewnymi warunkami platformy internetowe powinny tymczasowo zawiesić działania podejmowane w odniesieniu do osoby dopuszczającej się nadużyć. Pozostaje to bez uszczerbku dla swobody określania przez platformy internetowe warunków korzystania z ich usług i przyjmowania bardziej rygorystycznych środków w przypadku ewidentnie nielegalnych treści związanych z poważnymi przestępstwami. W celu zapewnienia przejrzystości możliwość tę należy jasno i wystarczająco szczegółowo określić w warunkach korzystania z usług platform internetowych. Od decyzji podejmowanych w tym zakresie przez platformy internetowe powinna zawsze przysługiwać możliwość odwołania się i decyzje takie powinny podlegać nadzorowi właściwego koordynatora ds. usług cyfrowych. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące niewłaściwego korzystania nie powinny uniemożliwiać platformom internetowym wprowadzania innych środków w celu rozwiązania problemu dostarczania nielegalnych treści przez odbiorców ich usług lub innego rodzaju niewłaściwego korzystania z ich usług zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii i prawem krajowym. Przepisy te pozostają bez uszczerbku dla jakiegokolwiek możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności osób dopuszczających się niewłaściwego korzystania, w tym za szkody, którą przewidziano w prawie Unii lub prawie krajowym.
- (48) Platforma internetowa może w niektórych przypadkach uzyskać, na przykład w drodze zgłoszenia przez stronę zgłaszającą lub za pomocą środków zastosowanych z własnej inicjatywy, informacje dotyczące określonej działalności odbiorcy usługi, takiej jak przekazywanie niektórych rodzajów nielegalnych treści, które racjonalnie uzasadniają – uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, których platforma internetowa ma świadomość – podejrzenie, że odbiorca mógł popełnić, może popełniać lub może popełnić poważne przestępstwo zagrażające życiu lub bezpieczeństwu osoby, takie jak przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE⁴⁴. W takich przypadkach platforma internetowa powinna niezwłocznie poinformować właściwe organy ścigania o takim podejrzeniu, podając wszelkie dostępne jej istotne informacje, w tym, w stosownych przypadkach, przedmiotową treść oraz wyjaśnienie swoich podejrzeń. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi podstawy prawnej profilowania odbiorców usług w celu możliwego identyfikowania przestępstw przez platformy internetowe. Informując organy ścigania, platformy internetowe powinny również przestrzegać innych mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego dotyczących ochrony praw i wolności osób.

2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW, Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53.

⁴⁴Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).

- (49) Aby przyczynić się do tworzenia bezpiecznego, godnego zaufania i przejrzystego środowiska internetowego dla konsumentów, a także dla innych zainteresowanych stron, takich jak konkurujący przedsiębiorcy i posiadacze praw własności intelektualnej, oraz aby zniechęcić przedsiębiorców do sprzedawania produktów lub usług z naruszeniem mających zastosowanie przepisów, platformy internetowe umożliwiające konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość powinny zapewniać identyfikowalność takich przedsiębiorców. W związku z tym przedsiębiorca powinien być zobowiązany do przekazywania platformie internetowej niektórych istotnych informacji, między innymi do celów propagowania wiadomości na temat produktów lub ich oferowania. Wymóg ten powinien mieć również zastosowanie do przedsiębiorców, którzy na podstawie umów bazowych propagują wiadomości o produktach lub usługach w imieniu marek. Takie platformy internetowe powinny przechowywać wszystkie informacje w sposób bezpieczny przez rozsądny okres, który nie przekracza niezbędnego czasu umożliwiającego organom publicznym i podmiotom prywatnym mającym prawnie uzasadniony interes uzyskanie dostępu do nich, między innymi w drodze nakazów udzielenia informacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z mającym zastosowanie prawem, w tym z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych.
- (50) Aby zapewnić skuteczne i odpowiednie stosowanie tego obowiązku bez nakładania nieproporcjonalnych obciążeń, platformy internetowe objęte tym obowiązkiem powinny dołożyć należytych starań w celu zweryfikowania wiarygodności informacji przekazywanych przez zainteresowanych przedsiębiorców, w szczególności wykorzystując ogólnodostępne oficjalne internetowe bazy danych i interfejsy internetowe, takie jak krajowe rejestry handlowe i system wymiany informacji o VAT⁴⁵, lub zwracając się do zainteresowanych przedsiębiorców o dostarczenie wiarygodnych dokumentów potwierdzających, takich jak kopie dokumentów tożsamości, uwierzytelnione wyciągi bankowe, zaświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej i zaświadczenia z rejestrów handlowych. Aby spełnić ten obowiązek, mogą również korzystać z innych źródeł, dostępnych do użytku na odległość, które oferują podobny stopień wiarygodności. Nie należy jednak wymagać od platform internetowych objętych tym obowiązkiem, aby angażowały się w nadmierne lub kosztowne działania polegające na ustalaniu faktów w internecie lub przeprowadzaniu weryfikacji na miejscu. Nie należy również rozumieć, że takie platformy internetowe, które podjęły uzasadnione starania wymagane w niniejszym rozporządzeniu, gwarantują wiarygodność informacji skierowanych do konsumentów lub innych zainteresowanych stron. Takie platformy internetowe powinny również projektować i organizować swój interfejs internetowy w sposób umożliwiający przedsiębiorcom wypełnianie obowiązków wynikających z prawa Unii, w szczególności wymogów określonych w art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁴⁶, art. 7 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁷ oraz art. 3 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁸.

⁴⁵ https://ec.europa.eu/taxation_customs/vies/vieshome.do?selectedLanguage=en

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

⁴⁷ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EEG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu

- (51) Ze względu na szczególne obowiązki i zobowiązania platform internetowych powinny one podlegać obowiązkom sprawozdawczym w zakresie przejrzystości, które mają zastosowanie oprócz obowiązków sprawozdawczych w zakresie przejrzystości mających zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich na mocy niniejszego rozporządzenia. Do celów ustalenia, czy platformy internetowe mogą być bardzo dużymi platformami internetowymi, które podlegają określonym dodatkowym obowiązkom na mocy niniejszego rozporządzenia, obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości dotyczące platform internetowych powinny obejmować określone obowiązki związane z publikowaniem i przekazywaniem informacji na temat średniej liczby aktywnych odbiorców usługi miesięcznie w Unii.
- (52) Reklama internetowa odgrywa ważną rolę w środowisku internetowym, w tym w odniesieniu do świadczenia usług platform internetowych. Reklama internetowa może jednak przyczyniać się do powstania znaczących zagrożeń, począwszy od reklamy, która sama w sobie stanowi nielegalne treści, poprzez zapewnianie zachęt finansowych do publikowania lub propagowania nielegalnych lub w inny sposób szkodliwych treści i działań w internecie, aż po dyskryminujące wyświetlanie reklam, które ma wpływ na równe traktowanie i równość szans obywateli. Oprócz wymogów wynikających z art. 6 dyrektywy 2000/31/WE platformy internetowe należy zobowiązać zatem do zapewnienia odbiorcom usługi określonych zindywidualizowanych informacji niezbędnych do zrozumienia, kiedy i w czym imieniu wyświetlana jest reklama. Ponadto odbiorcy usługi powinni dysponować informacjami na temat głównych parametrów wykorzystywanych do ustalenia, czy określone reklamy powinny być im wyświetlane, stanowiących zrozumiałe wyjaśnienie stojącej za tym logiki, również w przypadku gdy reklamy są wyświetlane na podstawie profilowania. Określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi dotyczące udzielania informacji związanych z reklamą pozostają bez uszczerbku dla stosowania odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) 2016/679, zwłaszcza przepisów dotyczących prawa do sprzeciwu, zautomatyzowanego podejmowania decyzji w indywidualnych przypadkach, w tym profilowania, a w szczególności potrzeby uzyskania zgody osoby, której dane dotyczą, przed przetwarzaniem danych osobowych do celów ukierunkowania reklam. Podobnie nie naruszają one przepisów ustanowionych w dyrektywie 2002/58/WE, w szczególności przepisów dotyczących przechowywania informacji w urządzeniach końcowych i dostępu do informacji w nich przechowywanych.
- (53) Biorąc pod uwagę znaczenie bardzo dużych platform internetowych ze względu na ich zasięg, w szczególności wyrażony liczbą odbiorców usługi, dla ułatwienia debaty publicznej, transakcji gospodarczych i rozpowszechniania informacji, opinii i pomysłów oraz dla wywierania wpływu na sposób, w jaki odbiorcy uzyskują i przekazują informacje w internecie, konieczne jest nałożenie na te platformy szczególnych obowiązków, oprócz obowiązków mających zastosowanie do wszystkich platform internetowych. Te dodatkowe obowiązki spoczywające na bardzo dużych platformach internetowych są konieczne, aby zaradzić takim obawom dotyczącym porządku publicznego, ponieważ brakuje alternatywnych i mniej restrykcyjnych środków, które pozwoliłyby skutecznie osiągnąć ten sam rezultat.

Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”).

⁴⁸Dyrektywa 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom.

- (54) Bardzo duże platformy internetowe mogą powodować zagrożenia społeczne, których zakres i skutki są inne niż w przypadku mniejszych platform. Gdy liczba odbiorców platformy osiągnie znaczący udział w populacji Unii, ryzyko systemowe, jakie stwarza platforma, ma nieproporcjonalnie negatywny wpływ na Unię. Należy uznać, że taki znaczny zasięg występuje, w przypadku gdy liczba odbiorców przekracza próg operacyjny ustalony na poziomie 45 mln osób, co odpowiada 10 % populacji Unii. Ten próg operacyjny powinien być aktualizowany w drodze zmian wprowadzanych w razie potrzeby aktami delegowanymi. Takie bardzo duże platformy internetowe powinny zatem spełniać najwyższy standard obowiązków w zakresie należytej staranności, proporcjonalne do wywoływanych przez nie skutków społecznych i środków, jakimi dysponują.
- (55) Ze względu na efekty sieciowe charakteryzujące gospodarkę platform baza użytkowników platformy internetowej może szybko się powiększyć i osiągnąć wymiar bardzo dużej platformy internetowej, co wiąże się z oddziaływaniem na rynek wewnętrzny. Może się tak stać w przypadku wzrostu wykładniczego następującego w krótkich okresach lub dużej globalnej obecności i obrotów pozwalających platformie internetowej na pełne wykorzystanie efektów sieciowych oraz korzyści skali i zakresu. Wysoki roczny obrót lub kapitalizacja rynkowa mogą w szczególności wskazywać na szybką skalowalność pod względem dotarcia do użytkowników. W takich przypadkach koordynator ds. usług cyfrowych powinien mieć możliwość wnioskowania o częstsze składanie przez platformę sprawozdań dotyczących bazy użytkowników, aby móc w odpowiednim czasie określić moment, w którym platformę tę należy uznać za bardzo dużą platformę internetową do celów niniejszego rozporządzenia.
- (56) Bardzo duże platformy internetowe są wykorzystywane w sposób, który ma istotny wpływ na bezpieczeństwo w internecie, kształtowanie opinii publicznej i dyskursu, a także na handel w internecie. Sposób, w jaki projektują one swoje usługi, jest zasadniczo zoptymalizowany pod kątem przynoszenia korzyści ich modelom biznesowym, które często opierają się na reklamie, i może wywoływać obawy społeczne. W przypadku braku skutecznych regulacji i egzekwowania przepisów platformy takie mogą ustalać reguły gry, bez skutecznego rozpoznania i ograniczenia ryzyka oraz szkód społecznych i gospodarczych, które mogą powodować. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem bardzo duże platformy internetowe powinny zatem oceniać ryzyko systemowe wynikające z ich funkcjonowania i korzystania z ich usług, a także z potencjalnego niewłaściwego korzystania przez odbiorców usługi, oraz powinny wprowadzać odpowiednie środki zmniejszające to ryzyko.
- (57) Dogłębnej oceny wymagają trzy kategorie ryzyka systemowego. Pierwsza kategoria dotyczy ryzyka związanego z niewłaściwym korzystaniem z ich usług poprzez rozpowszechnianie nielegalnych treści, m.in. rozpowszechnianie materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych lub nielegalne nawoływanie do nienawiści, a także prowadzenie nielegalnej działalności, takiej jak sprzedaż produktów lub usług zakazanych prawem Unii lub prawem krajowym, w tym produktów podrobionych. Na przykład, bez uszczerbku dla osobistej odpowiedzialności odbiorcy usługi bardzo dużych platform internetowych za ewentualną nielegalność jego działalności na mocy mającego zastosowanie prawa, takie rozpowszechnianie lub działania mogą stwarzać znaczące ryzyko systemowe, jeżeli dostęp do takich treści może rozszerzyć się poprzez konta o szczególnie szerokim zasięgu. Druga kategoria dotyczy wpływu usługi na wykonywanie praw podstawowych, chronionych Kartą praw podstawowych, w tym wolności wypowiedzi

i informacji, prawa do życia prywatnego, prawa do niedyskryminacji i praw dziecka. Takie ryzyko może wystąpić na przykład w związku ze strukturą systemów algorytmicznych wykorzystywanych przez bardzo dużą platformę internetową lub z niewłaściwym korzystaniem z usług takiej platformy polegającym na składaniu zgłoszeń stanowiących nadużycie lub stosowaniu innych metod tłumienia wypowiedzi lub ograniczania konkurencji. Trzecia kategoria ryzyka dotyczy celowej i często skoordynowanej manipulacji usługami platformy, która ma przewidywalny wpływ na zdrowie, dyskurs obywatelski, procesy wyborcze, bezpieczeństwo publiczne i ochronę małoletnich, uwzględniając potrzebę ochrony porządku publicznego, ochrony prywatności i zwalczania nielegalnych i zwodniczych praktyk handlowych. Ryzyko takie może powstać na przykład w wyniku zakładania fałszywych kont, korzystania z botów oraz innych zautomatyzowanych lub częściowo zautomatyzowanych zachowań, które mogą prowadzić do szybkiego i szerokiego rozpowszechniania informacji stanowiących nielegalne treści lub treści niezgodne z warunkami korzystania z usług platformy internetowej.

- (58) Bardzo duże platformy internetowe powinny wdrożyć niezbędne środki w celu należytego ograniczania ryzyka systemowego określonego w ocenie ryzyka. Bardzo duże platformy internetowe powinny w ramach takich środków zmniejszających ryzyko rozważyć na przykład wzmocnienie lub inne dostosowanie struktury i funkcjonowania moderowania treści, algorytmicznych systemów rekomendacji i interfejsów internetowych, tak aby zniechęcały do rozpowszechniania nielegalnych treści i ograniczały takie rozpowszechnianie, dostosowanie swoich procesów decyzyjnych lub dostosowanie warunków korzystania z usług. Środki takie mogą również obejmować środki naprawcze, takie jak pozbawienie wpływów z reklam w przypadku określonych treści, lub inne działania, takie jak poprawa widoczności autorytatywnych źródeł informacji. Bardzo duże platformy internetowe mogą wzmocnić wewnętrzne procesy lub nadzór nad wszelkimi swoimi działaniami, w szczególności w zakresie wykrywania ryzyka systemowego. Mogą one również inicjować lub zacieśniać współpracę z zaufanymi podmiotami sygnalizującymi, organizować sesje szkoleniowe i wymianę z organizacjami będącymi zaufanymi podmiotami sygnalizującymi oraz współpracować z innymi dostawcami usług, między innymi inicjując opracowanie kodeksów postępowania lub innych środków samoregulacyjnych lub przyłączając się do już istniejących kodeksów lub środków. Wszelkie przyjęte środki powinny być zgodne z wymogami należytej staranności określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz skuteczne i odpowiednie do zmniejszenia stwierdzonego szczególnego ryzyka w interesie ochrony porządku publicznego, ochrony prywatności i zwalczania nielegalnych i zwodniczych praktyk handlowych, a także proporcjonalne w świetle możliwości ekonomicznych bardzo dużej platformy internetowej i potrzeby unikania niepotrzebnych ograniczeń w korzystaniu z jej usług, z należytym uwzględnieniem potencjalnego negatywnego wpływu na prawa podstawowe odbiorców usługi.
- (59) Bardzo duże platformy internetowe powinny w stosownych przypadkach przeprowadzać oceny ryzyka i opracowywać środki zmniejszające ryzyko z udziałem przedstawicieli odbiorców usługi, przedstawicieli grup, na które ich usługi mogą wywierać wpływ, niezależnych ekspertów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego.
- (60) Biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia weryfikacji przez niezależnych ekspertów, bardzo duże platformy internetowe powinny być rozliczane, w drodze niezależnych audytów, z wypełniania obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz,

w stosownych przypadkach, wszelkich zobowiązań uzupełniających podjętych zgodnie z kodeksami postępowania i protokołami kryzysowymi. Powinny zapewnić audytorowi dostęp do wszystkich istotnych danych niezbędnych do prawidłowego przeprowadzenia audytu. Audytorzy powinni posiadać również możliwość korzystania z innych źródeł obiektywnych informacji, w tym z badań prowadzonych przez zweryfikowanych badaczy. Audytorzy powinni zagwarantować poufność, bezpieczeństwo i integralność informacji, takich jak tajemnice przedsiębiorstwa, które uzyskują podczas wykonywania swoich zadań, oraz dysponować niezbędną wiedzą ekspercką w dziedzinie zarządzania ryzykiem oraz kompetencje techniczne w zakresie algorytmów audytu. Audytorzy powinni być niezależni, aby mogli wykonywać swoje zadania w odpowiedni i godny zaufania sposób. Jeżeli ich niezależność budzi wątpliwości, powinni zrezygnować z wykonania zlecenia audytu lub powstrzymać się od jego wykonania.

- (61) Sprawozdanie z audytu powinno być poparte dowodami, tak aby przedstawiało wymierny obraz podjętych działań i wyciągniętych wniosków. Powinno stanowić dodatkową podstawę – a w stosownych przypadkach zawierać propozycje ulepszenia – środków przyjmowanych przez bardzo dużą platformę internetową w celu wypełnienia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie należy niezwłocznie przekazać koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby oraz Radzie, wraz z oceną ryzyka i środkami zmniejszającymi ryzyko, a także planami platformy dotyczącymi zastosowania się do zaleceń audytu. Sprawozdanie powinno zawierać opinię audytową opartą na wnioskach wyciągniętych z uzyskanych dowodów audytowych. Pozytywna opinia powinna zostać wydana wówczas, gdy wszystkie dowody wskazują na to, że bardzo duża platforma internetowa wypełnia obowiązki określone w niniejszym rozporządzeniu lub, w stosownych przypadkach, wypełnia wszelkie zobowiązania podjęte zgodnie z kodeksem postępowania lub protokołem kryzysowym, w szczególności przez określenie, ocenę i zmniejszenie ryzyka systemowego stwarzanego przez jej system i usługi. W przypadku gdy audytor chce przekazać uwagi, które nie mają istotnego wpływu na wynik audytu, pozytywną opinię należy opatrzyć uwagami. Negatywna opinia powinna zostać wydana, jeśli audytor uzna, że bardzo duża platforma internetowa nie spełnia warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu lub nie wypełnia podjętych zobowiązań.
- (62) Podstawową częścią działalności bardzo dużej platformy internetowej jest sposób szeregowania i prezentowania informacji na jej interfejsie internetowym, aby ułatwić i zoptymalizować dostęp do informacji odbiorcom usługi. Odbывается to na przykład poprzez algorytmiczne sugerowanie, plasowanie i szeregowanie informacji, wyróżnianie za pomocą tekstu lub innych przedstawień graficznych lub w inny sposób selekcjonowanie informacji przekazywanych przez odbiorców. Takie systemy rekomendacji mogą mieć znaczący wpływ na zdolność odbiorców do pozyskiwania informacji w internecie i interakcji z nimi. Odgrywają one również ważną rolę w akcentowaniu pewnych wiadomości, wirusowym rozpowszechnianiu informacji i stymulowaniu zachowań w internecie. W związku z tym bardzo duże platformy internetowe powinny zapewniać, aby odbiorcy byli odpowiednio poinformowani i mieli wpływ na prezentowane im informacje. Powinny one jasno przedstawiać główne parametry takich systemów rekomendacji w łatwo zrozumiały sposób, aby upewnić się, że odbiorcy rozumieją, w jaki sposób szeregowane są przedstawiane im informacje. Platformy takie powinny również zapewnić odbiorcom możliwość korzystania z alternatywnych wariantów w odniesieniu do głównych parametrów, w tym wariantów, które nie są oparte na profilowaniu odbiorcy.

- (63) Systemy reklamowe wykorzystywane przez bardzo duże platformy internetowe stwarzają szczególne ryzyko i wymagają dalszego nadzoru publicznego i regulacyjnego ze względu na ich skalę i zdolność ukierunkowania usługi na odbiorców i docierania do nich na podstawie ich zachowania w ramach interfejsu internetowego tej platformy i poza nim. Bardzo duże platformy internetowe powinny zapewniać publiczny dostęp do repozytoriów reklam wyświetlanych na ich interfejsach internetowych w celu ułatwienia nadzoru i badań nad pojawiającymi się zagrożeniami wynikającymi z dystrybucji reklam w internecie, na przykład w odniesieniu do nielegalnych reklam lub technik manipulacyjnych i dezinformacji, która w sposób realny i przewidywalny wpływa negatywnie na zdrowie publiczne, bezpieczeństwo publiczne, dyskurs obywatelski, udział w życiu politycznym i równość. Repozytoria powinny zawierać treść reklam i związane z nimi dane dotyczące reklamodawcy i dostarczania reklam, w szczególności w przypadku ukierunkowania reklam.
- (64) Aby odpowiednio nadzorować wypełnianie przez bardzo duże platformy internetowe obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu, koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub Komisja mogą zażądać dostępu do określonych danych lub ich zgłaszania. Wymóg taki może obejmować na przykład dane niezbędne do oceny ryzyka i możliwych szkód powodowanych przez systemy platformy, dane dotyczące dokładności, funkcjonowania i testowania systemów algorytmicznych służących do moderowania treści, systemów rekomendacji lub systemów reklamowych lub dane dotyczące procesów i wyników moderowania treści lub wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Prowadzone przez badaczy analizy ewolucji i powagi ryzyka systemowego w internecie mają szczególne znaczenie dla niwelowania asymetrii informacji i tworzenia odpornego systemu zmniejszania ryzyka, ponieważ dostarczają informacji platformom internetowym, koordynatorom ds. usług cyfrowych, innym właściwym organom, Komisji i społeczeństwu. Niniejsze rozporządzenie stanowi zatem ramy zapewniające zweryfikowanym badaczom dostęp do danych z bardzo dużych platform internetowych. Wszystkie wymogi dotyczące dostępu do danych na podstawie tych ram powinny być proporcjonalne i odpowiednio chronić prawa i prawnie uzasadnione interesy, w tym tajemnice przedsiębiorstwa i inne informacje poufne, platformy i wszelkich innych zainteresowanych stron, w tym odbiorców usługi.
- (65) Ze względu na złożoność funkcjonowania wdrożonych systemów oraz ryzyko systemowe stwarzane dla społeczeństwa bardzo duże platformy internetowe powinny wyznaczyć pracowników ds. zgodności z prawem, którzy powinni posiadać kwalifikacje niezbędne do stosowania środków w praktyce i monitorowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem w ramach organizacji platformy. Bardzo duże platformy internetowe powinny zapewnić, by pracownik ds. zgodności z prawem był właściwie i niezwłocznie włączany we wszystkie sprawy związane z niniejszym rozporządzeniem. Ze względu na dodatkowe ryzyko związane z ich działalnością i dodatkowe obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia pozostałe wymogi dotyczące przejrzystości określone w niniejszym rozporządzeniu należy uzupełnić o dodatkowe wymogi dotyczące przejrzystości mające zastosowanie w szczególności do bardzo dużych platform internetowych, zwłaszcza w celu składania sprawozdań z przeprowadzonych ocen ryzyka i późniejszych środków przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

- (66) Aby ułatwić skuteczne i spójne stosowanie obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z którymi może być wymagane wdrożenie za pomocą środków technologicznych, ważne jest promowanie dobrowolnych norm branżowych obejmujących niektóre procedury techniczne, w przypadku gdy branża może pomóc w opracowaniu znormalizowanych środków służących zapewnieniu zgodności z niniejszym rozporządzeniem, takich jak umożliwienie składania zgłoszeń, w tym za pomocą interfejsów programu aplikacyjnego, lub dotyczących interoperacyjności repozytoriów reklam. Takie normy mogą być szczególnie przydatne w przypadku stosunkowo małych dostawców usług pośrednich. W normach tych można by odpowiednio rozróżnić poszczególne rodzaje nielegalnych treści lub poszczególne rodzaje usług pośrednich.
- (67) Komisja i Rada powinny zachęcać do opracowywania kodeksów postępowania mających przyczynić się do stosowania niniejszego rozporządzenia. Wdrażanie kodeksów postępowania powinno być wymierne i podlegać nadzorowi publicznemu, nie powinno jednak naruszać dobrowolnego charakteru takich kodeksów i swobody zainteresowanych stron w podejmowaniu decyzji o przystąpieniu do kodeksu. W pewnych okolicznościach ważne jest, aby bardzo duże platformy internetowe współpracowały przy opracowywaniu i przestrzeganiu konkretnych kodeksów postępowania. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie uniemożliwia innym dostawcom usług przestrzegania tych samych norm w zakresie należytej staranności, przyjmowania najlepszych praktyk i korzystania z wytycznych przedstawionych przez Komisję i Radę przez przystąpienie do tych samych kodeksów postępowania.
- (68) Należy określić w niniejszym rozporządzeniu pewne obszary wymagające uwzględnienia przy opracowywaniu takich kodeksów postępowania. W szczególności należy zbadać środki zmniejszające ryzyko związane z określonymi rodzajami nielegalnych treści za pomocą porozumień samoregulacyjnych i współregulacyjnych. Innym obszarem, który należy uwzględnić, jest możliwy negatywny wpływ ryzyka systemowego na społeczeństwo i demokrację, uwzględniając dezinformację lub działania manipulacyjne i nadużycia. Obszar ten obejmuje skoordynowane działania ukierunkowane na wzmocnienie informacji, w tym dezinformację, np. wykorzystywanie botów lub fałszywych kont do tworzenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, niekiedy w celu uzyskania korzyści ekonomicznych, które są szczególnie szkodliwe dla odbiorców usługi podatnych na zagrożenia, takich jak dzieci. W przypadku takich obszarów przestrzeganie i stosowanie danego kodeksu postępowania przez bardzo dużą platformę internetową można uznać za odpowiedni środek zmniejszający ryzyko. Przy ustalaniu, czy platforma internetowa naruszyła obowiązki określone w niniejszym rozporządzeniu, w stosownych przypadkach można wziąć pod uwagę odrzucenie przez daną platformę internetową, bez odpowiednich wyjaśnień, zaproszenia Komisji do stosowania takiego kodeksu postępowania.
- (69) Przepisy dotyczące kodeksów postępowania w ramach niniejszego rozporządzenia mogłyby służyć jako podstawa podjętych już działań samoregulacyjnych na poziomie Unii, w tym systemu dobrowolnych zobowiązań do zapewnienia bezpieczeństwa produktów (Product Safety Pledge), Protokołu ustaleń w sprawie sprzedaży podrobionych towarów w internecie, kodeksu postępowania dotyczącego nielegalnego nawoływania do nienawiści w internecie oraz kodeksu postępowania w zakresie zwalczania dezinformacji. W szczególności w odniesieniu do tego ostatniego dokumentu Komisja wyda wytyczne dotyczące wzmocnienia kodeksu praktyk

w zakresie zwalczania dezinformacji zgodnie z zapowiedzią zawartą w europejskim planie działania na rzecz demokracji.

- (70) Udostępnianie reklam internetowych odbywa się na ogół z udziałem kilku podmiotów, w tym z wykorzystaniem usług pośrednich, które łączą wydawców reklam z reklamodawcami. Kodeksy postępowania powinny wspierać i uzupełniać określone w niniejszym rozporządzeniu obowiązki w zakresie przejrzystości dotyczące reklamy spoczywające na platformach internetowych i bardzo dużych platformach internetowych, aby zapewnić elastyczne i skuteczne mechanizmy ułatwiające i zwiększające przestrzeganie tych obowiązków, w szczególności w zakresie sposobów przekazywania odpowiednich informacji. Udział wielu zainteresowanych stron powinien zapewnić szerokie poparcie dla tych kodeksów postępowania, ich wykonalność pod względem technicznym, skuteczność i najwyższy poziom przyjazności dla użytkownika, aby zapewnić osiągnięcie celów wynikających z obowiązków w zakresie przejrzystości.
- (71) W przypadku wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności mających wpływ na bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne Komisja może wystąpić z inicjatywą opracowania protokołów kryzysowych w celu skoordynowania szybkiej, zbiorowej i transgranicznej reakcji w środowisku internetowym. Nadzwyczajne okoliczności mogą oznaczać wszelkie nieprzewidziane zdarzenia, takie jak trzęsienia ziemi, huragany, pandemie i inne poważne transgraniczne zagrożenia dla zdrowia publicznego, wojnę i akty terrorystyczne, w przypadku których platformy internetowe mogą zostać na przykład niewłaściwie wykorzystane do szybkiego rozpowszechniania nielegalnych treści lub dezinformacji lub gdy zachodzi potrzeba szybkiego rozpowszechnienia wiarygodnych informacji. W świetle ważnej roli bardzo dużych platform internetowych w rozpowszechnianiu informacji w naszych społeczeństwach i w kontekście transgranicznym platformy te należy zachęcać do opracowywania i stosowania konkretnych protokołów kryzysowych. Takie protokoły kryzysowe powinny być aktywowane tylko na ograniczony okres, a przyjęte środki powinny być również ograniczone do tego, co jest absolutnie konieczne do zaradzenia nadzwyczajnym okolicznościom. Środki te powinny być zgodne z niniejszym rozporządzeniem i nie powinny sprowadzać się do spoczywającego na uczestniczących w nich bardzo dużych platformach internetowych ogólnego obowiązku nadzorowania informacji, które dostawcy ci przekazują lub przechowują, ani do aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalne treści.
- (72) Zadanie zapewnienia odpowiedniego nadzoru i egzekwowania obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu należy co do zasady powierzyć państwom członkowskim. W tym celu powinny one wyznaczyć co najmniej jeden organ, którego zadaniem byłoby stosowanie i egzekwowanie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość powierzenia szczególnych zadań i kompetencji w zakresie nadzorowania lub egzekwowania stosowania niniejszego rozporządzenia, na przykład w odniesieniu do określonych sektorów, więcej niż jednemu właściwemu organowi, w tym organom regulacyjnym ds. łączności elektronicznej, organom regulacyjnym ds. mediów lub organom ochrony konsumentów, stosownie do krajowej struktury konstytucyjnej, organizacyjnej i administracyjnej.
- (73) Ze względu na transgraniczny charakter przedmiotowych usług oraz horyzontalny zakres obowiązków wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem na koordynatora ds. usług cyfrowych w każdym państwie członkowskim należy wyznaczyć organ, któremu powierzono zadanie nadzorowania stosowania i, w stosownych przypadkach,

egzekwowania niniejszego rozporządzenia. Jeśli do stosowania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia wyznaczono więcej niż jeden właściwy organ, na koordynatora ds. usług cyfrowych w tym państwie członkowskim należy wyznaczyć tylko jeden taki organ. Koordynator ds. usług cyfrowych powinien działać jako pojedynczy punkt kontaktowy w odniesieniu do wszystkich kwestii związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia dla Komisji, Rady, koordynatorów ds. usług cyfrowych z innych państw członkowskich, jak również dla innych właściwych organów danego państwa członkowskiego. W szczególności, w przypadku gdy w danym państwie członkowskim zadania wynikające z niniejszego rozporządzenia powierzono kilku właściwym organom, koordynator ds. usług cyfrowych powinien pełnić funkcje koordynacyjne i współpracować z tymi organami zgodnie z prawem krajowym określającym ich odpowiednie zadania oraz powinien zapewnić skuteczne zaangażowanie wszystkich odpowiednich organów w nadzorowanie i egzekwowanie na szczeblu Unii.

- (74) Koordynator ds. usług cyfrowych, jak również inne właściwe organy wyznaczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu skuteczności praw i obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu oraz realizacji jego celów. W związku z tym konieczne jest zapewnienie, aby organy te działały w pełni niezależnie od podmiotów prywatnych i publicznych, bez obowiązku lub możliwości zwracania się, między innymi do rządu, o instrukcje lub ich otrzymywanie oraz bez uszczerbku dla szczególnych obowiązków w zakresie współpracy z innymi właściwymi organami, koordynatorami ds. usług cyfrowych, Radą i Komisją. Z drugiej strony niezależność tych organów nie powinna oznaczać, że nie mogą one podlegać, zgodnie z konstytucjami krajowymi i bez zagrażania realizacji celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, krajowym mechanizmom kontroli lub monitorowania w odniesieniu do ich wydatków finansowych lub kontroli sądowej ani że nie powinny one mieć możliwości konsultowania się z innymi organami krajowymi, w tym w stosownych przypadkach organami ścigania lub organami zarządzania kryzysowego.
- (75) Państwa członkowskie mogą wyznaczyć istniejący organ krajowy pełniący funkcję koordynatora ds. usług cyfrowych lub wykonujący określone zadania w celu stosowania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że taki wyznaczony organ spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, w tym w zakresie jego niezależności. Ponadto nic nie stoi zasadniczo na przeszkodzie, aby państwa członkowskie łączyły funkcje w ramach istniejącego organu, zgodnie z prawem Unii. Środki w tym zakresie mogą obejmować między innymi wykluczenie odwołania prezesa lub członka zarządu organu kolegialnego istniejącego organu przed upływem kadencji wyłącznie z powodu przeprowadzenia reformy instytucjonalnej polegającej na połączeniu różnych funkcji w ramach jednego organu w przypadku braku przepisów gwarantujących, że takie odwołania nie zagrażą niezależności i bezstronności tych członków.
- (76) W przypadku braku ogólnego wymogu, aby dostawcy usług pośrednich zapewniali fizyczną obecność na terytorium jednego z państw członkowskich, należy zapewnić jasność co do kwestii jurysdykcji państwa członkowskiego, której podlegają ci dostawcy do celów egzekwowania przepisów określonych w rozdziałach III i IV przez właściwe organy krajowe. Dostawca powinien podlegać jurysdykcji państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego główna jednostka organizacyjna, to znaczy, w którym ma on swoją siedzibę główną lub statutową, w ramach której wykonywane są główne funkcje finansowe i sprawowany jest nadzór operacyjny.

W przypadku dostawców, którzy nie mają siedziby w Unii, ale oferują usługi w Unii i w związku z tym są objęci zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, jurysdykcję powinno posiadać państwo członkowskie, w którym dostawcy ci wyznaczyli swojego przedstawiciela prawnego, biorąc pod uwagę funkcję przedstawicieli prawnych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. W interesie skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia wszystkie państwa członkowskie powinny jednak mieć jurysdykcję w odniesieniu do dostawców, którzy nie wyznaczyli przedstawiciela prawnego, pod warunkiem przestrzegania zasady *ne bis in idem*. W tym celu każde państwo członkowskie mające jurysdykcję w odniesieniu do takich dostawców powinno bez zbędnej zwłoki poinformować wszystkie pozostałe państwa członkowskie o środkach wdrożonych przez nie w ramach wykonywania tej jurysdykcji.

- (77) Państwa członkowskie powinny zapewnić koordynatorowi ds. usług cyfrowych oraz każdemu innemu właściwemu organowi wyznaczonemu na podstawie niniejszego rozporządzenia uprawnienia i środki wystarczające do zapewnienia skutecznego dochodzenia i egzekwowania przepisów. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych powinni w szczególności mieć możliwość wyszukiwania i uzyskiwania informacji, które znajdują się na ich terytorium, w tym w kontekście wspólnych dochodzeń, z należyтым uwzględnieniem faktu, że środki nadzoru i egzekwowania dotyczące dostawcy podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego powinien przyjąć koordynator ds. usług cyfrowych tego innego państwa członkowskiego, w stosownych przypadkach zgodnie z procedurami dotyczącymi współpracy transgranicznej.
- (78) Państwa członkowskie powinny określić w prawie krajowym, zgodnie z prawem Unii, a w szczególności z niniejszym rozporządzeniem i Kartą, szczegółowe warunki i ograniczenia wykonywania uprawnień dochodzeniowych i egzekucyjnych przez swoich koordynatorów ds. usług cyfrowych oraz, w stosownych przypadkach, inne właściwe organy na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (79) W trakcie wykonywania tych uprawnień właściwe organy powinny stosować się do mających zastosowanie przepisów krajowych dotyczących procedur i kwestii, takich jak konieczność uzyskania uprzedniej zgody organu sądowego na wejście do niektórych pomieszczeń oraz prawnicza tajemnica zawodowa. Przepisy te powinny w szczególności zapewniać poszanowanie praw podstawowych do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, w tym prawa do obrony, a także prawa do poszanowania życia prywatnego. W związku z tym gwarancje przewidziane w odniesieniu do postępowań Komisji na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby służyć jako właściwy punkt odniesienia. Przed podjęciem jakiejkolwiek ostatecznej decyzji należy zagwarantować przeprowadzenie uprzedniego, sprawiedliwego i bezstronnego postępowania, w tym prawo do bycia wysłuchanym przysługujące zainteresowanym osobom oraz prawo dostępu do akt, przy jednoczesnym poszanowaniu poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej, jak również obowiązku należytego uzasadnienia podjętej decyzji. Przeprowadzenie takiego postępowania nie powinno jednak wykluczać przyjęcia środków w należycie uzasadnionych, pilnych przypadkach oraz z zastrzeżeniem odpowiednich warunków i ustaleń proceduralnych. Wykonywanie uprawnień powinno być również proporcjonalne między innymi do charakteru i ogólnej faktycznej lub potencjalnej szkody spowodowanej naruszeniem lub podejrzeniem naruszenia. Właściwe organy powinny co do zasady uwzględniać wszystkie istotne fakty i okoliczności sprawy, w tym informacje zebrane przez właściwe organy w innych państwach członkowskich.

- (80) Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość nakładania sankcji za naruszenia obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu w sposób skuteczny, proporcjonalny i odstraszający, uwzględniając charakter, powagę, powtarzalność i czas trwania naruszenia oraz mając na uwadze interes publiczny, zakres i rodzaj prowadzonej działalności, jak również możliwości ekonomiczne podmiotu dopuszczającego się naruszenia. W szczególności w przypadku nakładania kar należy uwzględnić, czy dany dostawca usług pośrednich systematycznie lub w sposób powtarzający się nie wypełnia swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, a także, w stosownych przypadkach, czy dostawca prowadzi działalność w kilku państwach członkowskich.
- (81) Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie niniejszego rozporządzenia, osoby lub organizacje przedstawicielskie powinny mieć możliwość wnoszenia dowolnych skarg dotyczących zgodności z niniejszym rozporządzeniem do koordynatora ds. usług cyfrowych na terytorium, na którym otrzymały usługę, nie naruszając przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących jurysdykcji. Skargi powinny zawierać rzetelny przegląd obaw związanych z przestrzeganiem przepisów przez danego dostawcę usług pośrednich; mogą także dostarczyć koordynatorowi ds. usług cyfrowych informacji o bardziej przekrojowych kwestiach. Jeśli odnośna kwestia wymaga współpracy transgranicznej, koordynator ds. usług cyfrowych powinien zaangażować inne właściwe organy krajowe, jak również koordynatora ds. usług cyfrowych innego państwa członkowskiego, w szczególności państwa członkowskiego, w którym dany dostawca usług pośrednich ma siedzibę.
- (82) Państwa członkowskie powinny zadbać, aby koordynatorzy ds. usług cyfrowych mogli wprowadzać środki, które są skuteczne w zwalczaniu niektórych szczególnie poważnych i uporczywych naruszeń oraz do nich proporcjonalne. W szczególności w przypadku gdy środki te mogą mieć wpływ na prawa i interesy osób trzecich, co może mieć miejsce zwłaszcza w przypadku ograniczenia dostępu do interfejsów internetowych, należy nałożyć wymóg, aby o zastosowaniu tych środków decydował właściwy organ sądowy na wniosek koordynatorów ds. usług cyfrowych i aby podlegały one dodatkowym zabezpieczeniom. Przede wszystkim potencjalnie poszkodowanym osobom trzecim należy zapewnić możliwość wysłuchania, a takie nakazy należy wydawać jedynie wówczas, gdy w innych aktach prawa Unii lub prawa krajowego nie przewidziano uprawnień do wprowadzania takich środków, na przykład w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów, zapewnienia szybkiego usunięcia stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą lub uniemożliwienia dostępu do usług, które osoba trzecia wykorzystuje, aby naruszać prawo własności intelektualnej.
- (83) Taki nakaz ograniczenia dostępu nie powinien wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia określonego w nim celu. Z tego względu powinien on mieć charakter tymczasowy i co do zasady dotyczyć dostawcy usług pośrednich, takiego jak odpowiedni dostawca usług hostingu, dostawca usług internetowych lub rejestr lub rejestrator domen, który jest w stanie w uzasadniony sposób osiągnąć ten cel bez nadmiernego ograniczania dostępu do zgodnych z prawem informacji.
- (84) Koordynator ds. usług cyfrowych powinien regularnie publikować sprawozdanie z działań przeprowadzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Biorąc pod uwagę, że koordynator ds. usług cyfrowych również otrzymuje, za pośrednictwem wspólnego systemu wymiany informacji, informacje o nakazach podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom lub udzielenia informacji regulowanych niniejszym rozporządzeniem, powinien umieszczać w swoim sprawozdaniu rocznym liczbę

i kategorii takich nakazów skierowanych do dostawców usług pośrednich, wydanych przez organy sądowe i administracyjne w jego państwie członkowskim.

- (85) W przypadku gdy koordynator ds. usług cyfrowych zwróci się do innego koordynatora ds. usług cyfrowych z wnioskiem o podjęcie działania, koordynator ds. usług cyfrowych, który wystąpił z wnioskiem, lub Rada, w przypadku gdy wydała ona zalecenie dotyczące oceny kwestii dotyczących więcej niż trzech państw członkowskich, powinni mieć możliwość skierowania sprawy do Komisji w razie jakiegokolwiek nieporozumienia co do ocen, zastosowanych lub proponowanych środków lub nieprzyjęcia żadnych środków. Na podstawie informacji udostępnionych przez zainteresowane organy Komisja powinna odpowiednio mieć możliwość zwrócenia się do właściwego koordynatora ds. usług cyfrowych z wnioskiem o ponowną ocenę sprawy i wprowadzenie niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności z przepisami w określonym terminie. Możliwość ta pozostaje bez uszczerbku dla ogólnego obowiązku Komisji dotyczącego nadzoru stosowania – i w stosownych przypadkach egzekwowania – prawa Unii pod kontrolą Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z Traktatami. Nieprzyjęcie przez koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby środków w odpowiedzi na taki wniosek może także doprowadzić do interwencji Komisji na podstawie rozdziału IV sekcja 3 niniejszego rozporządzenia, jeżeli podmiotem podejrzanym o dopuszczenie się naruszenia jest bardzo duża platforma internetowa.
- (86) Aby ułatwić transgraniczny nadzór i dochodzenia obejmujące kilka państw członkowskich, koordynator ds. usług cyfrowych powinien móc uczestniczyć, stale lub tymczasowo, we wspólnych działaniach w zakresie nadzoru i dochodzenia dotyczących spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia. W działaniach tych mogą uczestniczyć inne właściwe organy i mogą one obejmować różne kwestie od skoordynowanego gromadzenia danych po wnioski o udzielenie informacji lub kontrole obiektów w granicach i w zakresie uprawnień każdego organu uczestniczącego w takich działaniach. Rada może zostać poproszona o udzielenie porady w związku z tymi działaniami, na przykład polegającej na zaproponowaniu planów działania i harmonogramów działań lub zaproponowaniu utworzenia grup zadaniowych *ad hoc* z udziałem zaangażowanych organów.
- (87) Biorąc pod uwagę poszczególne wyzwania, które mogą się pojawić w związku z oceną i zapewnieniem zgodności z przepisami bardzo dużej platformy internetowej, związane na przykład ze skalą lub złożonością podejrzenia naruszenia bądź potrzebą dysponowania szczególną wiedzą specjalistyczną lub zdolnościami na szczeblu unijnym, koordynatorzy ds. usług cyfrowych powinni mieć możliwość dobrowolnego ubiegania się o interwencję Komisji i wykonanie przez nią jej uprawnień dochodzeniowych i egzekucyjnych na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (88) Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić niezależną grupę doradczą na szczeblu unijnym, która to grupa powinna wspierać Komisję i pomagać w koordynowaniu działań koordynatorów ds. usług cyfrowych. Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych powinna składać się z koordynatorów ds. usług cyfrowych, bez uszczerbku dla możliwości zapraszania przez koordynatorów ds. usług cyfrowych na jej posiedzenia lub wyznaczania przez nich delegatów *ad hoc* z innych właściwych organów, którym powierzono określone zadania na podstawie niniejszego rozporządzenia, jeżeli jest to wymagane zgodnie z ich krajowym podziałem zadań i kompetencji. W przypadku kilku uczestników z jednego państwa członkowskiego prawo do głosowania powinno ograniczać się do jednego przedstawiciela na państwo członkowskie.

- (89) Rada powinna współuczestniczyć w osiągnięciu wspólnej unijnej perspektywy w zakresie spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz we współpracy między właściwymi organami, m.in. udzielając Komisji i koordynatorom ds. usług cyfrowych porad dotyczących odpowiednich środków dochodzeniowych i egzekucyjnych, w szczególności w odniesieniu do bardzo dużych platform internetowych. Rada powinna także współuczestniczyć w opracowywaniu odpowiednich wzorów i kodeksów postępowania oraz analizować pojawiające się ogólne tendencje w rozwoju usług cyfrowych w Unii.
- (90) W tym celu Rada powinna mieć możliwość przyjmowania opinii, wniosków i zaleceń kierowanych do koordynatorów ds. usług cyfrowych lub innych właściwych organów krajowych. Choć wspomniane opinie, wnioski i zalecenia nie są prawnie wiążące, decyzja o odstępstwie od zastosowania się do nich powinna być odpowiednio uzasadniona i może zostać uwzględniona przez Komisję przy ocenie przestrzegania przez dane państwo członkowskie przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (91) W Radzie powinni zasiadać przedstawiciele koordynatorów ds. usług cyfrowych oraz ewentualnych innych właściwych organów pod przewodnictwem Komisji w celu zapewnienia oceny spraw przedłożonych Radzie w pełni europejskim wymiarze. Biorąc pod uwagę możliwe elementy przekrojowe, które mogą być istotne dla innych ram regulacyjnych na szczeblu unijnym, Rada – w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich zadań – powinna mieć możliwość współpracy z innymi organami, jednostkami organizacyjnymi i grupami doradczymi Unii, których obowiązki dotyczą takich dziedzin, jak równość, w tym równouprawnienie płci, oraz niedyskryminacja, ochrona danych, łączność elektroniczna, usługi audiowizualne, wykrywanie nadużyć finansowych przynoszących szkodę budżetowi UE w odniesieniu do należności celnych oraz prowadzenie dochodzeń w ich sprawie czy ochrona konsumentów.
- (92) Komisja, za pośrednictwem przewodniczącego, powinna być członkiem Rady bez praw do głosowania. Za pośrednictwem przewodniczącego Komisja powinna zapewniać, aby porządek obrad ustalano zgodnie z wnioskami członków Rady, jak określono w regulaminie wewnętrznym oraz zgodnie z obowiązkami Rady określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (93) Biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia wsparcia dla działań Rady, Rada powinna mieć możliwość polegania na wiedzy specjalistycznej i zasobach ludzkich Komisji oraz właściwych organów krajowych. Specjalne ustalenia operacyjne dotyczące wewnętrznego funkcjonowania Rady należy uszczegółowić w regulaminie wewnętrznym Rady.
- (94) Uwzględniając znaczenie bardzo dużych platform internetowych oraz ich zasięg i wpływ, niewypełnianie przez nie spoczywających na nich obowiązków może wpływać na dużą liczbę odbiorców usług w różnych państwach członkowskich oraz może powodować ogromne szkody społeczne, przy czym zidentyfikowanie niewypełniania takich obowiązków oraz zaradzenie temu problemowi może także być wyjątkowo trudne.
- (95) Aby zaradzić tym obawom dotyczącym porządku publicznego, konieczne jest zatem zapewnienie wspólnego systemu wzmocnionego nadzoru i egzekwowania na szczeblu unijnym. W przypadku zidentyfikowania naruszenia jednego z przepisów mających zastosowanie wyłącznie do bardzo dużych platform internetowych, na przykład na skutek indywidualnych lub wspólnych dochodzeń, audytów lub skarg, koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby powinien – z własnej inicjatywy lub kierując się

opinią Rady – monitorować wszelkie późniejsze środki przyjęte przez odnośną bardzo dużą platformę internetową, określone w jej planie działania. Koordynator ds. usług cyfrowych powinien mieć możliwość wniesienia, w stosownych przypadkach, o dobrowolne przeprowadzenie dodatkowego specjalnego audytu w celu ustalenia, czy przyjęte środki są wystarczające, aby zaradzić naruszeniu. Na koniec tej procedury koordynator powinien informować Radę, Komisję i zainteresowaną platformę o swojej opinii na temat tego, czy platforma zaradziła naruszeniu, określając w szczególności odnośne praktyki oraz przedstawiając swoją ocenę wszelkich przyjętych środków. Koordynator ds. usług cyfrowych powinien wykonywać swoje zadania w ramach tego wspólnego systemu w sposób terminowy, uwzględniając w jak największym stopniu wszelkie opinie i inne wskazówki Rady.

- (96) Jeżeli dana platforma nie rozwiąże skutecznie i zgodnie z planem działania kwestii naruszenia przepisu, który ma zastosowanie wyłącznie do bardzo dużych platform internetowych, wyłącznie Komisja może – z własnej inicjatywy lub kierując się opinią Rady – podjąć decyzję o przeprowadzeniu dalszego dochodzenia w sprawie danego naruszenia oraz w sprawie środków, które taka platforma następnie przyjęła, z pominięciem koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby. Po przeprowadzeniu niezbędnych dochodzeń Komisja powinna mieć możliwość wydania decyzji stwierdzających naruszenie i – jeżeli jest to uzasadnione – nakładających sankcje w odniesieniu do bardzo dużych platform internetowych. Powinna ona także mieć możliwość interweniowania w sytuacjach transgranicznych, w których pomimo wniosku Komisji koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby nie wdrożył żadnych środków, lub w sytuacjach, w których sam koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby zwrócił się do Komisji o interwencję w odniesieniu do naruszenia jakiegokolwiek innego przepisu niniejszego rozporządzenia, którego dopuściła się bardzo duża platforma internetowa.
- (97) Komisja powinna w dalszym ciągu mieć swobodę decydowania o tym, czy zamierza interweniować w którejkolwiek z sytuacji, w których jest do tego uprawniona na mocy niniejszego rozporządzenia. Po wszczęciu przez Komisję postępowania należy pozbawić zainteresowanych koordynatorów ds. usług cyfrowych miejsca siedziby możliwości wykonywania ich uprawnień dochodzeniowych i egzekucyjnych w odniesieniu do danych praktyk odnośnej bardzo dużej platformy internetowej, aby uniknąć nakładania się działań, niespójności oraz ryzyka naruszenia zasady *ne bis in idem*. Mając na względzie skuteczność, takich koordynatorów ds. usług cyfrowych nie należy jednak pozbawiać możliwości wykonywania uprawnień w celu udzielenia wsparcia Komisji – na jej wniosek – w wykonywaniu jej zadań nadzorczych albo w odniesieniu do innych praktyk, w tym praktyk tej samej bardzo dużej platformy internetowej, co do których podejrzewa się, że stanowią one nowe naruszenie. Tacy koordynatorzy ds. usług cyfrowych, a także Rada i w stosownych przypadkach inni koordynatorzy ds. usług cyfrowych, powinni przekazać Komisji wszelkie niezbędne informacje oraz udzielić jej wsparcia, aby umożliwić jej skuteczne wykonywanie zadań, a z drugiej strony Komisja powinna w stosownych przypadkach na bieżąco informować ich o wykonywaniu swoich uprawnień. W związku z tym Komisja powinna, w stosownych przypadkach, uwzględniać wszelkie istotne oceny przeprowadzone przez Radę lub przez zainteresowanych koordynatorów ds. usług cyfrowych, a także wszelkie istotne dowody i informacje przez nich zgromadzone bez uszczerbku dla uprawnień i obowiązków Komisji związanych z przeprowadzaniem, w miarę potrzeby, dodatkowych dochodzeń.

- (98) Biorąc pod uwagę zarówno szczególne wyzwania, które mogą wynikać z dążenia do zapewnienia zgodności z przepisami bardzo dużych platform internetowych, jak i znaczenie skuteczności takich działań, uwzględniając rozmiar oraz wpływ takich platform, a także szkody, jakie mogą one spowodować, Komisja powinna dysponować szerokimi uprawnieniami dochodzeniowymi i egzekucyjnymi, aby móc prowadzić dochodzenia oraz egzekwować i monitorować pewne przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu z pełnym poszanowaniem dla zasady proporcjonalności oraz praw i interesów zainteresowanych stron.
- (99) Komisja powinna mieć w szczególności dostęp do istotnych dokumentów, danych i informacji niezbędnych do wszczęcia i prowadzenia dochodzeń oraz monitorowania wypełniania odpowiednich obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu niezależnie od tego, który podmiot znajduje się w posiadaniu odnośnych dokumentów, danych lub informacji, oraz niezależnie od tego, w jakiej są formie lub w jakim formacie, na jakim nośniku są przechowywane lub w jakim dokładnie miejscu. Komisja powinna mieć możliwość bezpośredniego wymagania od odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub odpowiednich osób trzecich, lub następnie osób fizycznych przekazania wszelkich istotnych dowodów, danych i informacji. Ponadto na potrzeby niniejszego rozporządzenia Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się o wszelkie istotne informacje do dowolnego organu publicznego, podmiotu lub agencji w państwie członkowskim lub do dowolnej osoby fizycznej lub prawnej. Komisji należy nadać uprawnienia do żądania dostępu do baz danych i algorytmów odpowiednich osób oraz wyjaśnień z nimi związanych, a także do przeprowadzania – za ich zgodą – przesłuchań z wszelkimi osobami, które mogą być w posiadaniu użytecznych informacji, oraz do rejestrowania ich oświadczeń. Komisji należy także nadać uprawnienia do przeprowadzania kontroli niezbędnych do egzekwowania odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia. Celem tych uprawnień dochodzeniowych jest uzupełnienie możliwości zwrócenia się przez Komisję o wsparcie do koordynatorów ds. usług cyfrowych i organów innych państw członkowskich o pomoc, na przykład poprzez przekazanie informacji lub wsparcie w wykonywaniu tych uprawnień.
- (100) Przestrzeganie odpowiednich obowiązków nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia powinno być możliwe do wyegzekwowania za pośrednictwem grzywien i okresowych kar pieniężnych. W tym celu należy określić także odpowiednie poziomy grzywien i okresowych kar pieniężnych za nieprzestrzeganie obowiązków i naruszanie przepisów proceduralnych z zastrzeżeniem odpowiednich terminów przedawnienia.
- (101) Zainteresowane bardzo duże platformy internetowe oraz inne osoby, które podlegają wykonywaniu przez Komisję jej uprawnień i których interesów może dotyczyć decyzja, powinny mieć możliwość uprzedniego przedłożenia uwag, zaś podjęte decyzje powinny zostać podane do wiadomości publicznej. W celu zapewnienia zainteresowanym stronom prawa do obrony, w szczególności prawa dostępu do akt, istotne jest, aby informacje poufne podlegały ochronie. Ponadto, zachowując poufność informacji, Komisja powinna zapewnić, aby wszelkie informacje, na których opiera się jej decyzja, ujawniano w zakresie, który umożliwia adresatowi decyzji zrozumienie faktów i względów, które doprowadziły do jej podjęcia.
- (102) Mając na względzie skuteczność i efektywność, poza ogólną oceną rozporządzenia, która ma zostać przeprowadzona w ciągu pięciu lat od jego wejścia w życie, po wstępnej fazie rozruchu i na podstawie pierwszych trzech lat stosowania niniejszego

rozporządzenia Komisja powinna także przeprowadzić ocenę działań Rady i jej struktury.

- (103) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁴⁹.
- (104) Aby osiągnąć cele określone w niniejszym rozporządzeniu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia. Akty delegowane należy w szczególności przyjmować z poszanowaniem kryteriów identyfikacji bardzo dużych platform internetowych i specyfikacji technicznych dotyczących wniosków o dostęp. Szczególnie ważne jest, aby Komisja prowadziła stosowne konsultacje oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (105) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych uznanych w Karcie praw podstawowych ani praw podstawowych stanowiących ogólne zasady prawa Unii. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane zgodnie z tymi prawami podstawowymi, w tym dotyczącymi wolności wypowiedzi i informacji oraz wolności i pluralizmu mediów. Wykonując uprawnienia określone w niniejszym rozporządzeniu, wszystkie zaangażowane organy publiczne powinny dążyć – w sytuacjach, w których występuje konflikt odpowiednich praw podstawowych – do osiągnięcia właściwej równowagi między danymi prawami zgodnie z zasadą proporcjonalności.
- (106) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz zapewnienie bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, w którym prawa podstawowe zapisane w Karcie praw podstawowych są odpowiednio chronione, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż działając samodzielnie, nie mogą one osiągnąć niezbędnej harmonizacji i współpracy, natomiast ze względu na zakres terytorialny i podmiotowy celu możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

⁴⁹Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I – Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zharmonizowane przepisy dotyczące świadczenia usług pośrednich na rynku wewnętrznym. Ustanawia się w szczególności:
 - a) ramy warunkowego wyłączenia odpowiedzialności dostawców usług pośrednich;
 - b) przepisy dotyczące szczególnych obowiązków w zakresie należytej staranności dostosowane do pewnych szczególnych kategorii dostawców usług pośrednich;
 - c) przepisy dotyczące wdrażania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia, w tym w odniesieniu do współpracy i koordynacji między właściwymi organami.
2. Celem niniejszego rozporządzenia jest:
 - a) przyczynienie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego usług pośrednich;
 - b) określenie jednolitych przepisów na potrzeby bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, w którym prawa podstawowe zapisane w Karcie praw podstawowych są skutecznie chronione.
3. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do usług pośrednich, które są świadczone odbiorcom usługi mającym siedzibę lub zamieszkałym w Unii, niezależnie od siedziby dostawców tych usług.
4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do żadnej usługi, która nie jest usługą pośrednią, ani do żadnych wymogów nakładanych w odniesieniu do takiej usługi niezależnie od tego, czy taka usługa jest świadczona za pośrednictwem korzystania z usługi pośredniej.
5. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów:
 - a) dyrektywy 2000/31/WE;
 - b) dyrektywy 2010/13/WE;
 - c) prawa Unii dotyczącego praw autorskich i pokrewnych;
 - d) rozporządzenia (UE) .../.... w sprawie zapobiegania rozpowszechnianiu w internecie treści o charakterze terrorystycznym [po przyjęciu: w sprawie treści o charakterze terrorystycznym w internecie];
 - e) rozporządzenia (UE) .../.... w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych oraz dyrektywy (UE) .../.... ustanawiającej zharmonizowane przepisy dotyczące mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów na potrzeby postępowań karnych [po przyjęciu: w sprawie elektronicznych materiałów dowodowych];

- f) rozporządzenia (UE) 2019/1148;
- g) rozporządzenia (UE) 2019/1150;
- h) prawa Unii dotyczącego ochrony konsumentów i bezpieczeństwa produktów, w tym rozporządzenia (UE) 2017/2394;
- i) prawa Unii dotyczącego ochrony danych osobowych, w szczególności rozporządzenia (UE) 2016/679 i dyrektywy 2002/58/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „usługi społeczeństwa informacyjnego” oznaczają usługi w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2015/1535;
- b) „odbiorca usługi” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która korzysta z danej usługi pośredniej;
- c) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która działa w celach innych niż jej działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- d) „oferować usługi w Unii” oznacza umożliwiać osobom prawnym lub fizycznym w co najmniej jednym państwie członkowskim korzystanie z usług dostawcy usług społeczeństwa informacyjnego, który posiada ścisły związek z Unią; uznaje się, że taki ścisły związek istnieje, jeżeli dostawca posiada siedzibę w Unii; w przypadku braku takiej siedziby ocena ścisłego związku opiera się na konkretnych kryteriach faktycznych, takich jak:
 - znacząca liczba użytkowników w jednym państwie członkowskim lub większej ich liczbie lub
 - ukierunkowanie prowadzonej działalności na jedno państwo członkowskie lub większą ich liczbę;
- e) „przedsiębiorca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która działa – w tym również za pośrednictwem każdej osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz – w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;
- f) „usługa pośrednia” oznacza jedną z następujących usług:
 - usługę „zwykłego przekazu”, która polega na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez odbiorcę usługi lub na zapewnianiu dostępu do sieci telekomunikacyjnej;
 - usługę „cachingu”, która polega na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez odbiorcę usługi, obejmującą automatyczne, pośrednie i krótkotrwałe przechowywanie tej informacji wyłącznie w celu usprawnienia późniejszej transmisji informacji na żądanie innych odbiorców;
 - usługę „hostingu”, która polega na przechowywaniu informacji przekazanych przez odbiorcę usługi oraz na jego żądanie;
- g) „nielegalne treści” oznaczają wszelkie informacje, które same w sobie lub przez odniesienie do działania, w tym sprzedaży produktów lub świadczenia usług, nie są

zgodne z prawem Unii lub z prawem danego państwa członkowskiego niezależnie od konkretnego przedmiotu lub charakteru tego prawa;

- h) „platforma internetowa” oznacza dostawcę usługi hostingu, który na żądanie odbiorcy usługi przechowuje i rozpowszechnia publicznie informacje, chyba że takie działanie jest nieznaczną i wyłącznie poboczną funkcją innej usługi, i ze względów obiektywnych i technicznych nie można go wykorzystać bez takiej innej usługi, a włączenie takiej funkcji w taką inną usługę nie jest sposobem na obejście stosowania niniejszego rozporządzenia;
- i) „publiczne rozpowszechnianie” oznacza udostępnianie informacji na żądanie odbiorcy usługi, który przekazał informacje, potencjalnie nieograniczonej liczbie osób trzecich;
- j) „umowa zawierana na odległość” oznacza umowę w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE;
- k) „interfejs internetowy” oznacza każde oprogramowanie komputerowe, w tym stronę internetową lub jej część, oraz aplikacje, w tym aplikacje mobilne;
- l) „koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby” oznacza koordynatora ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym dostawca usługi pośredniej ma siedzibę lub w którym rezyduje lub ma siedzibę jego przedstawiciel prawny;
- m) „koordynator ds. usług cyfrowych miejsca przeznaczenia” oznacza koordynatora ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym świadczona jest usługa pośrednia;
- n) „reklama” oznacza informację przeznaczoną do propagowania przekazu osoby prawnej lub fizycznej, niezależnie od tego, czy w celach komercyjnych czy niekomercyjnych, i pokazywaną przez platformę internetową na jej interfejsie internetowym za wynagrodzeniem konkretnie za propagowanie tej informacji;
- o) „system rekomendacji” oznacza w pełni lub częściowo zautomatyzowany system wykorzystywany przez platformę internetową w celu sugerowania odbiorcom usługi w jej interfejsie internetowym konkretnych informacji, w tym na skutek wyszukiwania wykonanego przez odbiorcę lub w inny sposób determinującego względną kolejność lub eksponowanie pokazywanych informacji;
- p) „moderowanie treści” oznacza działania podejmowane przez dostawców usług pośrednich, których celem jest wykrywanie, identyfikowanie i zwalczanie nielegalnych treści lub informacji niezgodnych z ich warunkami korzystania z usług przekazywanych przez odbiorców usługi, w tym wdrażane środki, które wpływają na dostępność, widoczność i osiągalność takich nielegalnych treści lub informacji, takie jak nieekspozowanie takich treści lub informacji, uniemożliwienie dostępu do nich lub ich usunięcie, lub które wpływają na możliwość przekazywania takich informacji przez odbiorców, takie jak usunięcie lub zawieszenie konta odbiorcy;
- q) „warunki korzystania z usług” oznaczają wszystkie warunki korzystania z usług lub specyfikacje niezależnie od ich nazwy lub formy, które regulują stosunek umowny między dostawcą usług pośrednich a odbiorcami usług.

Rozdział II – Odpowiedzialność dostawców usług pośrednich

Artykuł 3 „Zwykły przekaz”

1. W przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez odbiorcę usługi lub na zapewnianiu dostępu do sieci telekomunikacyjnej dostawca usług nie ponosi odpowiedzialności za przekazywane informacje, pod warunkiem że dostawca:
 - a) nie jest inicjatorem transmisji;
 - b) nie wybiera odbiorcy transmisji; oraz
 - c) nie wybiera ani nie modyfikuje informacji zawartych w transmisji.
2. Czynności polegające na transmisji oraz zapewnianiu dostępu, o których mowa w ust. 1, obejmują automatyczne, pośrednie i krótkotrwałe przechowywanie przekazywanych informacji w zakresie, w jakim służy to wyłącznie wykonywaniu transmisji w sieci telekomunikacyjnej, oraz że okres przechowywania nie przekracza czasu rozsądnie koniecznego do transmisji.
3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od dostawcy usług przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym państw członkowskich, żeby przerwał naruszanie prawa lub mu zapobiegł.

Artykuł 4 „Caching”

1. W przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez odbiorcę usługi dostawca usług nie ponosi odpowiedzialności z tytułu automatycznego, pośredniego i krótkotrwałego przechowywania tej informacji, dokonywanego wyłącznie w celu usprawnienia późniejszej transmisji informacji na żądanie innych odbiorców usługi, pod warunkiem że:
 - a) dostawca nie modyfikuje informacji;
 - b) dostawca przestrzega warunków dostępu do informacji;
 - c) dostawca przestrzega zasad dotyczących aktualizowania informacji, określonych w sposób szeroko uznany i stosowany w branży;
 - d) dostawca nie zakłóca zgodnego z prawem posługiwania się technologią szeroko uznaną i stosowaną w branży w celu uzyskania danych o korzystaniu z informacji; oraz
 - e) dostawca podejmuje bezzwłocznie odpowiednie działania w celu usunięcia przechowywanych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich, gdy uzyska wiarygodną wiadomość, że informacje zostały usunięte z początkowego źródła transmisji lub dostęp do nich został uniemożliwiony, albo gdy sąd lub organ administracyjny nakazał usunięcie informacji lub uniemożliwienie dostępu do niej.
2. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od dostawcy usług przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym państw członkowskich, żeby przerwał naruszanie prawa lub mu zapobiegł.

Artykuł 5 *Hosting*

1. W przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na przechowywaniu informacji przekazanych przez odbiorcę usługi dostawca usług nie ponosi odpowiedzialności za informacje przechowywane na wniosek odbiorcy usługi, pod warunkiem że dostawca:
 - a) nie ma wiarygodnych wiadomości o nielegalnej działalności lub nielegalnych treściach, a w odniesieniu do roszczeń odszkodowawczych – nie wie o stanie faktycznym lub okolicznościach, które w sposób oczywisty świadczą o nielegalnej działalności lub nielegalnych treściach; lub
 - b) podejmuje bezzwłocznie odpowiednie działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do nielegalnych treści, gdy uzyska takie wiadomości lub zostanie o nich powiadomiony.
2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli odbiorca usługi działa z upoważnienia lub pod kontrolą dostawcy.
3. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania w odniesieniu do odpowiedzialności na mocy prawa ochrony konsumentów platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość, w przypadku gdy taka platforma internetowa przedstawia określoną informację lub w inny sposób umożliwia zawarcie danej transakcji w sposób, który wzbudzałby u przeciętnego i odpowiednio poinformowanego konsumenta przekonanie, że informacja, produkt lub usługa będące przedmiotem transakcji są dostarczane albo przez samą platformę internetową, albo przez odbiorcę usługi działającego z jej upoważnienia lub pod jej kontrolą.
4. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od dostawcy usług przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym państw członkowskich, żeby przerwał naruszanie prawa lub mu zapobiegł.

Artykuł 6 *Dobrowolne dochodzenia z własnej inicjatywy i zgodność z przepisami*

Dostawców usług pośrednich nie uważa się za niekwalifikujących się do wyłączeń odpowiedzialności, o których mowa w art. 3, 4 i 5, tylko z tego powodu, że prowadzą dobrowolne dochodzenia z własnej inicjatywy lub inne działania mające na celu wykrycie, identyfikację i usunięcie nielegalnych treści lub uniemożliwienie do nich dostępu, lub z tego powodu, że wdrażają niezbędne środki, aby wypełnić wymogi prawa Unii, w tym wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 7 *Brak ogólnych obowiązków nadzoru lub aktywnego ustalania faktów*

Na dostawców usług pośrednich nie nakłada się ogólnego obowiązku nadzorowania informacji, które dostawcy ci przekazują lub przechowują, ani aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność.

Artykuł 8
Nakaz podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom

1. Dostawcy usług pośrednich po otrzymaniu nakazu podjęcia działań przeciwko określonym nielegalnym treściom wydanego zgodnie z prawem Unii przez właściwe organy sądowe lub administracyjne na podstawie mającego zastosowanie prawa Unii lub prawa krajowego, niezwłocznie informują organ, który wydał nakaz, o skutkach nakazu, wskazując podjęte działania oraz czas ich podjęcia.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby nakazy, o których mowa w ust. 1, spełniały następujące warunki:
 - a) nakaz musi zawierać następujące elementy:
 - uzasadnienie wyjaśniające, dlaczego odnośne informacje stanowią nielegalne treści, przez odniesienie do naruszonego przepisu szczegółowego Unii lub prawa krajowego;
 - co najmniej jeden dokładny ujednolicony adres zasobów (URL) oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowe informacje umożliwiające identyfikację odnośnych nielegalnych treści;
 - informacje na temat środków zaskarżenia przysługujących dostawcy usługi i odbiorcy usługi, który przekazał treści;
 - b) zakres terytorialny nakazu na podstawie mających zastosowanie przepisów Unii i prawa krajowego, w tym Karty praw podstawowych, oraz – w stosownych przypadkach – ogólnych zasad prawa międzynarodowego nie może wykraczać poza zakres ściśle niezbędny do osiągnięcia celu nakazu;
 - c) nakaz musi zostać sporządzony w języku zadeklarowanym przez dostawcę i wysłany do punktu kontaktowego wyznaczonego przez dostawcę zgodnie z art. 10.
3. Koordynator ds. usług cyfrowych z państwa członkowskiego organu sądowego lub administracyjnego wydającego nakaz niezwłocznie przekazuje kopię nakazów, o których mowa w ust. 1, wszystkim pozostałym koordynatorom ds. usług cyfrowych za pośrednictwem systemu ustanowionego zgodnie z art. 67.
4. Warunki i wymogi określone w niniejszym artykule pozostają bez uszczerbku dla wymogów na mocy krajowych przepisów postępowania karnego zgodnie z prawem Unii.

Artykuł 9
Nakazy udzielenia informacji

1. Dostawcy usług pośrednich po otrzymaniu nakazu przekazania określonej informacji na temat co najmniej jednego określonego odbiorcy usługi, który to nakaz wydały zgodnie z prawem Unii właściwe organy sądowe lub administracyjne na podstawie mającego zastosowanie prawa Unii lub prawa krajowego, niezwłocznie informują organ, który wydał nakaz, o jego otrzymaniu oraz o skutku tego nakazu.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby nakazy, o których mowa w ust. 1, spełniały następujące warunki:
 - a) nakaz musi zawierać następujące elementy:

- uzasadnienie wyjaśniające cel, dla którego wymaga się przekazania informacji oraz dla którego wymóg przekazania informacji jest niezbędny i proporcjonalny w celu określenia, czy odbiorcy usług pośrednich przestrzegają mających zastosowanie przepisów unijnych lub krajowych, chyba że nie można podać takiego uzasadnienia z przyczyn związanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem lub ściganiem przestępstw;
 - informacje na temat środków zaskarżenia przysługujących dostawcy i zainteresowanym odbiorcom danej usługi;
- b) w nakazie wymaga się wyłącznie, aby dostawca przekazał informacje już zgromadzone na potrzeby świadczenia usługi i znajdujące się pod jego kontrolą;
- c) nakaz musi zostać sporządzony w języku zadeklarowanym przez dostawcę i wysłany do punktu kontaktowego wyznaczonego przez danego dostawcę zgodnie z art. 10.
3. Koordynator ds. usług cyfrowych z państwa członkowskiego krajowego organu sądowego lub administracyjnego wydającego nakaz niezwłocznie przekazuje kopię nakazu, o którym mowa w ust. 1, wszystkim koordynatorom ds. usług cyfrowych za pośrednictwem systemu ustanowionego zgodnie z art. 67.
4. Warunki i wymogi określone w niniejszym artykule pozostają bez uszczerbku dla wymogów na mocy krajowych przepisów postępowania karnego zgodnie z prawem Unii.

Rozdział III

Obowiązki w zakresie należytej staranności na potrzeby przejrzystego i bezpiecznego środowiska internetowego

SEKCJA 1

OBOWIĄZKI MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO WSZYSTKICH DOSTAWCÓW USŁUG POŚREDNICH

Artykuł 10

Punkty kontaktowe

1. Dostawcy usług pośrednich ustanawiają pojedynczy punkt kontaktowy umożliwiający bezpośrednią komunikację – drogą elektroniczną – z organami państw członkowskich, Komisją i Radą, o której mowa w art. 47, na potrzeby stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Dostawcy usług pośrednich udostępniają publicznie informacje niezbędne do łatwego zidentyfikowania ich pojedynczych punktów kontaktowych i kontaktowania się z nimi.
3. W informacjach, o których mowa w ust. 2, dostawcy usług pośrednich określają język lub języki urzędowe Unii, które można wykorzystywać do celów komunikacji z ich punktami kontaktowymi i które muszą obejmować co najmniej jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym dostawca usług pośrednich ma swoją główną jednostkę organizacyjną lub w którym rezyduje lub ma siedzibę jego przedstawiciel prawny.

Artykuł 11
Przedstawiciele prawni

1. Dostawcy usług pośrednich, którzy nie mają siedziby w Unii, ale oferują usługi w Unii, wyznaczają na piśmie osobę prawną lub fizyczną na swojego przedstawiciela prawnego w jednym z państw członkowskich, w których dostawca oferuje swoje usługi.
2. Dostawcy usług pośrednich upoważniają swoich przedstawicieli prawnych do tego, aby organy państw członkowskich, Komisja oraz Rada zwracały się do nich – zamiast do dostawcy lub dodatkowo – w odniesieniu do wszystkich kwestii niezbędnych do otrzymywania decyzji wydawanych w związku z niniejszym rozporządzeniem oraz stosowania się do nich i ich egzekwowania. Dostawcy usług pośrednich przekazują swojemu przedstawicielowi prawnemu uprawnienia oraz zasoby niezbędne do współpracy z organami państw członkowskich, Komisją i Radą oraz zastosowania się do wspomnianych decyzji.
3. Wyznaczony przedstawiciel prawny może zostać pociągnięty do odpowiedzialności z tytułu niewywiązania się z obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia bez uszczerbku dla odpowiedzialności dostawcy usług pośrednich i postępowań, które mogą zostać przeciwko niemu wszczęte.
4. Dostawcy usług pośrednich zgłaszają koordynatorowi ds. usług cyfrowych w państwie członkowskim, w którym ich przedstawiciel prawny rezyduje lub ma siedzibę, imię i nazwisko lub nazwę, adres, adres e-mail oraz numer telefonu tego przedstawiciela prawnego. Dostawcy zapewniają, aby wspomniane informacje były aktualne.
5. Wyznaczenie przedstawiciela prawnego na terytorium Unii zgodnie z ust. 1 nie jest równoznaczne z posiadaniem siedziby w Unii.

Artykuł 12
Warunki korzystania z usług

1. W warunkach korzystania z usług dostawcy usług pośrednich uwzględniają informacje na temat wszelkich ograniczeń, które nakładają w związku z korzystaniem z ich usług, w odniesieniu do informacji przekazywanych przez odbiorców usługi. Informacje te obejmują informacje na temat wszelkich polityk, procedur, środków i narzędzi wykorzystywanych na potrzeby moderowania treści, w tym na temat algorytmicznego podejmowania decyzji i przeglądu dokonywanego przez człowieka. Informacje te formułuje się jasno i w sposób jednoznaczny oraz podaje do wiadomości publicznej w łatwo dostępnym formacie.
2. Dostawcy usług pośrednich, stosując i egzekwując ograniczenia, o których mowa w ust. 1, działają z należytą starannością, w sposób obiektywny i proporcjonalny oraz z należytym uwzględnieniem praw i prawnie uzasadnionych interesów wszystkich zaangażowanych stron, w tym mających zastosowanie praw podstawowych odbiorców usługi, zapisanych w Karcie praw podstawowych.

Artykuł 13

Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości spoczywające na dostawcach usług pośrednich

1. Co najmniej raz w roku dostawcy usług pośrednich publikują jasne, zrozumiałe i szczegółowe sprawozdania dotyczące wszelkiego moderowania treści, które przeprowadzili w danym okresie. Stosownie do przypadku sprawozdania te zawierają w szczególności następujące informacje:
 - a) liczbę nakazów otrzymanych od organów państw członkowskich w podziale na rodzaj odnośnych nielegalnych treści, w tym nakazów wydanych zgodnie z art. 8 i 9, oraz średni czas potrzebny na podjęcie działania określonego w tych nakazach;
 - b) liczbę zgłoszeń przekazanych zgodnie z art. 14 w podziale na rodzaj odnośnych domniemyanych nielegalnych treści, wszelkie działania podjęte zgodnie ze zgłoszeniami w podziale ze względu na to, czy działanie podjęto na podstawie przepisów prawa czy warunków korzystania z usług dostawcy, oraz średni czas potrzeby na podjęcie działania;
 - c) moderowanie treści przeprowadzone z inicjatywy dostawców, w tym liczbę i rodzaj przyjętych środków, które wpływają na dostępność, widoczność i osiągalność informacji przekazanych przez odbiorców usługi oraz na zdolność odbiorców do przekazywania informacji, w podziale na rodzaj przyczyny i podstawę przyjęcia takich środków;
 - d) liczbę skarg otrzymanych za pośrednictwem wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg, o którym mowa w art. 17, podstawę tych skarg, podjęte w odniesieniu do nich decyzje oraz średni czas potrzebny na podjęcie takich decyzji, a także liczbę przypadków, w których decyzje uchylono.
2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do dostawców usług pośrednich, którzy kwalifikują się jako mikroprzedsiębiorstwa lub małe przedsiębiorstwa w rozumieniu załącznika do zalecenia 2003/361/WE.

SEKCJA 2

DODATKOWE PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO DOSTAWCÓW USŁUG HOSTINGU, W TYM PLATFORM INTERNETOWYCH

Artykuł 14

Mechanizmy zgłaszania i działania

1. Dostawcy usług hostingu wdrażają mechanizmy umożliwiające dowolnej osobie lub dowolnemu podmiotowi zgłoszenie im obecności w ich usłudze określonych informacji, które dana osoba lub dany podmiot uważają za nielegalne treści. Mechanizmy te muszą być łatwo dostępne i przyjazne dla użytkownika oraz muszą pozwalać na składanie zgłoszeń wyłącznie drogą elektroniczną.
2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, muszą być mechanizmami ułatwiającymi przekazywanie wystarczająco dokładnych i odpowiednio uzasadnionych zgłoszeń, na podstawie których działający z należytą starannością podmiot gospodarczy może zidentyfikować nielegalny charakter odnośnych treści. W tym celu dostawcy przyjmują niezbędne środki umożliwiające im i ułatwiające przekazywanie zgłoszeń zawierających wszystkie poniższe elementy:

- a) wyjaśnienie powodów, dla których dana osoba lub dany podmiot uważają odnośne informacje za nielegalne treści;
 - b) jasne wskazanie elektronicznej lokalizacji informacji, w szczególności dokładnych adresów URL, oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowe informacje umożliwiające identyfikację nielegalnych treści;
 - c) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres e-mail osoby lub podmiotu przekazujących zgłoszenie, z wyjątkiem zgłoszenia dotyczącego informacji uznawanych za związane z jednym z przestępstw, o których mowa w art. 3–7 dyrektywy 2011/93/UE;
 - d) oświadczenie potwierdzające powzięte w dobrej wierze przekonanie osoby lub podmiotu przekazujących zgłoszenie, że informacje i zarzuty w nim zawarte są prawidłowe i kompletne.
3. Zgłoszenia, które obejmują elementy, o których mowa w ust. 2, uznaje się za będące podstawą uzyskania wiarygodnej wiadomości lub wiedzy do celów art. 5 w odniesieniu do określonej informacji, której dotyczą.
4. Jeżeli zgłoszenie zawiera imię i nazwisko lub nazwę oraz adres e-mail osoby lub podmiotu, które przekazały zgłoszenie, dostawca usług hostingu bezzwłocznie przesyła takiej osobie lub takiemu podmiotowi potwierdzenie otrzymania zgłoszenia.
5. Dostawca powiadamia także niezwłocznie taką osobę lub taki podmiot o swojej decyzji w odniesieniu do informacji, których dotyczy zgłoszenie, przekazując informacje na temat możliwości odwołania się od podjętej decyzji.
6. Dostawcy usług hostingu przetwarzają wszystkie zgłoszenia, które otrzymują w ramach mechanizmów, o których mowa w ust. 1, oraz podejmują decyzje w odniesieniu do informacji, których dotyczą zgłoszenia, w sposób terminowy i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności. Jeżeli na potrzeby takiego przetwarzania lub podejmowania decyzji korzystają oni ze zautomatyzowanych środków, uwzględniają informacje na ten temat w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 4.

Artykuł 15 *Uzasadnienie*

1. Jeżeli dostawca usług hostingu podejmie decyzję o usunięciu określonych informacji przekazywanych przez odbiorców usługi lub uniemożliwieniu dostępu do takich informacji, niezależnie od środków zastosowanych w celu wykrycia, identyfikacji lub usunięcia takich informacji bądź uniemożliwienia dostępu do nich oraz od powodu podjęcia takiej decyzji, najpóźniej w momencie usunięcia lub uniemożliwienia dostępu informuje odbiorcę o swojej decyzji i przedstawia jasne i szczegółowe uzasadnienie takiej decyzji.
2. Uzasadnienie, o którym mowa w ust. 1, musi zawierać co najmniej następujące informacje:
- a) wskazanie, czy decyzja obejmuje usunięcie informacji albo uniemożliwienie dostępu do nich, oraz, w stosownych przypadkach, zakres terytorialny objęty uniemożliwieniem dostępu do informacji;

- b) fakty i okoliczności, na podstawie których podjęto decyzję, w tym w stosownych przypadkach informację, czy decyzję podjęto na podstawie zgłoszenia przekazanego zgodnie z art. 14;
 - c) w stosownych przypadkach informację na temat korzystania ze zautomatyzowanych środków podczas podejmowania decyzji, w tym jeżeli decyzję podjęto w odniesieniu do treści wykrytych lub zidentyfikowanych z wykorzystaniem zautomatyzowanych środków;
 - d) jeżeli decyzja dotyczy przypuszczalnie nielegalnych treści, odniesienie do podstawy prawnej, na której opiera się decyzja oraz wyjaśnienia dotyczące powodów, dla których na tej podstawie uznaje się dane informacje za nielegalne treści;
 - e) jeżeli decyzja opiera się na domniemanej niezgodności informacji z warunkami korzystania z usług dostawcy, odniesienie do podstawy umownej, na której opiera się decyzja, oraz wyjaśnienia dotyczące powodów, dla których uznaje się dane informacje za niezgodne z tą podstawą;
 - f) informacje na temat przysługujących odbiorcy usługi możliwości odwołania się od decyzji, w szczególności za pośrednictwem wewnętrznych mechanizmów rozpatrywania skarg, pozasądowego rozstrzygania sporów i środków zaskarżenia.
3. Informacje przekazane przez dostawców usług hostingu zgodnie z niniejszym artykułem muszą być jasne i zrozumiałe oraz na tyle dokładne i szczegółowe, na ile jest to racjonalnie możliwe w danych okolicznościach. Informacje muszą w szczególności w rozsądny sposób umożliwiać zainteresowanemu odbiorcy danej usługi skuteczne wykonywanie możliwości odwołania się, o których mowa w ust. 2 lit. f).
4. Dostawcy usług hostingu publikują decyzje i uzasadnienia, o których mowa w ust. 1, w publicznie dostępnej bazie danych zarządzanej przez Komisję. Informacje te nie mogą zawierać danych osobowych.

SEKCJA 3

DODATKOWE PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO PLATFORM INTERNETOWYCH

Artykuł 16

Wylączenie dotyczące mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw

Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do platform internetowych, które kwalifikują się jako mikroprzedsiębiorstwa lub małe przedsiębiorstwa w rozumieniu załącznika do zalecenia 2003/361/WE.

Artykuł 17

Wewnętrzny system rozpatrywania skarg

1. Platformy internetowe zapewniają odbiorcom usługi – przez okres co najmniej sześciu miesięcy od podjęcia decyzji, o której mowa w niniejszym ustępie – dostęp do skutecznego wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg, który umożliwia elektroniczne i bezpłatne składanie skarg na następujące decyzje podjęte przez platformę internetową ze względu na fakt, że informacje przekazane przez

odbiorców stanowią nielegalne treści lub są niezgodne z warunkami korzystania z usług dostawcy:

- a) decyzje o usunięciu informacji lub uniemożliwieniu do nich dostępu;
 - b) decyzje o zawieszeniu lub zakończeniu świadczenia usługi, w pełni lub częściowo, na rzecz odbiorców;
 - c) decyzje o zawieszeniu lub usunięciu konta odbiorców.
2. Platformy internetowe zapewniają, aby ich wewnętrzne systemy rozpatrywania skarg były łatwo dostępne, przyjazne dla użytkowników oraz aby umożliwiały i ułatwiały przekazywanie wystarczająco dokładnych i odpowiednio uzasadnionych skarg.
 3. Platformy internetowe rozpatrują skargi przekazane za pośrednictwem ich wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg w sposób terminowy i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności. Jeżeli skarga zawiera wystarczającą podstawę, aby platforma internetowa uznała, że informacje, których dotyczy skarga, nie są nielegalne i niezgodne z warunkami korzystania z jej usług lub zawierają informacje wskazujące, że działanie skarżącego nie daje podstaw do zawieszenia lub zakończenia świadczenia usługi bądź zawieszenia lub usunięcia konta, platforma internetowa niezwłocznie uchyla swoją decyzję, o której mowa w ust. 1.
 4. Platformy internetowe niezwłocznie informują skarżących o decyzji podjętej w związku z informacjami, do których odnosi się skarga, a także informują skarżących o możliwości pozasądowego rozstrzygania sporów, o którym mowa w art. 18, oraz o innych dostępnych możliwościach zaskarżenia.
 5. Platformy internetowe zapewniają, aby decyzje, o których mowa w ust. 4, nie były podejmowane wyłącznie na podstawie zautomatyzowanych środków.

Artykuł 18

Pozasądowe rozstrzyganie sporów

1. Odbiorcy usługi, których dotyczą decyzje, o których mowa w art. 17 ust. 1, mają prawo wyboru dowolnego mechanizmu pozasądowego rozstrzygania sporów certyfikowanego zgodnie z ust. 2 w celu rozstrzygnięcia sporów dotyczących tych decyzji, w tym w odniesieniu do skarg, których rozstrzygnięcie nie jest możliwe w ramach wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg, o którym mowa w tym artykule. Platformy internetowe podejmują współpracę w dobrej wierze z wybranym organem w celu rozstrzygnięcia sporu, a decyzje podjęte przez ten organ są dla nich wiążące.

Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla prawa zainteresowanego odbiorcy do zaskarżenia decyzji przed sądem zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa.
2. Koordynator ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba organu pozasądowego rozstrzygania sporów, na wniosek organu dokonuje jego certyfikacji, jeżeli organ ten wykazał, że spełnia wszystkie następujące warunki:
 - a) organ jest bezstronny i niezależny od platform internetowych i odbiorców usług świadczonych przez te platformy internetowe;
 - b) organ dysponuje niezbędną wiedzą ekspercką na temat problemów występujących w co najmniej jednym konkretnym obszarze z zakresu nielegalnych treści lub w odniesieniu do stosowania i egzekwowania

warunków korzystania z usług co najmniej jednego rodzaju platformy internetowej, która to wiedza pozwala organowi na skuteczne rozstrzyganie sporów;

- c) rozstrzyganie sporów jest łatwo dostępne za pośrednictwem technologii łączności elektronicznej;
- d) organ ma możliwość rozstrzygania sporów w sposób szybki, skuteczny i oszczędny oraz w co najmniej jednym języku urzędowym Unii;
- e) rozstrzyganie sporów odbywa się zgodnie z jasnym i sprawiedliwym regulaminem wewnętrznym.

Koordynator ds. usług cyfrowych w stosownych przypadkach określa w certyfikacji konkretne kwestie, w zakresie których dany organ dysponuje wiedzą ekspercką, a także język urzędowy lub języki urzędowe Unii, w których dany organ może rozstrzygać spory, o czym mowa odpowiednio w akapicie pierwszym lit. b) i d).

- 3. Jeżeli organ rozstrzygnie spór na korzyść odbiorcy usługi, platforma internetowa musi zwrócić odbiorcy wszelkie opłaty i inne uzasadnione wydatki, które odbiorca poniósł lub ma ponieść w związku z rozstrzygnięciem sporu. Jeżeli organ rozstrzygnie spór na korzyść platformy internetowej, odbiorca nie ma obowiązku zwrotu żadnych opłat ani innych wydatków, które platforma internetowa poniosła lub ma ponieść w związku z rozstrzygnięciem sporu.

Naliczane przez organ opłaty za rozstrzygnięcie sporu muszą być rozsądne i w żadnym wypadku nie mogą być wyższe niż koszty tego rozstrzygnięcia.

Przed przystąpieniem do rozstrzygania sporu certyfikowane organy pozasądowego rozstrzygania sporów informują zainteresowanego odbiorcę usługi i zainteresowaną platformę internetową o wysokości opłat lub o mechanizmach stosowanych do ustalenia wysokości opłat.

- 4. Państwa członkowskie mogą ustanowić organy pozasądowego rozstrzygania sporów do celów określonych w ust. 1 lub mogą wspierać działania niektórych lub wszystkich organów pozasądowego rozstrzygania sporów, które państwa te certyfikowały zgodnie z ust. 2.

Państwa członkowskie zapewniają, aby żadne z ich działań podjętych na podstawie akapitu pierwszego nie wpływało na możliwość certyfikowania zainteresowanych organów zgodnie z ust. 2 przez ich koordynatorów ds. usług cyfrowych.

- 5. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych zgłaszają Komisji organy pozasądowego rozstrzygania sporów certyfikowane zgodnie z ust. 2, w tym w stosownych przypadkach przekazują specyfikacje, o których mowa w akapicie drugim tego ustępu. Komisja publikuje wykaz tych organów wraz ze specyfikacjami na specjalnej stronie internetowej i aktualizuje go.
- 6. Niniejszy artykuł nie narusza przepisów dyrektywy 2013/11/UE oraz pozostaje bez uszczerbku dla postępowań i podmiotów ADR dla konsumentów ustanowionych na mocy tej dyrektywy.

Artykuł 19

Zaufane podmioty sygnalizujące

- 1. Platformy internetowe wprowadzają niezbędne środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia priorytetowego i niezwłocznego przetwarzania zgłoszeń

składanych przez zaufane podmioty sygnalizujące za pośrednictwem mechanizmów, o których mowa w art. 14, oraz priorytetowego i niezwłocznego podejmowania decyzji w odniesieniu do tych zgłoszeń.

2. Status zaufanego podmiotu sygnalizującego na podstawie niniejszego rozporządzenia przyznaje na wniosek dowolnego podmiotu koordynator ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma swoją siedzibę, jeżeli wnioskodawca wykaże, że spełnia wszystkie następujące warunki:
 - a) dysponuje konkretną wiedzą ekspercką i kompetencjami do celów wykrywania, identyfikowania i zgłaszania nielegalnych treści;
 - b) reprezentuje zbiorowe interesy i jest niezależny od jakiejkolwiek platformy internetowej;
 - c) prowadzi działania mające na celu składanie zgłoszeń w sposób terminowy i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności.
3. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych przekazują Komisji i Radzie nazwy, adresy oraz adresy poczty elektronicznej podmiotów, którym przyznali status zaufanego podmiotu sygnalizującego zgodnie z ust. 2.
4. Komisja publikuje informacje, o których mowa w ust. 3, w publicznie dostępnej bazie danych i aktualizuje tę bazę danych.
5. W przypadku gdy platforma internetowa dysponuje informacjami wskazującymi, że zaufany podmiot sygnalizujący złożył za pośrednictwem mechanizmów, o których mowa w art. 14, znaczną liczbę niewystarczająco precyzyjnych lub nieodpowiednio uzasadnionych zgłoszeń, w tym informacji pozyskanych w związku z przetwarzaniem skarg w ramach wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg, o którym mowa w art. 17 ust. 3, platforma internetowa przekazuje te informacje koordynatorowi ds. usług cyfrowych, który przyznał danemu podmiotowi status zaufanego podmiotu sygnalizującego, wraz z niezbędnymi wyjaśnieniami i dokumentami potwierdzającymi.
6. Koordynator ds. usług cyfrowych, który przyznał danemu podmiotowi status zaufanego podmiotu sygnalizującego, cofa taki status, jeżeli w wyniku dochodzenia wszczętego z własnej inicjatywy albo na podstawie informacji otrzymanych przez osoby trzecie, w tym informacji udzielonych przez platformę internetową zgodnie z ust. 5, ustali, że dany podmiot nie spełnia już warunków określonych w ust. 2. Przed cofnięciem tego statusu koordynator ds. usług cyfrowych zapewnia podmiotowi możliwość ustosunkowania się do ustaleń prowadzonego dochodzenia oraz do zamiaru cofnięcia jego statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego.
7. Po konsultacji z Radą Komisja może wydać wytyczne w celu wsparcia platform internetowych i koordynatorów ds. usług cyfrowych w stosowaniu ust. 5 i 6.

Artykuł 20

Działania podejmowane przeciwko niewłaściwemu korzystaniu i ochrona przed niewłaściwym korzystaniem

1. Platformy internetowe zawieszają na rozsądny okres i po wydaniu uprzedniego ostrzeżenia świadczenie usług na rzecz odbiorców usługi często przekazujących ewidentnie nielegalne treści.

2. Platformy internetowe zawieszają na rozsądny okres i po wydaniu uprzedniego ostrzeżenia przetwarzanie zgłoszeń i skarg złożonych za pośrednictwem mechanizmów zgłaszania i działania oraz wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg, o których mowa odpowiednio w art. 14 i 17, przez osoby fizyczne lub podmioty lub przez skarżących często składających ewidentnie bezzasadne zgłoszenia lub skargi.
3. Platformy internetowe oceniają w poszczególnych przypadkach i w sposób terminowy i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności, czy odbiorca, osoba fizyczna, podmiot lub skarżący dopuszcza się niewłaściwego korzystania, o którym mowa w ust. 1 i 2, z uwzględnieniem wszystkich istotnych faktów i okoliczności wynikających z informacji dostępnych platformie internetowej. Okoliczności takie obejmują co najmniej:
 - a) liczbę bezwzględną przekazanych w ciągu ostatniego roku ewidentnie nielegalnych treści lub ewidentnie bezzasadnych zgłoszeń lub skarg;
 - b) względny stosunek takiej liczby do całkowitej liczby informacji lub zgłoszeń przekazanych w ciągu ostatniego roku;
 - c) powagę niewłaściwego korzystania i jego konsekwencje;
 - d) zamiar odbiorcy, osoby fizycznej, podmiotu lub skarżącego.
4. Platformy internetowe jasno i szczegółowo określają w warunkach korzystania z usług swoją politykę dotyczącą niewłaściwego korzystania, o którym mowa w ust. 1 i 2, w tym w odniesieniu do faktów i okoliczności, które uwzględniają przy ocenie tego, czy dana praktyka stanowi niewłaściwe korzystanie, oraz w odniesieniu do okresu zawieszenia.

Artykuł 21

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

1. W przypadku gdy platforma internetowa poweźmie jakiekolwiek informacje dające podstawę do podejrzenia popełnienia lub prawdopodobieństwa popełnienia poważnego przestępstwa, które może stanowić zagrożenie dla życia lub bezpieczeństwa osób, natychmiast informuje o swoich podejrzeniach organy ścigania lub organy wymiaru sprawiedliwości zainteresowanych państw członkowskich i przekazuje wszystkie dostępne informacje na ten temat.
2. W przypadku gdy platforma internetowa nie może z dostateczną pewnością zidentyfikować zainteresowanego państwa członkowskiego, informuje organy ścigania państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub przedstawiciela prawnego, lub Europol.

Do celów niniejszego artykułu zainteresowanym państwem członkowskim jest państwo członkowskie, w którym podejrzewa się popełnienie lub prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa, lub państwo członkowskie, w którym przebywa lub znajduje się osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa, lub państwo członkowskie, w którym przebywa lub znajduje się domniemana ofiara takiego przestępstwa.

Artykuł 22
Identyfikowalność przedsiębiorców

1. W przypadku gdy platforma internetowa umożliwia konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość, zapewnia, aby przedsiębiorcy mogli korzystać z jej usług jedynie w celu propagowania wiadomości o produktach lub usługach lub oferowania usług lub produktów konsumentom znajdującym się w Unii, jeżeli przed takim skorzystaniem platforma internetowa pozyskała następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer telefonu i adres poczty elektronicznej przedsiębiorcy;
 - b) kopię dokumentu tożsamości przedsiębiorcy lub jakąkolwiek inną identyfikację elektroniczną w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014⁵⁰;
 - c) dane rachunku bankowego przedsiębiorcy, jeżeli przedsiębiorca jest osobą fizyczną;
 - d) imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer telefonu i adres poczty elektronicznej podmiotu gospodarczego w rozumieniu art. 3 pkt 13 i art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020⁵¹ lub wszelkich stosownych aktów prawa Unii;
 - e) w przypadku gdy przedsiębiorca jest wpisany do rejestru handlowego lub podobnego rejestru publicznego – rejestr handlowy, w którym przedsiębiorca jest wpisany, oraz jego numer rejestracyjny lub równoważne środki pozwalające na ustalenie tożsamości znajdujące się w rejestrze;
 - f) własne poświadczenie przedsiębiorcy, w którym zobowiązuje się on do oferowania wyłącznie produktów lub usług zgodnych z mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii.
2. Po otrzymaniu tych informacji platforma internetowa podejmuje rozsądne działania w celu oceny, czy informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), d) i e), są wiarygodne, korzystając z wszelkich ogólnodostępnych oficjalnych internetowych baz danych lub interfejsów internetowych udostępnianych przez państwa członkowskie lub Unię lub zwracając się do przedsiębiorcy o przekazanie dokumentów potwierdzających pochodzących z wiarygodnych źródeł.
3. W przypadku uzyskania przez platformę internetową informacji wskazujących, że którakolwiek z informacji, o których mowa w ust. 1, przekazanych przez zainteresowanego przedsiębiorcę jest nieprawidłowa lub niekompletna, platforma żąda, aby przedsiębiorca niezwłocznie lub w terminie określonym w prawie Unii lub prawie krajowym poprawił takie informacje, o ile jest to konieczne do zapewnienia, aby wszystkie informacje były prawidłowe i kompletne.

⁵⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE.

⁵¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

Jeżeli przedsiębiorca nie poprawi lub nie uzupełni takich informacji, platforma internetowa zawiesza świadczenie usług na rzecz tego przedsiębiorcy do czasu wypełnienia żądania.

4. Platforma internetowa przechowuje informacje pozyskane zgodnie z ust. 1 i 2 w sposób bezpieczny przez okres trwania stosunku umownego z zainteresowanym przedsiębiorcą. Po zakończeniu tego okresu platforma usuwa te informacje.
5. Nie naruszając przepisów ust. 2, platforma ujawnia wspomniane informacje osobom trzecim jedynie wówczas, gdy jest to wymagane zgodnie z mającym zastosowanie prawem, w tym z nakazami, o których mowa w art. 9, a także wszelkimi nakazami wydanymi przez właściwe organy państw członkowskich lub Komisję do celów wykonywania ich zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia.
6. Platforma internetowa udostępnia odbiorcom usługi informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), d) e) i f), w sposób jasny, łatwo dostępny i zrozumiały.
7. Platforma internetowa projektuje i organizuje swój interfejs internetowy w taki sposób, aby umożliwić przedsiębiorcom wypełnianie obowiązków dotyczących informacji przed zawarciem umowy i informacji na temat bezpieczeństwa produktów, wynikających z mającego zastosowanie prawa Unii.

Artykuł 23

Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości spoczywające na dostawcach platform internetowych

1. Oprócz informacji, o których mowa w art. 13, platformy internetowe zawierają w sprawozdaniach, o których mowa w tym artykule, następujące informacje:
 - a) liczbę sporów przekazanych do organów pozasądowego rozstrzygania sporów, o których mowa w art. 18, wyniki rozstrzygnięcia tych sporów oraz średni czas potrzebny na przeprowadzenie postępowania w zakresie rozstrzygania sporów;
 - b) liczbę przypadków zawieszenia świadczenia usług na podstawie art. 20 z podziałem na zawieszenia dokonane w związku z przekazywaniem ewidentnie nielegalnych treści, składaniem ewidentnie bezzasadnych zgłoszeń oraz składaniem ewidentnie bezzasadnych skarg;
 - c) wszelkie przypadki wykorzystania zautomatyzowanych środków do celów moderowania treści, w tym wyszczególnienie konkretnych celów, wskaźników precyzji zautomatyzowanych środków w osiąganiu tych celów oraz zastosowanych zabezpieczeń.
2. Platformy internetowe publikują co najmniej raz na sześć miesięcy informacje na temat średniej liczby aktywnych odbiorców usługi miesięcznie w każdym państwie członkowskim, obliczonej jako średnia liczba w okresie poprzednich sześciu miesięcy, zgodnie z metodyką określoną w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 25 ust. 2.
3. Platformy internetowe przekazują koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby – na jego wniosek – informacje, o których mowa w ust. 2, zaktualizowane do chwili złożenia takiego wniosku. Koordynator ds. usług cyfrowych może zażądać, aby platforma internetowa przedstawiła dodatkowe informacje dotyczące obliczenia, o którym mowa w tym ustępie, w tym wyjaśnienia i uzasadnienie odnośnie do wykorzystanych danych. Informacje te nie mogą zawierać danych osobowych.

4. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu ustanowienia wzorów określających formę, treść i inne szczegóły sprawozdań zgodnie z ust. 1.

Artykuł 24

Przejrzystość reklam internetowych

Platformy internetowe, które wyświetlają reklamy na swoich interfejsach internetowych, zapewniają, aby odbiorcy usługi – w odniesieniu do każdej konkretnej reklamy wyświetlonej każdemu poszczególnemu odbiorcy – byli w stanie w sposób jasny i jednoznaczny oraz w czasie rzeczywistym wskazać:

- a) że wyświetlone informacje są reklamą;
- b) osobę fizyczną lub prawną, w imieniu której reklama jest wyświetlana;
- c) znaczące informacje na temat głównych parametrów wykorzystanych do określenia odbiorcy, któremu reklama jest wyświetlana.

SEKCJA 4

DODATKOWE OBOWIĄZKI W ZAKRESIE ZARZĄDZANIA RYZYKIEM SYSTEMOWYM PRZEZ BARDZO DUŻE PLATFORMY INTERNETOWE

Artykuł 25

Bardzo duże platformy internetowe

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do platform internetowych, które świadczą usługi na rzecz średniej liczby aktywnych odbiorców usługi w Unii miesięcznie wynoszącej co najmniej 45 mln osób, obliczonej zgodnie z metodyką określoną w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 3.
2. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 69 w celu dostosowania średniej liczby odbiorców usługi w Unii miesięcznie, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy populacja Unii zmaleje lub wzrośnie o co najmniej 5 % w porównaniu z populacją w 2020 r. lub, po dostosowaniu tej liczby na mocy aktu delegowanego, w porównaniu z populacją w roku, w którym przyjęto najnowszy akt delegowany. W takim przypadku Komisja dostosowuje tę liczbę w taki sposób, aby odpowiadała ona 10 % populacji Unii w roku, w którym Komisja przyjęła akt delegowany, w zaokrągleniu w górę lub w dół, tak aby liczba ta była wyrażona w milionach.
3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 69 po konsultacji z Radą, aby określić konkretną metodykę obliczania średniej liczby aktywnych odbiorców usługi w Unii miesięcznie do celów ust. 1. Metodyka powinna określać w szczególności sposób ustalenia wielkości populacji Unii oraz kryteria, na podstawie których określa się średnią liczbę aktywnych odbiorców usługi w Unii miesięcznie, z uwzględnieniem różnych kryteriów dostępności.
4. Koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby weryfikuje co najmniej raz na sześć miesięcy, czy w przypadku platformy internetowej podlegającej jego jurysdykcji średnia liczba aktywnych odbiorców usługi w Unii miesięcznie jest równa liczbie wskazanej w ust. 1 lub wyższa od tej liczby. Na podstawie tej weryfikacji koordynator przyjmuje decyzję o uznaniu danej platformy internetowej za bardzo dużą platformę internetową do celów niniejszego rozporządzenia lub o zaprzestaniu uznawania jej za taką platformę i niezwłocznie przekazuje tę decyzję odnośnej platformie internetowej i Komisji.

Komisja zapewnia, aby wykaz platform uznanych za bardzo duże platformy internetowe był publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, oraz aktualizuje ten wykaz. Obowiązki określone w niniejszej sekcji mają zastosowanie lub przestają mieć zastosowanie do odnośnych bardzo dużych platform internetowych w terminie czterech miesięcy od publikacji wykazu.

Artykuł 26 *Ocena ryzyka*

1. Począwszy od daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 25 ust. 4 akapit drugi, co najmniej raz w roku bardzo duże platformy internetowe określają, analizują i oceniają wszelkie znaczące ryzyko systemowe wynikające z funkcjonowania ich usług i korzystania z nich w Unii. Taka ocena ryzyka musi odzwierciedlać specyfikę ich usług i uwzględniać następujące rodzaje ryzyka systemowego:
 - a) ryzyko rozpowszechniania nielegalnych treści za pośrednictwem ich usług;
 - b) ryzyko wszelkich negatywnych skutków dla wykonywania praw podstawowych dotyczących poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wolności wypowiedzi i informacji, zakazu dyskryminacji oraz praw dziecka, zapisanych odpowiednio w art. 7, 11, 21 i 24 Karty;
 - c) ryzyko zamierzonej manipulacji ich usługi, w tym za pomocą fałszywego korzystania z usługi lub zautomatyzowanego wykorzystywania usługi, mającego faktyczne lub przewidywane negatywne skutki dla zdrowia publicznego, małoletnich, dyskursu publicznego lub faktyczne lub przewidywane skutki w odniesieniu do procesów wyborczych i bezpieczeństwa publicznego.
2. Przeprowadzając ocenę ryzyka, bardzo duże platformy internetowe uwzględniają w szczególności wpływ swoich systemów moderowania treści, systemów rekomendacji oraz systemów wyboru i wyświetlania reklam na jakikolwiek rodzaj ryzyka systemowego, o którym mowa w ust. 1, w tym na potencjalnie szybkie i szerokie rozpowszechnienie nielegalnych treści i informacji, które są niezgodne z ich warunkami korzystania z usług.

Artykuł 27 *Zmniejszanie ryzyka*

1. Bardzo duże platformy internetowe wprowadzają rozsądne, proporcjonalne i skuteczne środki zmniejszające ryzyko, dopasowane do konkretnego ryzyka systemowego zidentyfikowanego na podstawie art. 26. W stosownych przypadkach takie środki mogą obejmować:
 - a) dostosowanie systemów moderowania treści i systemów rekomendacji, procesów podejmowania decyzji tych platform, cech lub funkcjonowania ich usług lub ich warunków korzystania z usług;
 - b) ukierunkowane środki mające na celu ograniczenie wyświetlania reklam w związku z usługą świadczoną przez te platformy;
 - c) wzmocnienie wewnętrznych procesów lub nadzoru nad wszelkimi swoimi działaniami, w szczególności w zakresie wykrywania ryzyka systemowego;
 - d) inicjowanie lub dostosowanie współpracy z zaufanymi podmiotami sygnalizującymi zgodnie z art. 19;

- e) inicjowanie lub dostosowanie współpracy z innymi platformami internetowymi za pomocą kodeksów postępowania i protokołów kryzysowych, o których mowa odpowiednio w art. 35 i 37.
2. Rada, we współpracy z Komisją, raz w roku publikuje kompleksowe sprawozdania zawierające następujące elementy:
- a) identyfikację i ocenę najważniejszego i powtarzającego się ryzyka systemowego zgłoszonego przez bardzo duże platformy internetowe lub zidentyfikowanego na podstawie innych źródeł informacji, w szczególności tych przekazanych zgodnie z art. 31 i 33;
 - b) najlepsze praktyki bardzo dużych platform internetowych w zakresie zmniejszania zidentyfikowanego ryzyka systemowego.
3. Komisja, we współpracy z koordynatorami ds. usług cyfrowych, może sporządzać ogólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1 w odniesieniu do konkretnych rodzajów ryzyka, w szczególności w celu przedstawienia najlepszych praktyk i zalecenia możliwych środków, z należyтым uwzględnieniem możliwych konsekwencji tych środków dla zapisanych w Karcie praw podstawowych wszystkich zainteresowanych stron. W trakcie prac nad tymi wytycznymi Komisja organizuje konsultacje publiczne.

Artykuł 28 *Niezależny audyt*

1. Bardzo duże platformy internetowe na własny koszt co najmniej raz w roku poddają się audytom, których celem jest ocena zgodności z:
- a) obowiązkami określonymi w rozdziale III;
 - b) wszelkimi zobowiązaniami podjętymi na podstawie kodeksów postępowania, o których mowa w art. 35 i 36, oraz protokołów kryzysowych, o których mowa w art. 37.
2. Audyty przeprowadzane zgodnie z ust. 1 przeprowadzają organizacje, które:
- a) działają niezależnie od odnośnej bardzo dużej platformy internetowej;
 - b) dysponują potwierdzoną wiedzą ekspercką w obszarze zarządzania ryzykiem oraz kompetencjami i możliwościami technicznymi;
 - c) stosują potwierdzone zasady obiektywizmu i etyki zawodowej, oparte w szczególności na stosowaniu się do kodeksów zawodowych lub odpowiednich norm.
3. Organizacje, które przeprowadzają audyty, przygotowują w odniesieniu do każdego audytu sprawozdanie z audytu. Sprawozdanie to ma formę pisemną i zawiera co najmniej następujące informacje:
- a) nazwę, adres i punkt kontaktowy bardzo dużej platformy internetowej objętej audytem oraz okres, którego audyt dotyczy;
 - b) nazwę i adres organizacji przeprowadzającej audyt;
 - c) opis poszczególnych elementów poddanych audytowi oraz zastosowanej metodyki;
 - d) opis głównych wniosków wyciągniętych z audytu;

- e) opinię audytową dotyczącą tego, czy bardzo duża platforma internetowa objęta audytem wypełnia obowiązki i zobowiązania, o których mowa w ust. 1, która to opinia może być pozytywna, pozytywna z uwagami albo negatywna;
 - f) w przypadku wydania opinii audytowej innej niż pozytywna – zalecenia operacyjne dotyczące konkretnych środków umożliwiających zapewnienie zgodności.
4. Bardzo duże platformy internetowe, które otrzymują sprawozdanie z audytu z wynikiem innym niż pozytywny, należycie uwzględniają skierowane do nich zalecenia operacyjne w celu wprowadzenia środków niezbędnych do wdrożenia tych zaleceń. Wspomniane platformy w ciągu jednego miesiąca od otrzymania tych zaleceń przyjmują sprawozdanie z wdrażania audytu, w którym określają wprowadzone środki. Jeżeli platformy nie wdrożą zaleceń operacyjnych, przedstawiają w sprawozdaniu z wdrażania audytu powody, dla których nie wdrożyły tych zaleceń, oraz określają ewentualne środki alternatywne, które wdrożyły w celu zaradzenia wszelkim zidentyfikowanym przypadkom braku zgodności.

Artykuł 29

System rekomendacji

1. Bardzo duże platformy internetowe, które korzystają z systemów rekomendacji, w sposób jasny, dostępny i łatwo zrozumiały określają w swoich warunkach korzystania z usług główne parametry stosowane w ich systemach rekomendacji, a także wszelkie ewentualne dostępne opcje modyfikacji tych parametrów przez odbiorców usługi lub wpływu na nie, w tym co najmniej jedną opcję, która nie jest oparta na profilowaniu w rozumieniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/679.
2. W przypadku gdy dostępnych jest szereg możliwości na podstawie ust. 1, bardzo duże platformy internetowe zapewniają w swoim interfejsie internetowym łatwo dostępną funkcjonalność umożliwiającą odbiorcom usługi wybór i modyfikację w dowolnym momencie w odniesieniu do każdego systemu rekomendacji ich preferowanej opcji określającej kolejność przedstawianych im informacji.

Artykuł 30

Dodatkowa przejrzystość reklam internetowych

1. Bardzo duże platformy internetowe, które wyświetlają reklamy na swoich interfejsach, zbierają i udostępniają za pośrednictwem interfejsów programu aplikacyjnego repozytorium zawierające informacje, o których mowa w ust. 2, przez okres do roku po ostatnim wyświetleniu reklamy na ich interfejsach internetowych. Platformy te zapewniają, aby w repozytorium nie znalazły się żadne dane osobowe odbiorców usługi, którym reklama była lub mogła być wyświetlana.
2. Repozytorium to zawiera co najmniej wszystkie następujące informacje:
 - a) treść reklamy;
 - b) wskazanie osoby fizycznej lub prawnej, w imieniu której reklama jest wyświetlana;
 - c) okres, w którym reklama była wyświetlana;

- d) informację o tym, czy zamierzano wyświetlić reklamę konkretnie co najmniej jednej wskazanej grupie odbiorców usługi, a jeśli tak – główne parametry zastosowane do tego celu;
- e) całkowitą liczbę odbiorców usługi, do których reklama dotarła, oraz – w stosownych przypadkach – zagregowaną liczbę w przypadku grupy lub grup odbiorców, do których reklama była skierowana.

Artykuł 31

Dostęp do danych i kontrola danych

1. Na uzasadniony wniosek koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub Komisji i w rozsądnym terminie wskazanym we wniosku bardzo duże platformy internetowe zapewniają koordynatorowi lub Komisji dostęp do danych, które są niezbędne do monitorowania i oceny zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Wspomniany koordynator ds. usług cyfrowych i Komisja wykorzystują te dane jedynie do tych celów.
2. Na uzasadniony wniosek koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub Komisji w rozsądnym terminie wskazanym we wniosku bardzo duże platformy internetowe zapewniają dostęp do danych zweryfikowanym badaczom, którzy spełniają wymogi określone w ust. 4 niniejszego artykułu, jedynie do celu przeprowadzenia badań, które przyczynią się do zidentyfikowania i zrozumienia ryzyka systemowego określonego w art. 26 ust. 1.
3. Bardzo duże platformy internetowe zapewniają dostęp do danych na podstawie ust. 1 i 2 za pośrednictwem internetowych baz danych lub, w stosownych przypadkach, interfejsów programu aplikacyjnego.
4. Aby zostać zweryfikowanym badaczem, badacz musi być powiązany z instytucjami akademickimi, działać niezależnie od interesów handlowych, dysponować dowodami potwierdzającymi jego wiedzę ekspercką w dziedzinach związanych z badanym ryzykiem lub w zakresie powiązanych metodyk badawczych, a także musi zobowiązać się do spełnienia konkretnych wymogów dotyczących bezpieczeństwa i poufności danych w odniesieniu do każdego wniosku.
5. Po konsultacji z Radą Komisja przyjmuje akty delegowane określające warunki techniczne, zgodnie z którymi bardzo duże platformy internetowe mają udostępniać dane zgodnie z ust. 1 i 2, a także cele, do których dane te mogą być wykorzystywane. W tych aktach delegowanych określa się szczególne warunki, na których dane mogą być udostępniane zweryfikowanym badaczom zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679, z uwzględnieniem praw i interesów zainteresowanych bardzo dużych platform internetowych oraz odbiorców danej usługi, w tym ochrony informacji poufnych, w szczególności tajemnic przedsiębiorstwa, oraz przy zachowaniu bezpieczeństwa ich usług.
6. W ciągu 15 dni od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, bardzo duża platforma internetowa może zwrócić się do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub, w stosownych przypadkach, do Komisji o zmianę wniosku, jeżeli uzna, że nie jest w stanie udzielić dostępu do żądanych danych z jednego z dwóch następujących powodów:
 - a) platforma ta nie ma dostępu do danych;

- b) udzielenie dostępu do danych doprowadzi do znacznych podatności w zakresie bezpieczeństwa usług świadczonych przez tę platformę lub ochrony informacji poufnych, w szczególności tajemnic przedsiębiorstwa.
7. Wnioski o zmianę zgodnie z ust. 6 lit. b) zawierają propozycję co najmniej jednego środka alternatywnego, za pomocą którego można udzielić dostępu do żądanych danych lub innych danych, które są odpowiednie i wystarczające do celów wniosku.
- Koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby lub Komisja podejmują decyzję w sprawie wniosku o zmianę w ciągu 15 dni i informują bardzo dużą platformę internetową o swojej decyzji, a w stosownych przypadkach przekazują jej zmieniony wniosek wraz z nowym terminem wyznaczonym na zastosowanie się do wniosku.

Artykuł 32 *Pracownicy ds. zgodności z prawem*

1. Bardzo duże platformy internetowe wyznaczają co najmniej jednego pracownika ds. zgodności z prawem odpowiedzialnego za monitorowanie ich zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
2. Bardzo duże platformy internetowe wyznaczają na pracowników ds. zgodności z prawem wyłącznie osoby, które mają kwalifikacje zawodowe, wiedzę, doświadczenie i umiejętności niezbędne do wykonywania zadań, o których mowa w ust. 3. Pracownik ds. zgodności z prawem może być członkiem personelu odnośnej bardzo dużej platformy internetowej albo może wykonywać te zadania na podstawie umowy zawartej z taką platformą.
3. Zadania pracowników ds. zgodności z prawem są następujące:
 - a) współpraca z koordynatorem ds. usług cyfrowych miejsca siedziby i Komisją do celów niniejszego rozporządzenia;
 - b) organizacja działań bardzo dużej platformy internetowej związanych z niezależnym audytem zgodnie z art. 28 oraz nadzór nad tymi działaniami;
 - c) przekazywanie informacji i doradzanie kierownictwu i pracownikom bardzo dużej platformy internetowej w odniesieniu do obowiązków spoczywających na niej na mocy niniejszego rozporządzenia;
 - d) monitorowanie wypełniania przez bardzo dużą platformę internetową obowiązków spoczywających na niej na mocy niniejszego rozporządzenia.
4. Bardzo duże platformy internetowe wprowadzają środki niezbędne do zapewnienia, aby pracownicy ds. zgodności z prawem wykonywali swoje zadania w sposób niezależny.
5. Bardzo duże platformy internetowe przekazują koordynatorom ds. usług cyfrowych miejsca siedziby i Komisji imię i nazwisko oraz dane do kontaktu pracownika ds. zgodności z prawem.
6. Bardzo duże platformy internetowe wspierają pracownika ds. zgodności z prawem w wykonywaniu jego zadań i zapewniają mu zasoby niezbędne do odpowiedniego wykonywania tych zadań. Pracownik ds. zgodności z prawem bezpośrednio podlega najwyższemu kierownictwu platformy.

Artykuł 33

Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości spoczywające na bardzo dużych platformach internetowych

1. Bardzo duże platformy internetowe publikują sprawozdania, o których mowa w art. 13, w ciągu sześciu miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 25 ust. 4, a następnie co sześć miesięcy.
2. Oprócz sprawozdań przewidzianych w art. 13 bardzo duże platformy internetowe – co najmniej raz w roku i w ciągu 30 dni od przyjęcia sprawozdania z wdrażania audytu przewidzianego w art. 28 ust. 4 – udostępniają publicznie i przekazują koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby i Komisji:
 - a) sprawozdanie zawierające wyniki oceny ryzyka przeprowadzonej zgodnie z art. 26;
 - b) powiązane środki zmniejszające ryzyko zidentyfikowane i wdrożone zgodnie z art. 27;
 - c) sprawozdanie z audytu przewidziane w art. 28 ust. 3;
 - d) sprawozdanie z wdrażania audytu przewidziane w art. 28 ust. 4.
3. W przypadku gdy bardzo duża platforma internetowa uważa, że opublikowanie informacji zgodnie z ust. 2 może spowodować ujawnienie informacji poufnych tej platformy lub odbiorców usługi, prowadzić do znacznych luk w zabezpieczeniach usług świadczonych przez tę platformę, stworzyć zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego lub zaszkodzić odbiorcom, platforma może usunąć takie informacje ze sprawozdania. W takim przypadku platforma ta przekazuje koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby i Komisji kompletne sprawozdania, którym towarzyszy uzasadnienie usunięcia tych informacji ze sprawozdań udostępnionych publicznie.

SEKCJA 5

INNE PRZEPISY DOTYCZĄCE OBOWIĄZKÓW W ZAKRESIE NALEŻYTEJ STARANNOŚCI

Artykuł 34

Normy

1. Komisja wspiera i promuje opracowywanie i wdrażanie dobrowolnych norm branżowych ustanawianych przez odpowiednie europejskie i międzynarodowe jednostki normalizacyjne co najmniej w odniesieniu do:
 - a) składania zgłoszeń na podstawie art. 14 drogą elektroniczną;
 - b) składania zgłoszeń przez zaufane podmioty sygnalizujące na podstawie art. 19 drogą elektroniczną, w tym za pośrednictwem interfejsów programu aplikacyjnego;
 - c) specjalnych interfejsów, w tym interfejsów programu aplikacyjnego, ułatwiających zapewnienie zgodności z obowiązkami określonymi w art. 30 i 31;
 - d) audytów bardzo dużych platform internetowych zgodnie z art. 28;
 - e) interoperacyjności repozytoriów reklam, o których mowa w art. 30 ust. 2;

- f) przekazywania danych między pośrednikami reklamowymi w celu wsparcia realizacji obowiązków w zakresie przejrzystości zgodnie z art. 24 lit. b) i c).
2. Komisja wspiera aktualizowanie norm w świetle rozwoju technologicznego i zachowania odbiorców odnośnych usług.

Artykuł 35 *Kodeksy postępowania*

1. Komisja i Rada wspierają i ułatwiają opracowywanie na szczeblu unijnym kodeksów postępowania, które mają przyczynić się do właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia, uwzględniając w szczególności specyficzne wyzwania związane ze zwalczaniem różnych rodzajów nielegalnych treści i ryzyka systemowego, zgodnie z przepisami prawa Unii, w szczególności dotyczącymi konkurencji i ochrony danych osobowych.
2. W przypadku wystąpienia znaczącego ryzyka systemowego w rozumieniu art. 26 ust. 1 dotyczącego szeregu bardzo dużych platform internetowych Komisja może zaprosić zainteresowane bardzo duże platformy internetowe, inne bardzo duże platformy internetowe, inne platformy internetowe i innych dostawców usług pośrednich, w stosownych przypadkach, a także organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne zainteresowane strony do udziału w opracowywaniu kodeksów postępowania, w tym poprzez określenie zobowiązań w zakresie wprowadzania konkretnych środków zmniejszających ryzyko, jak również ram regularnej sprawozdawczości w zakresie wszelkich wprowadzanych środków i ich wyników.
3. Nadając skuteczność przepisom ust. 1 i 2, Komisja i Rada dążą do zapewnienia, aby kodeksy postępowania zawierały jasno określone cele, kluczowe wskaźniki skuteczności działania służące do pomiaru stopnia osiągnięcia tych celów oraz aby należycie uwzględniono w nich potrzeby i interesy wszystkich zainteresowanych stron, w tym obywateli, na szczeblu unijnym. Komisja i Rada dążą również do zapewnienia, aby uczestnicy regularnie zgłaszali Komisji i swoim odpowiednim koordynatorom ds. usług cyfrowych miejsca siedziby wszelkie wprowadzone środki i ich wyniki mierzone w stosunku do kluczowych wskaźników skuteczności działania przewidzianych w tych środkach.
4. Komisja i Rada oceniają, czy kodeksy postępowania spełniają cele określone w ust. 1 i 3, oraz regularnie monitorują i oceniają stopień osiągnięcia celów tych kodeksów. Wnioski z tych działań są podawane do wiadomości publicznej.
5. Rada regularnie monitoruje i ocenia stopień osiągnięcia celów kodeksów postępowania, z uwzględnieniem ewentualnych kluczowych wskaźników skuteczności działania zawartych w tych kodeksach.

Artykuł 36 *Kodeksy postępowania w odniesieniu do reklam internetowych*

1. Komisja wspiera i ułatwia opracowywanie kodeksów postępowania na szczeblu unijnym między platformami internetowymi i innymi odpowiednimi dostawcami usług, takimi jak dostawcy usług pośrednich w zakresie reklam internetowych, lub organizacjami reprezentującymi odbiorców usługi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego lub odpowiednimi organami w celu przyczynienia się do większej

przejrzystości reklam internetowych wykraczającej poza wymogi określone w art. 24 i 30.

2. Komisja dąży do zapewnienia, aby kodeksy postępowania przyczyniały się do skutecznego przekazywania informacji, z pełnym poszanowaniem praw i interesów wszystkich zaangażowanych stron, a także do utworzenia konkurencyjnego, przejrzystego i sprawiedliwego środowiska reklam internetowych zgodnie z przepisami prawa unijnego i krajowego, w szczególności dotyczącymi konkurencji i ochrony danych osobowych. Komisja dąży do zapewnienia, aby w kodeksach postępowania uwzględniono co najmniej:
 - a) przesyłanie informacji będących w posiadaniu dostawców usług pośrednich w zakresie reklam internetowych odbiorcom usługi w odniesieniu do wymogów określonych w art. 24 lit. b) i c);
 - b) przesyłanie informacji będących w posiadaniu dostawców usług pośrednich w zakresie reklam internetowych do repozytoriów zgodnie z art. 30.
3. Komisja zachęca do opracowania kodeksów postępowania w ciągu jednego roku od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia oraz do rozpoczęcia stosowania tych kodeksów nie później niż w ciągu sześciu miesięcy po tej dacie.

Artykuł 37

Protokoły kryzysowe

1. Rada może zalecić Komisji zainicjowanie opracowania protokołów kryzysowych zgodnie z ust. 2, 3 i 4 w celu przeciwdziałania sytuacjom kryzysowym ściśle ograniczonym do nadzwyczajnych okoliczności mających wpływ na bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne.
2. Komisja wspiera i ułatwia uczestnictwo bardzo dużych platform internetowych oraz, w stosownych przypadkach, innych platform internetowych w opracowywaniu, testowaniu i stosowaniu tych protokołów kryzysowych, z udziałem Komisji, które to działania obejmują co najmniej jeden z następujących środków:
 - a) wyświetlanie w widoczny sposób informacji na temat sytuacji kryzysowej przekazanych przez organy państw członkowskich lub na szczeblu unijnym;
 - b) zapewnienie, aby punkt kontaktowy, o którym mowa w art. 10, był odpowiedzialny za zarządzanie kryzysowe;
 - c) w stosownych przypadkach dostosowanie zasobów przewidzianych na zapewnienie zgodności z obowiązkami określonymi w art. 14, 17, 19, 20 i 27 do potrzeb powstałych w wyniku sytuacji kryzysowej.
3. W proces opracowywania, testowania i nadzorowania stosowania protokołów kryzysowych Komisja może włączyć – w stosownych przypadkach – organy państw członkowskich oraz organy i jednostki organizacyjne Unii. W stosownych przypadkach i w razie potrzeby Komisja może również włączyć w proces opracowywania protokołów kryzysowych organizacje społeczeństwa obywatelskiego lub inne odpowiednie organizacje.
4. Komisja dąży do zapewnienia, aby w protokołach kryzysowych jasno określono wszystkie następujące elementy:

- a) konkretne parametry pozwalające określić, co stanowi szczególne nadzwyczajne okoliczności, którym protokół kryzysowy ma zaradzić, i jakie są cele tego protokołu;
 - b) rolę każdego uczestnika i środków, które mają zostać wprowadzone w trakcie przygotowywania i po uruchomieniu protokołu kryzysowego;
 - c) jasną procedurę określania, kiedy należy uruchomić protokół kryzysowy;
 - d) jasną procedurę określania okresu, w którym należy wprowadzić środki przewidziane do wprowadzenia po uruchomieniu protokołu kryzysowego, które to środki są ściśle ograniczone do tego, co konieczne do zaradzenia odnośnym konkretnym nadzwyczajnym okolicznościom;
 - e) zabezpieczenia pozwalające zapobiec wszelkim negatywnym skutkom dla wykonywania praw podstawowych zapisanych w Karcie, w szczególności wolności wypowiedzi i informacji oraz prawa do niedyskryminacji;
 - f) proces publicznego udostępniania sprawozdań dotyczących wszelkich wprowadzonych środków, czasu ich stosowania i ich wyników po zakończeniu sytuacji kryzysowej.
5. Jeżeli Komisja uzna, że protokół kryzysowy nie pozwala skutecznie zaradzić sytuacji kryzysowej lub nie zabezpiecza wykonywania praw podstawowych, o którym mowa w ust. 4 lit. e), może zażądać, aby uczestnicy zmienili protokół kryzysowy, między innymi wprowadzając dodatkowe środki.

Rozdział IV

Wdrażanie, współpraca, sankcje i egzekwowanie

SEKCJA 1

WŁAŚCIWE ORGANY I KRAJOWI KOORDYNATORZY DS. USŁUG CYFROWYCH

Artykuł 38

Właściwe organy i koordynatorzy ds. usług cyfrowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za stosowanie i egzekwowanie niniejszego rozporządzenia („właściwy organ”).
2. Państwa członkowskie wyznaczają jeden ze swoich właściwych organów na koordynatora ds. usług cyfrowych. Koordynator ds. usług cyfrowych odpowiada za wszystkie kwestie związane ze stosowaniem i egzekwowaniem niniejszego rozporządzenia w danym państwie członkowskim, chyba że zainteresowane państwo członkowskie przydzieliło niektóre szczególne zadania lub sektory innym właściwym organom. Koordynator ds. usług cyfrowych w każdym wypadku odpowiada za zapewnienie na szczeblu krajowym koordynacji w zakresie tych kwestii, a także za przyczynianie się do skutecznego i spójnego stosowania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia w całej Unii.

W tym celu koordynatorzy ds. usług cyfrowych współpracują ze sobą, z innymi właściwymi organami krajowymi, z Radą i Komisją, bez uszczerbku dla przysługującej państwom członkowskim możliwości prowadzenia regularnej wymiany opinii z innymi organami, w stosownych przypadkach, w celu wykonywania zadań tych innych organów oraz koordynatora ds. usług cyfrowych.

W przypadku gdy państwo członkowskie oprócz koordynatora ds. usług cyfrowych wyznaczy więcej właściwych organów niż jeden, wówczas państwo to zapewnia, aby odpowiednie zadania tych organów i koordynatora ds. usług cyfrowych były jasno zdefiniowane oraz aby te organy i koordynator ściśle i skutecznie współpracowali ze sobą podczas wykonywania swoich zadań. Zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji i Radzie nazwę wyznaczonych innych właściwych organów oraz ich odpowiednie zadania.

3. Państwa członkowskie wyznaczają koordynatorów ds. usług cyfrowych w ciągu dwóch miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Państwa członkowskie udostępniają publicznie oraz przekazują Komisji i Radzie nazwę swojego właściwego organu wyznaczonego na koordynatora ds. usług cyfrowych wraz z jego danymi do kontaktu.

4. Wymogi mające zastosowanie do koordynatorów ds. usług cyfrowych określone w art. 39, 40 i 41 mają również zastosowanie do wszelkich innych właściwych organów wyznaczonych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1.

Artykuł 39

Wymogi dotyczące koordynatorów ds. usług cyfrowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby koordynatorzy ds. usług cyfrowych wykonywali swoje zadania na podstawie niniejszego rozporządzenia w sposób bezstronny, przejrzysty i terminowy. Państwa członkowskie zapewniają, aby koordynatorzy ds. usług cyfrowych dysponowali odpowiednimi zasobami technicznymi, finansowymi i ludzkimi w celu wykonywania swoich zadań.
2. Podczas wypełniania swoich zadań i wykonywania swoich uprawnień zgodnie z niniejszym rozporządzeniem koordynatorzy ds. usług cyfrowych działają w sposób w pełni niezależny. Pozostają oni wolni od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych, nie zwracają się do żadnego innego organu publicznego ani podmiotu prywatnego o instrukcje ani nie przyjmują takich instrukcji.
3. Przepisy ust. 2 pozostają bez uszczerbku dla zadań koordynatorów ds. usług cyfrowych w ramach systemu nadzoru i egzekwowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu oraz współpracy z innymi właściwymi organami zgodnie z art. 38 ust. 2. Przepisy ust. 2 nie stanowią przeszkody dla prowadzenia przez zainteresowane organy nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.

Artykuł 40

Jurysdykcja

1. Do celów rozdziałów III i IV niniejszego rozporządzenia jurysdykcję mają państwa członkowskie, w których znajduje się główna jednostka organizacyjna dostawcy usług pośrednich.
2. Do celów rozdziałów III i IV dostawcę usług pośrednich, który nie ma siedziby w Unii, ale oferuje usługi w Unii, uznaje się za podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego, w którym rezyduje lub ma siedzibę jego przedstawiciel prawny.
3. W przypadku gdy dostawca usług pośrednich nie wyznaczy przedstawiciela prawnego zgodnie z art. 11, do celów rozdziałów III i IV jurysdykcję mają wszystkie państwa członkowskie. W przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje o wykonaniu jurysdykcji na podstawie niniejszego ustępu, informuje o tym

wszystkie pozostałe państwa członkowskie i zapewnia przestrzeganie zasady *ne bis in idem*.

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 nie naruszają przepisów art. 50 ust. 4 akapit drugi oraz art. 51 ust. 2 akapit drugi i pozostają bez uszczerbku dla zadań i uprawnień Komisji na podstawie sekcji 3.

Artykuł 41

Uprawnienia koordynatorów ds. usług cyfrowych

1. W przypadku gdy jest to konieczne do wykonywania ich zadań, koordynatorom ds. usług cyfrowych przysługują co najmniej następujące uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia, w odniesieniu do postępowania dostawców usług pośrednich podlegających jurysdykcji ich państwa członkowskiego:
 - a) uprawnienie do wymagania od takich dostawców, a także wszelkich innych osób działających w celach związanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, które mogą w racjonalny sposób dysponować informacjami związanymi z podejrzeniem naruszenia niniejszego rozporządzenia, w tym od organizacji przeprowadzających audyty, o których mowa w art. 28 i art. 50 ust. 3, udzielenia takich informacji w rozsądnym terminie;
 - b) uprawnienie do prowadzenia kontroli na miejscu we wszelkich obiektach, których tacy dostawcy lub takie osoby używają do celów związanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, lub do żądania tego od innych organów publicznych w celu zbadania, zajęcia, wykonania lub uzyskania kopii informacji związanych z podejrzeniem naruszenia w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od nośnika;
 - c) uprawnienie do żądania, aby jakikolwiek członek personelu lub przedstawiciel takich dostawców lub osób złożył wyjaśnienia w odniesieniu do wszelkich informacji związanych z podejrzeniem naruszenia oraz do rejestracji odpowiedzi.
2. W przypadku gdy jest to konieczne do wykonywania ich zadań, koordynatorom ds. usług cyfrowych przysługują co najmniej następujące uprawnienia egzekucyjne w odniesieniu do dostawców usług pośrednich podlegających jurysdykcji ich państwa członkowskiego:
 - a) uprawnienie do zatwierdzania zobowiązań proponowanych przez takich dostawców w związku z przestrzeganiem przez nich niniejszego rozporządzenia oraz do nadawania mocy wiążącej takim zobowiązaniom;
 - b) uprawnienie do nakazywania zaprzestania naruszeń i, w stosownych przypadkach, nakładania środków naprawczych proporcjonalnych do naruszenia i niezbędnych do skutecznego położenia kresu naruszeniu;
 - c) uprawnienie do nakładania grzywien zgodnie z art. 42 za naruszenie niniejszego rozporządzenia, w tym za pomocą jakiegokolwiek nakazu wydanego na podstawie ust. 1;
 - d) uprawnienie do nakładania okresowych kar pieniężnych zgodnie z art. 42, aby zapewnić zaniechanie naruszenia zgodnie z nakazem wydanym na podstawie niniejszego ustępu lit. b) lub za niewykonanie jakiegokolwiek nakazu wydanego na podstawie ust. 1;

- e) uprawnienie do przyjmowania środków tymczasowych, aby zapobiec ryzyku wyrządzenia poważnych szkód.

Jeżeli chodzi o akapit pierwszy lit. c) i d), koordynatorom ds. usług cyfrowych również przysługują uprawnienia egzekucyjne określone w tych literach w odniesieniu do innych osób, o których mowa w ust. 1, za niewykonanie jakiegokolwiek nakazu wydanego wobec nich na podstawie tego ustępu. Mogą oni wykonywać te uprawnienia egzekucyjne wyłącznie po przekazaniu takim innym osobom z odpowiednim wyprzedzeniem wszystkich informacji związanych z takimi nakazami, w tym informacji dotyczących obowiązującego terminu, grzywnien lub okresowych kar, które mogą zostać nałożone za niewykonanie nakazu, oraz możliwości zaskarżenia.

- 3. W przypadku gdy jest to konieczne do wykonywania ich zadań, koordynatorom ds. usług cyfrowych w odniesieniu do dostawców usług pośrednich podlegających jurysdykcji ich państwa członkowskiego – gdy wszystkie inne uprawnienia przewidziane w niniejszym artykule mające na celu doprowadzenie do zaprzestania naruszenia zostały wyczerpane, a naruszenie utrzymuje się i wyrządza poważne szkody, których nie można uniknąć w drodze wykonania innych uprawnień dostępnych na gruncie prawa Unii lub prawa krajowego – przysługuje uprawnienie do przyjęcia następujących środków:

- a) wymagania, aby organ zarządczy dostawców w rozsądnym terminie zbadał sytuację, przyjął i przedłożył plan działania określający niezbędne środki mające na celu zaniechanie naruszenia, zapewnił przyjęcie takich środków przez dostawcę i przedłożył sprawozdanie z przyjętych środków;
- b) w przypadku gdy koordynator ds. usług cyfrowych uzna, że dostawca nie spełnił w wystarczający sposób wymogów przewidzianych w tiret pierwszym, że naruszenie utrzymuje się i wyrządza poważne szkody oraz że naruszenie wiąże się z poważnym przestępstwem stwarzającym zagrożenie dla życia lub bezpieczeństwa osób – wystąpienia z wnioskiem, aby organ sądowy tego państwa członkowskiego zarządził tymczasowe ograniczenie dostępu przez odbiorców usługi do usługi, której dotyczy naruszenie, lub – wyłącznie gdy nie jest to wykonalne z przyczyn technicznych – do interfejsu internetowego dostawcy usług pośrednich, na którym dochodzi do naruszenia.

Koordynator ds. usług cyfrowych – z wyjątkiem sytuacji, w której działa na wniosek Komisji, o którym mowa w art. 65 – przed złożeniem wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b) zaprasza zainteresowane strony do składania pisemnych uwag w wyznaczonym terminie nie krótszym niż dwa tygodnie, opisując środki, o które ma zamiar wniesić, i określając zamierzonego adresata lub zamierzonych adresatów tych środków. Dostawca, zamierzony adresat lub zamierzeni adresaci oraz jakakolwiek osoba trzecia wykazująca prawnie uzasadniony interes są uprawnieni do udziału w postępowaniu przed właściwym organem sądowym. Jakikolwiek nakazany środek musi być proporcjonalny do charakteru, powagi, powtarzalności i czasu trwania naruszenia i nie może ograniczać w nienależyty sposób dostępu odbiorców danej usługi do zgodnych z prawem informacji.

Ograniczenie obowiązuje przez cztery tygodnie, z zastrzeżeniem możliwości, którą dysponuje właściwy organ sądowy i która polega na umożliwieniu za pomocą wydanego nakazu koordynatorowi ds. usług cyfrowych przedłużenia tego okresu o kolejne okresy tej samej długości, z zastrzeżeniem maksymalnej liczby przedłużeń określonej przez ten organ sądowy. Koordynator ds. usług cyfrowych przedłuża taki

okres wyłącznie wówczas, gdy uzna, że uwzględniając prawa i interesy wszystkich stron, których dotyczy ograniczenie, oraz wszystkie mające znaczenie okoliczności, w tym wszelkie informacje, jakie mogą mu przekazać dostawca, adresat lub adresaci oraz jakkolwiek inna osoba trzecia, która wykazała prawnie uzasadniony interes, spełnione zostały oba poniższe warunki:

- a) dostawca nie przyjął niezbędnych środków w celu zaniechania naruszenia;
- b) tymczasowe ograniczenie nie ogranicza w nienależyty sposób dostępu odbiorców usługi do zgodnych z prawem informacji, biorąc pod uwagę liczbę odbiorców, których ograniczenie dotyczy, oraz to, czy istnieją jakiekolwiek odpowiednie i łatwo dostępne rozwiązania alternatywne.

Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych uzna, że oba warunki zostały spełnione, lecz nie może dokonać kolejnego przedłużenia okresu na podstawie akapitu trzeciego, składa nowy wniosek do właściwego organu sądowego, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b).

4. Uprawnienia wymienione w ust. 1, 2 i 3 nie naruszają przepisów sekcji 3.
5. Środki przyjęte przez koordynatorów ds. usług cyfrowych w wykonaniu uprawnień wymienionych w ust. 1, 2 i 3 muszą być skuteczne, odstraszające i proporcjonalne, biorąc pod uwagę w szczególności charakter, powagę, powtarzalność i czas trwania naruszenia lub podejrzenia naruszenia, którego dotyczą te środki, a w stosownych przypadkach także zdolność ekonomiczną, techniczną i operacyjną dostawcy określonych usług pośrednich.
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby każde wykonanie uprawnień określonych w ust. 1, 2 i 3 podlegało odpowiednim zabezpieczeniom przewidzianym w mającym zastosowanie prawie krajowym zgodnie z Kartą oraz z ogólnymi zasadami prawa Unii. W szczególności takie środki przyjmuje się wyłącznie w zgodności z prawem do poszanowania życia prywatnego i prawem do obrony, w tym z prawem do bycia wysłuchanym i prawem dostępu do akt, oraz z zastrzeżeniem prawa do skutecznego środka prawnego przysługujących wszystkim stronom, których środki dotyczą.

Artykuł 42

Kary

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług pośrednich podlegających ich jurysdykcji oraz przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia zgodnie z art. 41.
2. Kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach, a także niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach mających na nie wpływ.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalna wartość kar nałożonych za uchybienie obowiązkowi przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu nie przekraczała 6 % rocznego przychodu lub obrotu danego dostawcy usług pośrednich. Kary za udzielenie nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd informacji, nieudzielenie odpowiedzi lub niepoprawienie nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd informacji oraz niepoddanie się kontroli na miejscu nie przekraczają 1 % rocznego przychodu lub obrotu danego dostawcy.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalna wartość okresowej kary pieniężnej nie przekraczała 5 % średniego dziennego obrotu danego dostawcy usług pośrednich w poprzednim roku obrotowym w ujęciu rok do roku, liczonego począwszy od daty wskazanej w odnośnej decyzji.

Artykuł 43

Prawo do wniesienia skargi

Odbiorcom usługi przysługuje prawo do wniesienia skargi na dostawców usług pośrednich w związku z domniemanym naruszeniem niniejszego rozporządzenia do koordynatora ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym odbiorca zamieszkuje lub ma siedzibę. Koordynator ds. usług cyfrowych dokonuje oceny skargi i, w stosownych przypadkach, przekazuje ją koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby. Jeżeli skarga podlega kompetencji innego właściwego organu w jego państwie członkowskim, koordynator ds. usług cyfrowych otrzymujący skargę przekazuje ją temu organowi.

Artykuł 44

Sprawozdania z działalności

1. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych sporządzają sprawozdanie roczne ze swojej działalności na podstawie niniejszego rozporządzenia. Podają takie sprawozdania roczne do wiadomości publicznej oraz przekazują je Komisji i Radzie.
2. Sprawozdanie roczne zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) liczbę i przedmiot nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom oraz nakazów udzielenia informacji wydanych zgodnie z art. 8 i 9 przez krajowy organ sądowy lub administracyjny w państwie członkowskim danego koordynatora ds. usług cyfrowych;
 - b) skutek tych nakazów, zgodnie z informacją przekazaną koordynatorowi ds. usług cyfrowych na podstawie art. 8 i 9.
3. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło kilka właściwych organów na podstawie art. 38, zapewnia, aby koordynator ds. usług cyfrowych sporządził jedno sprawozdanie obejmujące działalność wszystkich właściwych organów oraz aby koordynator ds. usług cyfrowych otrzymał wszystkie niezbędne w tym celu informacje oraz wsparcie od innych odnośnych właściwych organów.

Artykuł 45

Współpraca transgraniczna między koordynatorami ds. usług cyfrowych

1. Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych ma podstawy, aby podejrzewać, że dostawca usługi pośredniej niepodlegający jurysdykcji danego państwa członkowskiego naruszył niniejsze rozporządzenie, zwraca się do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby z wnioskiem o dokonanie oceny sprawy oraz przyjęcie niezbędnych środków dochodzeniowych i egzekucyjnych celem zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli Rada ma podstawy, aby podejrzewać, że dostawca usług pośrednich naruszył niniejsze rozporządzenie w sposób dotyczący co najmniej trzech państw członkowskich, może skierować do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby zalecenie dokonania oceny sprawy oraz przyjęcia niezbędnych środków

dochodzeniowych i egzekucyjnych celem zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

2. Wniosek lub zalecenie, o których mowa w ust. 1, muszą zawierać co najmniej:
 - a) informacje na temat punktu kontaktowego danego dostawcy usług pośrednich, o którym to punkcie mowa w art. 10;
 - b) opis stanu faktycznego, odnośne przepisy niniejszego rozporządzenia oraz powody, dla których koordynator ds. usług cyfrowych, który skierował wniosek, lub Rada podejrzewa, że dostawca naruszył niniejsze rozporządzenie;
 - c) jakiegokolwiek inne informacje, które koordynator ds. usług cyfrowych, który skierował wniosek, lub Rada uznaje za adekwatne, w tym w stosownych przypadkach informacje zgromadzone z własnej inicjatywy lub sugestie dotyczące przyjęcia konkretnych środków dochodzeniowych lub egzekucyjnych, w tym środków tymczasowych.
3. Koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby uwzględnia w największym możliwym stopniu wniosek lub zalecenie, o których mowa w ust. 1. Jeżeli stwierdzi, że dysponuje niewystarczającymi informacjami, aby uwzględnić wniosek lub zalecenie, oraz że ma podstawy, aby uznać, że koordynator ds. usług cyfrowych, który skierował wniosek, lub Rada mogłyby przekazać dodatkowe informacje, może wnieść o takie informacje. Bieg terminu określonego w ust. 4 ulega zawieszeniu do czasu udzielenia takich dodatkowych informacji.
4. Koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby, bez zbędnej zwłoki i w każdym wypadku nie później niż w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku lub zalecenia, przekazuje koordynatorowi ds. usług cyfrowych, który skierował wniosek, lub Radzie swoją ocenę podejrzenia naruszenia lub, w stosownych przypadkach, ocenę jakiegokolwiek innego właściwego organu na podstawie prawa krajowego oraz wyjaśnienie dotyczące jakichkolwiek środków dochodzeniowych lub egzekucyjnych przyjętych lub planowanych w związku z tym naruszeniem celem zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
5. Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych, który skierował wniosek, lub w stosownych przypadkach Rada, nie otrzymał odpowiedzi w terminie przewidzianym w ust. 4 lub jeżeli nie zgadza się z oceną koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby, może skierować sprawę do Komisji, przekazując jej wszystkie istotne informacje. Informacje te obejmują co najmniej wniosek lub zalecenie skierowane do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby, wszelkie dodatkowe informacje przekazane na podstawie ust. 3 oraz ocenę przekazaną na podstawie ust. 4.
6. Komisja dokonuje oceny sprawy w terminie trzech miesięcy od przekazania sprawy zgodnie z ust. 5, po konsultacji z koordynatorem ds. usług cyfrowych miejsca siedziby oraz z Radą, chyba że Rada sama przekazała sprawę.
7. Jeżeli na podstawie ust. 6 Komisja stwierdzi, że ocena lub przyjęte lub planowane środki dochodzeniowe lub egzekucyjne, o których mowa w ust. 4, są niezgodne z niniejszym rozporządzeniem, kieruje do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby wniosek o dokonanie dalszej oceny sprawy i przyjęcie niezbędnych środków dochodzeniowych lub egzekucyjnych celem zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz o poinformowanie Komisji o takich przyjętych środkach w terminie dwóch miesięcy od złożenia takiego wniosku.

Artykuł 46

Wspólne dochodzenia i wnioski o interwencję Komisji

1. Koordynator ds. usług cyfrowych może uczestniczyć we wspólnych dochodzeniach, które mogą być koordynowane przy wsparciu Rady, w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia i dotyczących dostawców usług pośrednich prowadzących działalność w kilku państwach członkowskich.

Takie wspólne dochodzenia pozostają bez uszczerbku dla zadań i uprawnień uczestniczących koordynatorów ds. usług cyfrowych oraz przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu wymogów mających zastosowanie do realizowania tych zadań i wykonywania tych uprawnień. Uczestniczący koordynatorzy ds. usług cyfrowych udostępniają wyniki wspólnych dochodzeń innym koordynatorom ds. usług cyfrowych, Komisji oraz Radzie za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 67, w celu wypełnienia swoich obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby ma podstawy, aby podejrzewać, że bardzo duża platforma internetowa naruszyła niniejsze rozporządzenie, może skierować do Komisji wniosek o przyjęcie niezbędnych środków dochodzeniowych i egzekucyjnych celem zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem, zgodnie z sekcją 3. Taki wniosek musi zawierać wszystkie informacje wymienione w art. 45 ust. 2 oraz określenie powodów zwrócenia się do Komisji o interwencję.

SEKCJA 2

EUROPEJSKA RADA DS. USŁUG CYFROWYCH

Artykuł 47

Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych

1. Ustanawia się niezależną grupę doradczą koordynatorów ds. usług cyfrowych do celów nadzoru dostawców usług pośrednich o nazwie „Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych” („Rada”).
2. Rada doradza koordynatorom ds. usług cyfrowych i Komisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, aby osiągnąć poniższe cele:
 - a) przyczynienie się do spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia i skutecznej współpracy koordynatorów ds. usług cyfrowych i Komisji w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia;
 - b) koordynowanie sporządzania wytycznych i prowadzenia analiz przez Komisję i koordynatorów ds. usług cyfrowych oraz inne właściwe organy dotyczących nowych kwestii pojawiających się na rynku wewnętrznym w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia oraz współudział w sporządzaniu takich wytycznych i prowadzeniu takich analiz;
 - c) wspieranie koordynatorów ds. usług cyfrowych i Komisji w nadzorowaniu bardzo dużych platform internetowych.

Artykuł 48
Struktura Rady

1. Rada składa się z koordynatorów ds. usług cyfrowych, których reprezentują wysocy rangą urzędnicy. Jeżeli przewidziano to w prawie krajowym, w Radzie zasiadają – obok koordynatorów ds. usług cyfrowych – inne właściwe organy, którym powierzono konkretny zakres odpowiedzialności operacyjnej za stosowanie i egzekwowanie niniejszego rozporządzenia. Inne organy krajowe mogą być zapraszane na posiedzenia Rady, na których omawia się istotne dla nich kwestie.
2. Każde państwo członkowskie ma jeden głos. Komisji nie przysługują prawa do głosowania.
Rada przyjmuje akty zwykłą większością głosów.
3. Radzie przewodniczy Komisja. Komisja zwołuje posiedzenia i przygotowuje porządek obrad zgodnie z zadaniami Rady określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz z jej regulaminem wewnętrznym.
4. Komisja udziela administracyjnego i analitycznego wsparcia na potrzeby działań Rady zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
5. Rada może zapraszać ekspertów i obserwatorów do udziału w swoich posiedzeniach oraz może współpracować z innymi organami, jednostkami organizacyjnymi i grupami doradczymi Unii, a w stosownych przypadkach również z ekspertami zewnętrznymi. Rada podaje wyniki tej współpracy do wiadomości publicznej.
6. Po uzyskaniu zgody Komisji Rada przyjmuje regulamin wewnętrzny.

Artykuł 49
Zadania Rady

1. W stosownych przypadkach, aby osiągnąć cele określone w art. 47 ust. 2, Rada w szczególności:
 - a) wspiera koordynację wspólnych dochodzeń;
 - b) wspiera właściwe organy w analizowaniu sprawozdań i wyników audytów bardzo dużych platform internetowych przekazywanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - c) wydaje opinie, zalecenia lub porady koordynatorom ds. usług cyfrowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - d) udziela Komisji porad w sprawie przyjmowania środków, o których mowa w art. 51, oraz – na wniosek Komisji – przyjmuje opinie w sprawie projektów środków Komisji dotyczących bardzo dużych platform internetowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - e) wspiera i promuje opracowywanie i wdrażanie europejskich norm, wytycznych, sprawozdań, wzorów i kodeksów postępowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, a także identyfikowanie pojawiających się kwestii w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.
2. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych i inne właściwe organy krajowe niestosujący się do skierowanych do nich opinii, wniosków lub zaleceń przyjętych przez Radę podają przyczyny takiego wyboru przy składaniu sprawozdania zgodnie z niniejszym

rozporządzeniem lub, w stosownych przypadkach, przy przyjmowaniu własnych decyzji.

SEKCJA 3

NADZÓR, DOCHODZENIE, EGZEKWOWANIE I MONITOROWANIE W ODNIESIENIU DO BARDZO DUŻYCH PLATFORM INTERNETOWYCH

Artykuł 50

Wzmoczony nadzór nad bardzo dużymi platformami internetowymi

1. Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby przyjmie decyzję stwierdzającą, że bardzo duża platforma internetowa naruszyła którykolwiek przepis rozdziału III sekcja 4, stosuje system wzmoczonego nadzoru ustanowiony w niniejszym artykule. Koordynator uwzględnia w największym możliwym stopniu wszelkie opinie i zalecenia Komisji i Rady zgodnie z niniejszym artykułem.

Komisja działająca z własnej inicjatywy lub Rada działająca z własnej inicjatywy lub na wniosek co najmniej trzech koordynatorów ds. usług cyfrowych miejsca przeznaczenia, jeżeli ma podstawy, aby podejrzewać, że bardzo duża platforma internetowa naruszyła którykolwiek z tych przepisów, może zalecić, aby koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby zbadał podejrzenie naruszenia, w celu przyjęcia przez tego koordynatora ds. usług cyfrowych takiej decyzji w rozsądnym terminie.

2. Informując o decyzji, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, odnośną bardzo dużą platformę internetową, koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby kieruje do niej wnioski o sporządzenie i przekazanie koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby, Komisji i Radzie, w terminie jednego miesiąca od podjęcia decyzji, planu działania określającego, w jaki sposób platforma ta ma zaniechać naruszenia lub je usunąć. Środki przewidziane w planie działania mogą obejmować w stosownych przypadkach przystąpienie do kodeksu postępowania, o którym mowa w art. 35.
3. W terminie jednego miesiąca od otrzymania planu działania Rada przekazuje koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby swoją opinię w sprawie planu działania. W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej opinii wspomniany koordynator ds. usług cyfrowych decyduje o tym, czy plan działania jest odpowiedni do zaniechania lub usunięcia naruszenia.

Jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby ma wątpliwości, czy środki te doprowadzą do zaniechania lub usunięcia naruszenia, może wnieść o to, aby odnośna bardzo duża platforma internetowa poddała się dodatkowemu, niezależnemu audytowi celem dokonania oceny skuteczności tych środków w kontekście zaniechania lub usunięcia naruszenia. W takim przypadku platforma przesyła sprawozdanie z audytu koordynatorowi ds. usług cyfrowych, Komisji i Radzie w terminie czterech miesięcy od podjęcia decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym. Wnosząc o poddanie się takiemu dodatkowemu audytowi, koordynator ds. usług cyfrowych może wskazać konkretną organizację przeprowadzającą audyty, która ma przeprowadzić audyt na koszt danej platformy, wybraną na podstawie kryteriów określonych w art. 28 ust. 2.

4. Koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby przekazuje Komisji, Radzie i odnośnej bardzo dużej platformie internetowej swoją opinię w sprawie tego, czy

platforma ta zaniechała naruszenia lub usunęła je, oraz uzasadnienie tej opinii. Koordynator dokonuje tego w poniższych terminach, stosownie do przypadku:

- a) w terminie jednego miesiąca od otrzymania sprawozdania z audytu, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi, jeżeli taki audyt został przeprowadzony;
- b) w terminie trzech miesięcy od podjęcia decyzji w sprawie planu działania, o której mowa w ust. 3 akapit pierwszy, jeżeli taki audyt nie został przeprowadzony;
- c) niezwłocznie po upływie terminu określonego w ust. 2, jeżeli platforma nie przekazała planu działania w tym terminie.

Wskutek przekazania takiej opinii koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby nie przysługuje już dłużej prawo do podejmowania jakichkolwiek środków dochodzeniowych ani egzekucyjnych w odniesieniu do danych praktyk odnośnej bardzo dużej platformy internetowej, nie naruszając przepisów art. 66 lub bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych środków, które koordynator może przyjmować na wniosek Komisji.

Artykuł 51

Interwencja Komisji i wszczęcie postępowania

1. Komisja, działając na podstawie zalecenia Rady albo z własnej inicjatywy po konsultacji z Radą, może wszcząć postępowanie w celu ewentualnego przyjęcia decyzji, o których mowa w art. 58 i 59, w odniesieniu do danych praktyk bardzo dużej platformy internetowej:
 - a) którą podejrzewa się o naruszenie któregoś z przepisów niniejszego rozporządzenia i w odniesieniu do której koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby nie przyjął żadnych środków dochodzeniowych ani egzekucyjnych w następstwie wniosku Komisji, o którym mowa w art. 45 ust. 7, po upływie terminu określonego w tym wniosku;
 - b) którą podejrzewa się o naruszenie któregoś z przepisów niniejszego rozporządzenia i w odniesieniu do której koordynator ds. usług cyfrowych miejsca siedziby skierował do Komisji wniosek o interwencję, o którym mowa w art. 46 ust. 2, po otrzymaniu tego wniosku;
 - c) w przypadku której stwierdzono naruszenie któregoś z przepisów rozdziału III sekcja 4 po upływie odpowiedniego terminu na przekazanie opinii, o którym mowa w art. 50 ust. 4.
2. Jeżeli Komisja podejmie decyzję o wszczęciu postępowania na podstawie ust. 1, informuje o tym wszystkich koordynatorów ds. usług cyfrowych, Radę i odnośną bardzo dużą platformę internetową.

Jeżeli chodzi o ust. 1 lit. a) i b), skutek takiego poinformowania danemu koordynatorowi ds. usług cyfrowych miejsca siedziby nie przysługuje już prawo do podejmowania jakichkolwiek środków dochodzeniowych lub egzekucyjnych w odniesieniu do danych praktyk odnośnej bardzo dużej platformy internetowej, nie naruszając przepisów art. 66 lub bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych środków, które koordynator może przyjmować na wniosek Komisji.

3. Koordynator ds. usług cyfrowych, o którym mowa w art. 45 ust. 7, art. 46 ust. 2 i art. 50 ust. 1, stosownie do przypadku, niezwłocznie po otrzymaniu informacji o wszczęciu postępowania przekazuje Komisji:
 - a) wszelkie informacje, które ten koordynator ds. usług cyfrowych wymienił w związku z naruszeniem lub podejrzeniem naruszenia, stosownie do przypadku, z Radą i z odnośną bardzo dużą platformą internetową;
 - b) akta sprawy tego koordynatora ds. usług cyfrowych dotyczące naruszenia lub podejrzenia naruszenia, stosownie do przypadku;
 - c) wszelkie inne informacje, którymi dysponuje koordynator ds. usług cyfrowych i które mogą być istotne w postępowaniu wszczętym przez Komisję.
4. Rada i koordynatorzy ds. usług cyfrowych składający wniosek, o którym mowa w art. 45 ust. 1, niezwłocznie po otrzymaniu informacji o wszczęciu postępowania przekazują Komisji wszelkie informacje, którymi dysponują i które mogą być istotne w postępowaniu wszczętym przez Komisję.

Artykuł 52

Wnioski o udzielenie informacji

1. W celu wykonywania zadań powierzonych jej w niniejszej sekcji Komisja może, w drodze zwykłego wniosku lub w drodze decyzji, wymagać od odnośnych bardzo dużych platform internetowych, a także wszelkich innych osób działających w celach związanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, które mogą w racjonalny sposób dysponować informacjami związanymi z naruszeniem lub podejrzeniem naruszenia, stosownie do przypadku, w tym od organizacji prowadzących audyty, o których mowa w art. 28 i art. 50 ust. 3, udzielenia takich informacji w rozsądnym terminie.
2. Występując ze zwykłym wnioskiem o udzielenie informacji do odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1, Komisja podaje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje wymagane informacje oraz określa termin, w którym należy udzielić informacji, jak również kary przewidziane w art. 59 za udzielenie informacji nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd.
3. Jeżeli Komisja wzywa odnośną bardzo dużą platformę internetową lub inną osobę, o której mowa w art. 52 ust. 1, do udzielenia informacji w drodze decyzji, podaje podstawę prawną i cel wniosku, wskazuje wymagane informacje oraz określa termin na ich udzielenie. Komisja poucza również o karach przewidzianych w art. 59 oraz poucza o okresowych karach pieniężnych przewidzianych w art. 60 lub nakłada takie kary. Poucza ona również o prawie do kontroli tej decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
4. Właściciele odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub inna osoba, o której mowa w art. 52 ust. 1, lub ich przedstawiciele oraz, w przypadku osób prawnych, spółki lub, w przypadku braku osobowości prawnej, osoby upoważnione do ich reprezentowania z mocy prawa lub na podstawie aktu założycielskiego udzielają żądanych informacji w imieniu odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przekazać informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niekompletne, nieprawidłowe lub wprowadzające w błąd.

5. Na wniosek Komisji koordynatorzy ds. usług cyfrowych i inne właściwe organy udzielają Komisji wszelkich informacji niezbędnych do wykonania zadań powierzonych jej w niniejszej sekcji.

Artykuł 53

Uprawnienie do prowadzenia przesłuchań i przyjmowania oświadczeń

W celu wykonywania zadań powierzonych jej w niniejszej sekcji Komisja może przesłuchać każdą osobę fizyczną lub prawną, która wyrazi zgodę na takie przesłuchanie na potrzeby zgromadzenia informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia związanego z naruszeniem lub podejrzeniem naruszenia, stosownie do przypadku.

Artykuł 54

Uprawnienie do prowadzenia kontroli na miejscu

1. W celu wykonywania zadań powierzonych jej w niniejszej sekcji Komisja może prowadzić kontrole na miejscu w siedzibie odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1.
2. Kontrole na miejscu można również przeprowadzać przy wsparciu audytorów lub ekspertów wyznaczonych przez Komisję na podstawie art. 57 ust. 2.
3. Podczas kontroli na miejscu Komisja i wyznaczeni przez nią audytorzy lub eksperci mogą wymagać, aby odnośna bardzo duża platforma internetowa lub inna osoba, o której mowa w art. 52 ust. 1, złożyła wyjaśnienia dotyczące swoich organizacji, funkcjonowania, systemu IT, algorytmów, obchodzenia się z danymi oraz praktyk biznesowych. Komisja i wyznaczeni przez nią audytorzy lub eksperci mogą zadawać pytania kluczowym pracownikom odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1.
4. Odnośna bardzo duża platforma internetowa lub inna osoba, o której mowa w art. 52 ust. 1, ma obowiązek poddać się kontroli na miejscu zarządzanej decyzją Komisji. Decyzja zawiera określenie przedmiotu i celu wizyty, termin jej rozpoczęcia i pouczenie o karach przewidzianych w art. 59 i 60 oraz o prawie do kontroli decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 55

Środki tymczasowe

1. W toku postępowań, które mogą prowadzić do przyjęcia decyzji stwierdzającej niezgodność z przepisami, o której mowa w art. 58 ust. 1, jeżeli sprawa jest pilna ze względu na ryzyko wyrządzenia poważnej szkody odbiorcom usługi, Komisja może zarządzić w drodze decyzji przyjęcie środków tymczasowych względem odnośnej bardzo dużej platformy internetowej na podstawie stwierdzenia naruszenia bez zagłębiania się w sprawę.
2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, obowiązuje przez czas oznaczony, który może zostać przedłużony, jeżeli to konieczne i stosowne.

Artykuł 56

Zobowiązania

1. Jeżeli w toku postępowania, o którym mowa w niniejszej sekcji, odnośna bardzo duża platforma internetowa proponuje zaciągnięcie zobowiązań mających na celu

zapewnienie zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia, Komisja może w drodze decyzji nadać tym zobowiązaniom moc wiążącą względem odnośnej bardzo dużej platformy internetowej oraz oświadczyć, że nie ma dalszych podstaw do prowadzenia postępowania.

2. Komisja może, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek, wznowić postępowanie:
 - a) jeżeli nastąpiła istotna zmiana odnośnie do jakiegokolwiek faktu, który był podstawą do podjęcia decyzji;
 - b) jeżeli odnośna bardzo duża platforma internetowa działa w sposób sprzeczny ze swoimi zobowiązaniami; lub
 - c) jeżeli podstawą decyzji były niekompletne, nieprawidłowe lub wprowadzające w błąd informacje udzielone przez odnośną bardzo dużą platformę internetową lub inną osobę, o której mowa w art. 52 ust. 1.
3. Jeżeli Komisja uzna, że zobowiązania zaproponowane przez odnośną bardzo dużą platformę internetową nie są w stanie zapewnić faktycznej zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia, odrzuca te zobowiązania w drodze decyzji z uzasadnieniem wydanej po zakończeniu postępowania.

Artykuł 57

Działania z zakresu monitorowania

1. Do celów wykonywania zadań powierzonych jej w niniejszej sekcji Komisja może podjąć działania niezbędne do monitorowania skutecznego wdrożenia i przestrzegania niniejszego rozporządzenia przez odnośną bardzo dużą platformę internetową. Komisja może również nakazać platformie udzielenie dostępu do jej baz danych i algorytmów oraz złożenie związanych z nimi wyjaśnień.
2. Działania, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować powołanie niezależnych zewnętrznych ekspertów i audytorów celem udzielenia Komisji wsparcia w monitorowaniu zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia oraz zapewnienia Komisji konkretnej wiedzy, w tym wiedzy specjalistycznej.

Artykuł 58

Niezgodność z przepisami

1. Komisja przyjmuje decyzję stwierdzającą niezgodność z przepisami, jeżeli uzna, że odnośna bardzo duża platforma internetowa nie zachowuje zgodności z co najmniej jednym z poniższych elementów:
 - a) odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia;
 - b) środkami tymczasowymi nałożonymi zgodnie z art. 55;
 - c) zobowiązaniami, którym nadano moc wiążącą zgodnie z art. 56.
2. Przed przyjęciem decyzji na podstawie ust. 1 Komisja przedstawia swoje wstępne ustalenia odnośnej bardzo dużej platformie internetowej. We wstępnych ustaleniach Komisja wyjaśnia środki, których przyjęcie rozważa lub które jej zdaniem odnośna bardzo duża platforma internetowa powinna przyjąć w celu skutecznego zastosowania się do wstępnych ustaleń.

3. W decyzji przyjętej na podstawie ust. 1 Komisja nakazuje odnośnej bardzo dużej platformie internetowej przyjęcie środków niezbędnych do wykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, w rozsądnym terminie oraz udzielenie informacji na temat środków, które platforma ta zamierza przyjąć w celu wykonania decyzji.
4. Odnośna bardzo duża platforma internetowa przedstawia Komisji opis środków, które wprowadziła w celu zapewnienia zgodności z decyzją na podstawie ust. 1, po ich wdrożeniu.
5. Jeżeli Komisja stwierdzi, że warunki określone w ust. 1 nie zostały spełnione, zamyka dochodzenie, wydając decyzję.

Artykuł 59
Grzywny

1. W drodze decyzji na podstawie art. 58 Komisja może nałożyć na odnośną bardzo dużą platformę internetową grzywny, których wartość nie przekracza 6 % łącznej wartości obrotu tej platformy w poprzednim roku obrotowym, jeżeli Komisja ustali, że platforma ta umyślnie lub w wyniku niedbalstwa:
 - a) narusza odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia;
 - b) nie zastosowała się do decyzji zarządzającej środki tymczasowe, wydanej na podstawie art. 55; lub
 - c) nie zastosowała się do środka dobrowolnego, któremu nadano moc wiążącą w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 56.
2. W drodze decyzji Komisja może nałożyć na odnośną bardzo dużą platformę internetową lub inną osobę, o której mowa w art. 52 ust. 1, grzywny, których wartość nie przekracza 1 % łącznej wartości obrotu w poprzednim roku obrotowym, jeżeli takie podmioty umyślnie lub w wyniku niedbalstwa:
 - a) przekazały nieprawidłowe, niekompletne lub wprowadzające w błąd informacje w odpowiedzi na wniosek przedstawiony na podstawie art. 52 lub, jeżeli wniosek o udzielenie informacji jest zawarty w decyzji, nie udzielił na niego odpowiedzi w wyznaczonym terminie;
 - b) nie sprostują w terminie wyznaczonym przez Komisję nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd informacji podanych przez członka personelu lub nie udzielił lub odmówił udzielenia kompletnych informacji;
 - c) odmówią poddania się kontroli na miejscu na podstawie art. 54.
3. Przed przyjęciem decyzji na podstawie ust. 2 Komisja przedstawia swoje wstępne ustalenia odnośnej bardzo dużej platformie internetowej lub innej osobie, o której mowa w art. 52 ust. 1.
4. Ustalając kwotę grzywny, Komisja uwzględnia charakter, powagę, czas trwania i powtarzalność naruszenia oraz, w przypadku grzywien nakładanych na podstawie ust. 2, spowodowane opóźnienie w postępowaniu.

Artykuł 60
Okresowe kary pieniężne

1. W drodze decyzji Komisja może nałożyć odpowiednio na odnośną bardzo dużą platformę internetową lub inną osobę, o której mowa w art. 52 ust. 1, okresowe kary pieniężne, których wartość nie przekracza 5 % średniego dziennego obrotu w poprzednim roku obrotowym, licząc od dnia wskazanego w decyzji, w celu nakłonienia takich podmiotów do:
 - a) przedstawienia prawidłowych i kompletnych informacji w odpowiedzi na decyzję, w której wymaga się udzielenia informacji zgodnie z art. 52;
 - b) poddania się kontroli na miejscu zarządzanej decyzją Komisji wydaną na podstawie art. 54;
 - c) zastosowania się do decyzji wprowadzającej środki tymczasowe, wydanej na podstawie art. 55 ust. 1;
 - d) wywiązania się z zobowiązań, którym nadano wiążącą moc prawną w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 56 ust. 1;
 - e) zastosowania się do decyzji wydanej na podstawie art. 58 ust. 1.
2. W przypadku gdy odnośna bardzo duża platforma internetowa lub inna osoba, o której mowa w art. 52 ust. 1, dopełniła obowiązku, w odniesieniu do którego nałożono okresową karę pieniężną w celu wyegzekwowania jego spełnienia, Komisja może ustalić ostateczną wysokość okresowej kary pieniężnej na poziomie niższym niż ten, który wynikałby z pierwotnej decyzji.

Artykuł 61
Termin przedawnienia dotyczący nakładania kar

1. Uprawnienia przyznane Komisji na podstawie art. 59 i 60 podlegają terminowi przedawnienia wynoszącemu pięć lat.
2. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym popełniono naruszenie. W przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się jednak od dnia zaniechania naruszenia.
3. Wszelkie działania podjęte przez Komisję lub koordynatora ds. usług cyfrowych w celu przeprowadzenia dochodzenia lub postępowania w odniesieniu do naruszenia przerywają bieg terminu przedawnienia dotyczącego nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych. Bieg terminu przedawnienia przerywają w szczególności:
 - a) wnioski o udzielenie informacji wystosowane przez Komisję lub koordynatora ds. usług cyfrowych;
 - b) kontrola na miejscu;
 - c) wszczęcie postępowania przez Komisję na podstawie art. 51 ust. 2.
4. Każde przerwanie powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec od początku. Termin przedawnienia dotyczący nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych upływa jednak najpóźniej w dniu, w którym upłynął okres dwukrotnie przekraczający długość terminu przedawnienia bez nałożenia przez Komisję grzywny lub okresowej kary pieniężnej. Termin ten przedłuża się o okres, na który bieg terminu przedawnienia został zawieszony na podstawie ust. 5.

5. Bieg terminu przedawnienia dotyczącego nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych zawiesza się na okres, w którym decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 62

Termin przedawnienia dotyczący egzekwowania kar

1. Uprawnienia Komisji do wykonania decyzji wydanych na podstawie art. 59 i 60 podlegają terminowi przedawnienia wynoszącemu pięć lat.
2. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym decyzja stała się ostateczna.
3. Bieg terminu przedawnienia dotyczącego egzekwowania kar zostaje przerwany:
 - a) przez powiadomienie o decyzji o zmianie pierwotnej kwoty grzywny lub okresowej kary pieniężnej lub o decyzji o odmowie zastosowania takiej zmiany;
 - b) przez działanie Komisji lub państwa członkowskiego działającego na wniosek Komisji mające na celu wyegzekwowanie zapłaty grzywny lub okresowej kary pieniężnej.
4. Każde przerwanie powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec od początku.
5. Bieg terminu przedawnienia dotyczącego egzekwowania kar ulega zawieszeniu:
 - a) do upływu terminu przyznanego na zapłatę;
 - b) na czas zawieszenia egzekucji płatności na podstawie postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 63

Prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt

1. Przed przyjęciem decyzji na podstawie art. 58 ust. 1 lub też art. 59 lub 60 Komisja zapewnia odnośnej bardzo dużej platformie internetowej lub innej osobie, o której mowa w art. 52 ust. 1, możliwość bycia wysłuchaną w kwestii:
 - a) wstępnych ustaleń Komisji, w tym w każdej kwestii, w której Komisja przedstawiła zarzuty; oraz
 - b) środków, które Komisja może mieć zamiar przyjąć w świetle wstępnych ustaleń, o których mowa w lit. a).
2. Odnośna bardzo duża platforma internetowa lub inna osoba, o której mowa w art. 52 ust. 1, może przedstawić swoje uwagi do wstępnych ustaleń Komisji w rozsądnym terminie wyznaczonym przez Komisję we wstępnych ustaleniach, przy czym termin ten nie może być krótszy niż 14 dni.
3. Podstawą decyzji wydanej przez Komisję mogą być wyłącznie zarzuty, co do których zainteresowane strony mogły się wypowiedzieć.
4. W toku postępowania w pełni respektuje się prawo zainteresowanych stron do obrony. Strony mają prawo dostępu do akt Komisji na warunkach wynegocjowanego ujawnienia, z zastrzeżeniem prawnie uzasadnionego interesu odnośnej bardzo dużej platformy internetowej lub innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1, w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych. Prawo dostępu do akt nie dotyczy informacji

poufnych i dokumentów wewnętrznych Komisji ani organów państw członkowskich. W szczególności prawo dostępu nie obejmuje korespondencji między Komisją a tymi organami. Żaden przepis niniejszego ustępu nie uniemożliwia Komisji ujawnienia i wykorzystania informacji koniecznych do udowodnienia naruszenia.

5. Informacje zgromadzone zgodnie z art. 52, 53 i 54 wykorzystuje się wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia.
6. Bez uszczerbku dla wymiany i wykorzystania informacji, o których mowa w art. 51 ust. 3 i art. 52 ust. 5, Komisja, Rada i organy państw członkowskich, a także ich odpowiedni funkcjonariusze, urzędnicy i inne osoby pracujące pod ich nadzorem, a także każda inna odnośna osoba fizyczna lub prawna, w tym audytorzy i eksperci wyznaczeni na podstawie art. 57 ust. 2, nie mogą ujawniać informacji, które uzyskali lub wymienili na podstawie tej sekcji, ani informacji podlegających obowiązkowi dochowania tajemnicy zawodowej.

Artykuł 64 *Publikacja decyzji*

1. Komisja publikuje decyzje, które przyjmuje na podstawie art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 1 oraz art. 58, 59 i 60. Taka publikacja zawiera wskazanie stron i główną treść decyzji wraz z określeniem wysokości ewentualnych nałożonych kar.
2. Publikacji dokonuje się z poszanowaniem praw i prawnie uzasadnionego interesu odnośnej bardzo dużej platformy internetowej, innej osoby, o której mowa w art. 52 ust. 1, oraz każdej osoby trzeciej w zakresie ochrony ich informacji poufnych.

Artykuł 65 *Wnioski dotyczące ograniczeń dostępu i współpraca z sądami krajowymi*

1. W przypadku gdy wszystkie uprawnienia przewidziane w niniejszym artykule mające doprowadzić do zaniechania naruszenia niniejszego rozporządzenia zostały wyczerpane, a naruszenie utrzymuje się i wyrządza poważne szkody, których nie można uniknąć, wykonując inne uprawnienia dostępne na gruncie prawa Unii lub prawa krajowego, Komisja może zwrócić się do koordynatora ds. usług cyfrowych miejsca siedziby odnośnej bardzo dużej platformy internetowej o podjęcie działania na podstawie art. 41 ust. 3.

Przed wystąpieniem z takim wnioskiem do koordynatora ds. usług cyfrowych Komisja zaprasza zainteresowane strony do składania pisemnych uwag w wyznaczonym terminie nie krótszym niż dwa tygodnie, opisując środki, o które ma zamiar wnieść, i określając zamierzonego adresata lub zamierzonych adresatów tych środków.

2. Komisja, działając z inicjatywy własnej, może przedstawić pisemne uwagi właściwemu organowi sądowemu, o którym mowa w art. 41 ust. 3, jeżeli jest to wymagane do zapewnienia spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia. Za zgodą danego organu sądowego Komisja może również przedstawić uwagi ustne.

Wyłącznie w celu przygotowania własnych uwag Komisja może zwrócić się z wnioskiem do tego organu sądowego o przekazanie lub zapewnienie przekazania jej wszelkich dokumentów koniecznych do oceny sprawy.

Artykuł 66
Akty wykonawcze dotyczące interwencji Komisji

1. W odniesieniu do interwencji Komisji, której dotyczy niniejsza sekcja, Komisja może przyjąć akty wykonawcze dotyczące praktycznych ustaleń w zakresie:
 - a) postępowania na podstawie art. 54 i 57;
 - b) wysłuchania przewidzianego w art. 63;
 - c) wynegocjowanego ujawnienia informacji przewidzianego w art. 63.
2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 70. Przed przyjęciem jakichkolwiek środków na podstawie ust. 1 Komisja publikuje ich projekt i zaprasza wszystkie zainteresowane strony do przedłożenia uwag w wyznaczonym w publikacji terminie, który nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

SEKCJA 4
WSPÓLNE PRZEPISY DOTYCZĄCE EGZEKWOWANIA

Artykuł 67
System wymiany informacji

1. Komisja ustanawia i utrzymuje niezawodny i bezpieczny system wymiany informacji wspierający komunikację między koordynatorami ds. usług cyfrowych, Komisją i Radą.
2. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych, Komisja i Rada korzystają z tego systemu wymiany informacji do celów całej komunikacji prowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rozwiązania praktyczne i operacyjne na potrzeby funkcjonowania systemu wymiany informacji i jego interoperacyjności z pozostałymi odpowiednimi systemami. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 70.

Artykuł 68
Przedstawicielstwo

Nie naruszając przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2020/XX/UE⁵², odbiorcy usług pośrednich mają prawo umocować podmiot, organizację lub zrzeszenie do wykonania w ich imieniu praw, o których mowa w art. 17, 18 i 19, pod warunkiem że taki podmiot, taka organizacja lub takie zrzeszenie spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) prowadzą działalność nienastawioną na zys;
- b) zostały należycie ustanowione zgodnie z prawem państwa członkowskiego;
- c) ich cele statutowe obejmują prawnie uzasadniony interes polegający na zapewnieniu zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

⁵² [Odniesienie]

SEKCJA 5

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 69

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa art. 23, 25 i 31, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [data oczekiwanego przyjęcia niniejszego rozporządzenia] r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 23, 25 i 31, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 23, 25 i 31 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 70

Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Usług Cyfrowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Rozdział V

Przepisy końcowe

Artykuł 71

Uchylenie niektórych przepisów dyrektywy 2000/31/WE

1. Uchyla się art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE.
2. Odesłania do art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE odczytuje się jako odesłania odpowiednio do art. 3, 4, 5 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Art. 72
Zmiana dyrektywy 2020/XX/WE w sprawie powództw przedstawicielskich w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów

3. W załączniku I dodaje się następujący punkt:
„X) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE.”.

Artykuł 73
Ocena

1. Najpóźniej pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie co pięć lat, Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.
2. Na potrzeby ust. 1 państwa członkowskie i Rada przekazują informacje na wniosek Komisji.
3. Dokonując ocen, o których mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia stanowiska i ustalenia Parlamentu Europejskiego, Rady oraz innych stosownych podmiotów lub źródeł.
4. Najpóźniej trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja, po konsultacji z Europejską Radą ds. Usług Cyfrowych, przeprowadza ocenę jej funkcjonowania i przedkłada sprawozdanie z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, uwzględniając pierwsze lata stosowania niniejszego rozporządzenia. Na podstawie tych ustaleń i z należyтым uwzględnieniem opinii Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych temu sprawozdaniu w stosownych przypadkach towarzyszy wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do struktury Rady.

Artykuł 74
Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Rozporządzenie stosuje się od dnia [data – trzy miesiące po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:
- 1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Planowane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. Systemy zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i proponowane nowe linie budżetowe po stronie wydatków
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne*
 - 3.2.3. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych (akt o usługach cyfrowych) i zmieniające dyrektywę 2000/31/WE

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa⁵³

Obszar polityki: Sieci komunikacyjne, treści i technologie Rynek wewnętrzny, przemysł, przedsiębiorczość i MŚP

Wpływ na budżet wiąże się z nowymi zadaniami powierzonymi Komisji, w tym z zadaniami z zakresu bezpośredniego nadzoru i wsparciem dla Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych.

Działanie: Kształtowanie cyfrowej przyszłości Europy

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☒ nowego działania

☐ nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego⁵⁴

☐ przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.4.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

Rozporządzenie powinno być bezpośrednio stosowane po upływie [3 miesięcy] od jego przyjęcia, a zanim to nastąpi, unijne zarządzanie powinno umożliwić skuteczny nadzór nad usługami cyfrowymi na poziomie transgranicznym. Do tego czasu państwa członkowskie powinny wyznaczyć istniejące organy lub ustanowić nowe organy do wykonania zadań koordynatorów ds. usług cyfrowych. Jednocześnie należy ustanowić niezależną grupę doradcą *ad hoc* (Rada), która musi rozpocząć funkcjonowanie, aby móc planować swoje działania oraz rozpocząć otrzymywanie i przetwarzanie informacji pochodzących od koordynatorów ds. usług cyfrowych i Komisji w celu przedstawiania porad, opinii i zaleceń służących zapewnieniu spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia. Ponadto Komisja będzie uprawniona do ostatecznego sprawowania bezpośredniego nadzoru nad określonymi platformami, zgodnie z procedurami i kryteriami określonymi w aktach delegowanych. Do tego samego czasu powinna w pełni funkcjonować europejska platforma wspierająca wymianę informacji.

⁵³ ABM: activity-based management – zarządzanie kosztami działań; ABB: activity-based budgeting – budżet zadaniowy.

⁵⁴ O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

W początkowej fazie rozruchu do czasu pierwszego krótkookresowego przeglądu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna zapewnić działania wspierające Europejską Radę ds. Usług Cyfrowych, a także infrastrukturę IT i aplikacje wewnętrznych, przy ewentualnym wsparciu/zaangażowaniu również ze strony krajowych koordynatorów ds. usług cyfrowych.

- 1.4.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*): Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku, w ramach interwencji przewiduje się między innymi odpowiedni nadzór nad usługami cyfrowymi oraz współpracę między organami na szczeblu unijnym, co przyczyni się do wzrostu zaufania, innowacji i rozwoju na jednolitym rynku. Jest to konieczne do zapewnienia najlepszych warunków rozwoju innowacyjnych transgranicznych usług cyfrowych w Unii ponad granicami krajowymi i jednocześnie do zachowania bezpiecznego środowiska internetowego dla wszystkich obywateli Unii, przy czym cele te można osiągnąć wyłącznie na szczeblu europejskim. Ponadto, jeżeli chodzi konkretnie o *bardzo duże platformy*, ściślejszy nadzór na szczeblu europejskim, zapewniający koordynację i uzupełnienie działań krajowych organów regulacyjnych, jest również konieczny w świetle ogólnounijnego zasięgu i wpływu regulowania i nadzorowania takich podmiotów.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*): W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi określono jedyną wartość dodaną interwencji Unii, której celem jest przeciwdziałanie ryzyku fragmentacji prawnej spowodowanej rozbieżnymi podejściami regulacyjnymi i nadzorczymi (zatem bez uwzględnienia zwiększenia bezpieczeństwa i zaufania do usług cyfrowych) w związku z możliwym wzrostem transgranicznego handlu elektronicznego o 1–1,8 %, tj. odpowiadającym wzrostowi obrotów generowanych w ujęciu transgranicznym o 8,6 mld EUR do 15,5 mld EUR.

Jeśli chodzi o wartość dodaną płynącą z egzekwowania środków, inicjatywa ta przyczynia się do znacznych korzyści ze zwiększenia skuteczności wynikających ze współpracy między państwami członkowskimi oraz wzajemnego udostępniania niektórych zasobów na potrzeby pomocy technicznej na szczeblu UE, kontroli i audytu systemów moderowania treści, systemów rekomendacji i reklam internetowych na bardzo dużych platformach internetowych. To z kolei prowadzi do zwiększenia skuteczności środków egzekwowania i nadzoru, podczas gdy obecny system opiera się w dużej mierze na ograniczonej zdolności nadzoru w niewielkiej liczbie państw członkowskich.

1.4.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

W dyrektywie 2000/31/WE o handlu elektronicznym zapewniono podstawowe ramy funkcjonowania jednolitego rynku usług cyfrowych i nadzoru nad takimi usługami oraz określono podstawową strukturę mechanizmu ogólnej współpracy między państwami członkowskimi, która obejmuje zasadniczo wszystkie wymogi mające zastosowanie do usług cyfrowych. W wyniku oceny wspomnianej dyrektywy zidentyfikowano niedociągnięcia dotyczące szeregu aspektów tego mechanizmu współpracy, w tym istotnych aspektów proceduralnych, między innymi brak wyraźnych terminów na udzielenie odpowiedzi przez państwa członkowskie w połączeniu z ogólnym brakiem reagowania na wnioski ze strony innych państw. Na przestrzeni lat doprowadziło to do braku zaufania między państwami członkowskimi pod względem rozwiązywania problemów dotyczących dostawców oferujących transgraniczne usługi cyfrowe, w szczególności w odniesieniu do platform internetowych. Państwa członkowskie zamiast tego wprowadzały uregulowania niezależnie, w szczególności ustanawiając różne przepisy obejmujące obowiązki platform internetowych i innych pośredników internetowych w odniesieniu do nielegalnych treści, towarów lub usług dostarczanych przez ich użytkowników. Ta fragmentacja prawna ma poważne konsekwencje zarówno dla zdolności europejskich dostawców usług do zwiększenia skali swojej działalności na jednolitym rynku, jak i dla ochrony i bezpieczeństwa obywateli Unii w internecie. Z oceny dyrektywy i z oceny skutków wynika, że konieczne jest określenie zróżnicowanego zestawu przepisów i wymogów na szczeblu europejskim, w tym szczególnych obowiązków dla bardzo dużych platform, co wymagałoby odpowiednich i spójnych narzędzi i mechanizmów nadzoru na tym szczeblu. Z tego względu wypełnienie obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu wymagałoby szczególnego mechanizmu współpracy na szczeblu UE, ze strukturą zarządzania zapewniającą funkcję koordynatora określonych odpowiedzialnych organów na szczeblu UE, oraz wzmocnionego i sprawnego nadzoru na szczeblu UE nad bardzo dużymi platformami internetowymi.

1.4.4. *Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia*

W akcie o usługach cyfrowych określono nowe wspólne ramy dotyczące wymogów mających zastosowanie do niektórych usług społeczeństwa informacyjnego (pośredników), które to ramy znacznie wykraczają poza podstawowe ramy ustanowione w dyrektywie o handlu elektronicznym. Z tego względu należy ustanowić niniejszym wnioskiem nową krajową i europejską funkcję regulacyjną i nadzorczą.

Jeżeli chodzi o możliwe synergie z obecnym modelem współpracy określonym w dyrektywie o handlu elektronicznym, niniejsze rozporządzenie mogłoby doprowadzić do synergii w szczególności na szczeblu krajowym, na którym koordynatorowi ds. usług cyfrowych można powierzyć również zadanie obsługi powiadomień dokonanych na podstawie art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, chociaż w rozporządzeniu nie przewidziano takiego obowiązku.

1.5. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ **Ograniczony czas trwania**

- ☐ od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☒ **Nieograniczony czas trwania**

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2023 r. do 2026 r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.6. Planowane tryby zarządzania⁵⁵

☒ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

- ☒ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

- ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
- ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- ☐ organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;
- ☐ organom prawa publicznego;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.
- *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

--

⁵⁵

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Rozporządzenie będzie okresowo poddawane przeglądowi i ocenie w ciągu pięciu lat od jego wejścia w życie, a następnie co pięć lat. Ponadto Komisja powinna przeprowadzić szereg działań z zakresu monitorowania, potencjalnie na zalecenie Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych, w ramach ciągłej oceny skuteczności i efektywności środków w kontekście ich stosowania, w tym nadzoru i analizy pojawiających się kwestii.

Ponadto Komisja powinna w szczególności przeprowadzić ocenę krótkookresową, aby ocenić wyniki działalności Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych w stosunku do jej celów, mandatu i zadań. W ramach tej oceny uwzględniona zostanie zwłaszcza ewentualna potrzeba ustanowienia niezależnej agencji i skutki finansowe takich modyfikacji. Komisja musi przedstawić sprawozdanie z wyników oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. *Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli*

W rozporządzeniu ustanawia się nową politykę w odniesieniu do zharmonizowanych przepisów dotyczących świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego na rynku wewnętrznym przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa i wiarygodności usług *online* i praw podstawowych w internecie. W tych nowych przepisach wymaga się również ustanowienia mechanizmu spójności w zakresie transgranicznego stosowania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, ustanowienia nowej grupy doradczej koordynującej działania organów krajowych i Komisji, a także powierzenia Komisji bezpośrednich uprawnień egzekucyjnych oraz utworzenia systemu wymiany informacji ułatwiającego przepływ informacji między koordynatorami ds. usług cyfrowych.

Konieczne jest zapewnienie służbom Komisji odpowiednich zasobów, aby mogły sprostać tym nowym zadaniom. Szacuje się, że egzekwowanie nowego rozporządzenia będzie wymagało 50 EPC (15 EPC na potrzeby zarządzania nowymi zadaniami i decyzjami w zakresie kontroli bezpośredniej oraz 35 EPC na potrzeby wspierania działań Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych w ramach dochodzeń Komisji lub wspólnych dochodzeń koordynatorów ds. usług cyfrowych).

2.2.2. *Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia*

Aby zapewnić wypełnianie przez Europejską Radę ds. Usług Cyfrowych mandatu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, przewiduje się, że przewodniczącego Rady powoła Komisja, która będzie mogła opracowywać porządek obrad do celów podjęcia decyzji przez członków zgodnie z zadaniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Ponadto aby zapewnić członkom Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych możliwość podejmowania świadomych decyzji na podstawie elementów stanu faktycznego

i analizy kontekstu, przewiduje się, że Radę powinna wspierać struktura administracyjna Komisji.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony.

Dodatkowe potrzeby w zakresie środków niezbędnych do celów niniejszego rozporządzenia zostaną zaspokojone w ramach istniejących środków zapobiegania nadużyciom finansowym mających zastosowanie do Komisji.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział wieloletnich ram finansowych i proponowane nowe linie budżetowe po stronie wydatków

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer Dział 1	Zrózn. / niezrózn. ⁵⁶	państw EFTA ⁵⁷	krajów kandydujących ⁵⁸	państw w trzecich	w rozumieniu art. [21 ust. 2 lit. b)] rozporządzenia finansowego
1	02 04 05 01 Program „Cyfrowa Europa” – wdrażanie, optymalne wykorzystanie zdolności cyfrowych i interoperacyjność	Zrózn.	TAK	NIE	NIE	NIE
	03 02 01 01 Program na rzecz jednolitego rynku – funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług					
1	03 01 01 01 Wydatki na wsparcie Programu na rzecz jednolitego rynku (w tym MŚP)	Niezrózn.	TAK	NIE	NIE	NIE

⁵⁶ Środki zróżnicowane / środki niezróżnicowane.

⁵⁷ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

⁵⁸ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Wpływ wniosku na budżet zostanie w całości pokryty ze środków przewidzianych w WRF na lata 2021–2027 w ramach puli środków finansowych programu „Cyfrowa Europa” i Programu na rzecz jednolitego rynku. Nie przewiduje się wydatków w kontekście obecnych WRF.

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

Dział wieloletnich ram finansowych			1	Dział 1									
Środki operacyjne				2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r. ⁵⁹	OGÓŁE M 2023–2027	SUMA CAŁKO WITA
02 04 05 01 Program „Cyfrowa Europa” – wdrażanie, optymalne wykorzystanie zdolności cyfrowych i interoperacyjność	Środki na zobowiązania	(1)			4,526	6,076	9,802	9,802	9,802	9,802	40,008	49,810	
	Środki na płatności	(2)			2,525	4,526	5,075	8,800	9,000	19,584	30,226	49,810	
03 02 01 01 Program na rzecz jednolitego rynku – funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	Środki na zobowiązania	(3)				2,600	5,400	5,400	5,400	5,400	18,800	24,200	
	Środki na płatności	(4)				2,600	5,400	5,400	5,400	5,400	18,800	24,200	
03 01 01 01 Wydatki na wsparcie Programu na rzecz jednolitego rynku	Środki na zobowiązania = środki na płatności	(5)			0,025	0,230	0,220	0,220	0,220		0,915	0,915	

⁵⁹

Wszystkie dane liczbowe w tej kolumnie mają charakter orientacyjny i są zależne od kontynuacji programów oraz dostępności środków.

OGÓŁEM środki przydzielone na program	Środki na zobowiązania	(1)+(3)+(5)			4,551	8,906	15,422	15,422	15,422	15,202	59,723	74,925
	Środki na płatności	(2)+(4)+(5)			2,550	7,356	10,695	14,420	14,920	24,984	49,941	74,925

Dział finansowych	wieloletnich	ram	7	„Wydatki administracyjne”
-------------------	--------------	-----	---	---------------------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r. 60	OGÓŁEM (2023–2027)
Zasoby ludzkie				0,750	3,750	6,295	6,295	6,295	6,295	23,385
Pozostałe wydatki administracyjne				0,140	0,250	0,275	0,300	0,325	0,325	1,290
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)			0,890	4,000	6,570	6,595	6,620	6,620	24,675

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r.	OGÓŁEM (2023–2027)
OGÓŁEM środki	Środki na zobowiązania			5,441	12,906	21,992	22,017	22,042	21,822	84,398

⁶⁰ Wszystkie dane liczbowe w tej kolumnie mają charakter orientacyjny i są zależne od kontynuacji programów oraz dostępności środków.

z wieloletnich ram finansowych	wszystkich DZIAŁÓW	Środki na płatności			3,440	11,356	17,265	21,015	21,540	31,640	74,616
--	-------------------------------------	---------------------	--	--	-------	--------	--------	--------	--------	---------------	---------------

3.2.2. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Rok	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
-----	------	------	------	------	------	------	------	--------

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie			0,75	3,75	6,295	6,295	6,295	23,385
Pozostałe wydatki administracyjne			0,140	0,250	0,275	0,300	0,325	1,290
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych			0,890	4,000	6,570	6,595	6,620	24,675

Poza DZIAŁEM 7 ⁶¹ wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Inne wydatki administracyjne			0,025	0,230	0,220	0,220	0,220	0,915
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych			0,025	0,230	0,220	0,220	0,220	0,915

OGÓŁEM			0,915	4,230	6,790	6,815	6,840	25,590
---------------	--	--	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	---------------

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych⁶².

⁶¹ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

⁶² Ponieważ inicjatywa ma charakter horyzontalny i obejmuje różne dziedziny kompetencji Komisji, takie jak kompetencje związane z rynkiem wewnętrznym, usługami cyfrowymi, ochroną konsumentów, ochroną podstawowych wolności w internecie, planowane jest połączenie zasobów ze wszystkich

dyrekcji generalnych Komisji, z zastrzeżeniem zgody Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa oraz zainteresowanych dyrekcji generalnych, co pozostaje kwestią do omówienia.

3.2.2.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

Rok		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)								
w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji				6	19	32	32	32
w delegaturach								
w dziedzinie badań								
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC) – CA, LA, SNE, INT i JED ⁶³								
Dział 7								
Finansowanie z DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	– w centrali				11	18	18	18
	– w delegaturach							
Finansowanie ze środków przydzielonych na program ⁶⁴	– w centrali							
	– w delegaturach							
Badania naukowe								
Inne (określić)								
OGÓŁEM				6	30	50	50	50

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Nadzór nad prawidłową realizacją obowiązków określonych w rozporządzeniu w odniesieniu do przedsiębiorstw prywatnych i państw członkowskich Przygotowywanie i opracowywanie aktów wykonawczych i delegowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Prowadzenie dochodzeń, audytów i innych analiz, w tym analizy danych Zarządzanie konsultacjami publicznymi i ukierunkowanymi Zamawianie badań zewnętrznych związanych z analizą systemów algorytmicznych, sztucznej inteligencji i zarządzania danymi Wsparcie administracyjne Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych oraz organizacja posiedzeń, przygotowywanie opinii i innego rodzaju wsparcie Rady
Personel zewnętrzny	Prowadzenie dochodzeń, audytów i innych analiz Zarządzanie konsultacjami publicznymi i ukierunkowanymi Wsparcie administracyjne Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych oraz organizacja

⁶³ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

⁶⁴ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

	posiedzeń, przygotowywanie opinii i innego rodzaju wsparcie Rady
--	--

3.2.3. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

- ☒ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody różne

Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁶⁵						
	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
Artykuł ...							

ZAŁĄCZNIK **do OCENY SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI**

Tytuł wniosku/inicjatywy:

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych
--

- 1) LICZBA i KOSZT ZASOBÓW LUDZKICH UZNANYCH ZA NIEZBĘDNE
- 2) KOSZT POZOSTAŁYCH WYDATKÓW ADMINISTRACYJNYCH
- 3) METODY OBLICZANIA SZACUNKOWYCH KOSZTÓW
 - a) Zasoby ludzkie
 - b) Pozostałe wydatki administracyjne

⁶⁵ W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.

1) Koszt zasobów ludzkich uznanych za niezbędne

☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych		2021		2022		2023		2024		2025		2026		2027		OGÓŁEM	
		EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)																	
w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji	AD					5	0,60	16	2,4	27	4,05	27	4,05	27	4,05		
	AST					1	0,15	3	0,45	5	0,75	5	0,75	5	0,75		
w delegaturach Unii	AD																
	AST																
• Personel zewnętrzny ⁶⁶																	
Globalna koperta finansowa	CA							7	0,56	7	0,56	7	0,56	7	0,56		
	SNE							4	0,34	11	0,935	11	0,935	11	0,935		

⁶⁶ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

	INT																
Inna linia budżetowa (określić)																	
Suma częstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych						6	0,75	30	3,75	50	6,295	50	6,295	50	6,295		

2) Koszt pozostałych wydatków administracyjnych

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Ogółem
W centrali:								
Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne				0,05	0,075	0,1	0,125	0,35
Koszty konferencji i spotkań			0,1	0,14	0,14	0,14	0,14	0,66
Koszty operacyjne związane z produktami (zob. metody obliczania)			0,04	0,06	0,06	0,06	0,06	0,28
Inna linia budżetowa (określić w stosownych przypadkach)								
W delegaturach Unii								
Wydatki na podróże służbowe, konferencje i cele reprezentacyjne								
Dalsze szkolenie personelu								
Nabywanie, wynajem i wydatki powiązane								
Sprzęt, meble, materiały i usługi								
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych			0,140	0,250	0,275	0,300	0,325	1,290

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Ogółem
Wydatki na pomoc techniczną i administracyjną (oprócz personelu zewnętrznego) ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”)								
– w centrali								
– w delegaturach Unii								
Inne wydatki na zarządzanie w dziedzinie badań								
Inna linia budżetowa (określić w stosownych przypadkach)								
Działania w zakresie komunikacji/konsultacji			0,025	0,230	0,220	0,220	0,220	0,915
Suma częściowa – poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych								

OGÓŁEM DZIAŁ 7 i poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych			0,165	0,480	0,495	0,520	0,545	2,205
--	--	--	-------	-------	-------	-------	-------	-------

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

3) Metody obliczania szacunkowych kosztów

a) Zasoby ludzkie

W niniejszej części określono metodę obliczania szacunkowych kosztów zasobów ludzkich uznanych za niezbędne (założenia co do obciążenia pracą, w tym konkretne stanowiska pracy (profile zawodowe wg Sysper 2), kategorii personelu i odpowiadające im średnie koszty)

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych

Uwaga: średnie koszty dla poszczególnych kategorii pracowników w centrali są dostępne na stronie BudgWeb:
https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/pre/legalbasis/Pages/pre-040-020_preparation.aspx

• Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony

Zakładając, że przyjęcie rozporządzenia i rozpoczęcie jego stosowania nastąpią w 2023 r., Komisja będzie musiała stopniowo dokonywać wewnętrznych przesunięć zasobów potrzebnych do zapewnienia realizacji jej nowych zadań do dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia, w tym do przyjęcia aktów wykonawczych i delegowanych przewidzianych w rozporządzeniu. Komisja będzie musiała także powołać grupę zadaniową, której zadaniem będzie nadzór nad stosowaniem rozporządzenia w odniesieniu do bardzo dużych platform i zapewnianie wsparcia dla działań Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych.

W schemacie organizacyjnym trzeba będzie przewidzieć 15 EPC (13 AD + 2 AST) na potrzeby pełnienia przez Komisję dodatkowych funkcji związanych z aktem o usługach cyfrowych (rozstrzyganie sporów, bezpośredni nadzór, akty wykonawcze).

Ponadto konieczne będzie wewnętrzne przesunięcie w Komisji liczby pracowników odpowiadającej łącznie 35 EPC (14 AD/TA, 3 AST, 7 CA i 11 SNE), aby zapewniać Radzie wsparcie, biorąc pod uwagę, że będzie to wymagało aktywnego monitorowania ok. 20/25 bardzo dużych platform (w tym monitorowania wszystkich dokumentów regulacyjnych) oraz zaangażowania w mechanizm spójności/dwustronny (jako punkt odniesienia – w IMI rocznie dokonywano ok. 10 powiadomień na podstawie art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym i nie jest wykluczone, że podobna, jeśli nie większa, liczba zgłoszeń może dotyczyć nowych obowiązków określonych w akcie o usługach cyfrowych w odniesieniu do wszystkich dostawców usług pośrednich działających w UE).

Ponieważ inicjatywa ma charakter horyzontalny i obejmuje różne dziedziny kompetencji Komisji, takie jak kompetencje związane z rynkiem wewnętrznym, usługami cyfrowymi, ochroną konsumentów, ochroną podstawowych wolności w internecie, planowane jest połączenie zasobów ze wszystkich dyrekcji generalnych Komisji, z zastrzeżeniem zgody Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa oraz zainteresowanych dyrekcji generalnych, co pozostaje kwestią do omówienia.

• Personel zewnętrzny

Poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych

• Jedynie stanowiska finansowane z budżetu na badania naukowe

• Personel zewnętrzny

b) Pozostałe wydatki administracyjne

Należy wskazać metodę obliczeń zastosowaną w odniesieniu do poszczególnych linii budżetowych, a w szczególności założenia będące podstawą obliczeń (np. liczba posiedzeń rocznie, średnie koszty itp.)

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych

Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne

- W przypadku kontroli na miejscu bardzo dużych platform internetowych: brak takich kontroli przewidzianych na pierwszy rok (2023 r.), lecz ocenia się, że kontrole takie będą w coraz większym stopniu konieczne po wejściu w życie rozporządzenia: ich liczbę szacuje się na 15 w 2025 r., 20 w 2026 r. i 25 w 2027 r., w miarę intensyfikacji działań egzekucyjnych. Średni koszt jednej kontroli szacowany jest na 0,005 mln EUR, zakładając zaangażowanie maksymalnie 2 pracowników na miejscu oraz czas trwania kontroli wynoszący 5 dni.

Koszty konferencji i spotkań

- Comiesięczne posiedzenia Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych wspierane przez Komisję, o szacowanym koszcie 0,01 mln EUR na posiedzenie. Szacuje się, że w 2023 r. odbędzie się tylko osiem posiedzeń.
- Inne spotkania ekspertów: według zachowawczych szacunków organizowane byłyby maksymalnie cztery spotkania ekspertów rocznie, mające na celu uzyskanie od czołowych specjalistów opinii i porad w kwestiach technicznych, prawnych i społecznych.

Koszty operacyjne związane z produktami

- Przygotowanie i wydanie opinii Europejskiej Rady ds. Usług Cyfrowych: szacuje się, że konieczne i wykonalne byłoby opracowanie jednej takiej opinii na posiedzenie Rady. Szacuje się, że co druga opinia wymagałaby wsparcia technicznego w postaci badania *ad hoc* o koszcie 0,1 mln EUR.

Poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych (wydatki na wsparcie i operacyjne)

Wydatki na wsparcie

- Komisja i Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych będą musiały prowadzić szeroko zakrojone konsultacje w odniesieniu do większości z najważniejszych wydawanych dokumentów stanowiących wynik prac. Średni koszt jednostkowy konsultacji szacuje się na 0,005 mln EUR, z uwzględnieniem konsultacji ukierunkowanych i spotkań fizycznych oraz przy założeniu, że większość konsultacji będzie prowadzona przez internet. Konsultacje będą skoncentrowane na ramach oceny ryzyka (po dwie konsultacje w 2024 r. i 2025 r. oraz jedna w 2026 r.) i projekcie wytycznych (dwie rocznie w latach 2023–2025, po czym przewiduje się wzrost liczby konsultacji do trzech rocznie) oraz będą poprzedzały przyjęcie aktów wykonawczych i delegowanych (trzy konsultacje w 2023 r. i dwie w 2024 r.).
- Przewidziany jest budżet na wsparcie ciągłej komunikacji, służącej wspomaganie zaangażowania zainteresowanych stron na wszystkich etapach konsultacji, szacowany na 0,2 mln EUR rocznie począwszy od 2024 r.

Wydatki operacyjne

Analizy i konsultacje

W ramach działań wspierających Europejską Radę ds. Usług Cyfrowych oraz w ramach własnych zadań bezpośrednio związanych z egzekwowaniem Komisja będzie musiała być w stanie przeprowadzić dogłębną analizę systemów algorytmicznych, zarządzania danymi i sztucznej inteligencji będących podstawą usług świadczonych przez bardzo duże platformy (ok. 20/25 w całej UE). Będzie to wymagało korzystania z wysoce specjalistycznej wiedzy poprzez badania *ad hoc* lub usługi konsultantów wspomagających analizę, w szczególności:

- Wnioski o dostęp do danych na potrzeby oceny ryzyka: wydatki związane z przetwarzaniem danych i zewnętrznym wsparciem technicznym, szacowane średnio na 0,025 mln EUR na wniosek. Oczekuje się, że liczba wniosków wzrośnie i ustabilizuje się na poziomie ok. dwóch wniosków rocznie na każdego bardzo dużego dostawcę usług objętego nadzorem (w odniesieniu do oczekiwanej liczby dostawców usług wynoszącej 20), tj. 40 takich wniosków

rocznie poczynawszy od 2026 r., przy czym pięć w 2023 r. i 20 w 2025 r.

- Wydatki na badania i usługi specjalistów w zakresie analizy danych będą konieczne do ustanowienia ram metodyki i bazy wiedzy niezbędnych do identyfikacji ryzyka i budowania zdolności publicznego organu egzekwującego prawo, aby chronić obywateli Unii i przedsiębiorstwa europejskie przed nieprzestrzeganiem rozporządzenia, jak również do opracowania norm i metodyk służących niwelowaniu tego ryzyka. Uważa się, że badania będą musiały służyć regularnemu zapewnianiu solidnych metodyk i ram na potrzeby audytu szeregu zmieniających się systemów algorytmicznych, oceny ryzyka, jak również analizy najistotniejszych zagrożeń, wynikających z przeglądu sektora (niezwiązanego ściśle z poszczególnymi platformami/działaniami egzekucyjnymi, lecz dotyczącego także systemów mogących kształtować określone rynki lub rozpowszechniać informacje wśród użytkowników w Unii). Szacuje się, że w systemie tym przeprowadzane będzie do 22 ocen ryzyka, badań technicznych i studiów wykonalności o stopniu złożoności od niskiego (50 tys. EUR) po ramowy (1 mln EUR). Zobowiązania dotyczące tych badań mają zostać uregulowane po ukończeniu badań, tj. średnio w następnym roku budżetowym po podpisaniu umowy.
- W odniesieniu do indywidualnych kontroli technicznych i audytów regulacyjnych dotyczących systemów algorytmicznych i sztucznej inteligencji bardzo dużych dostawców: oczekuje się, że będą one miały wysoki (kontrola ok. ośmiu systemów algorytmicznych) lub średni stopień złożoności (kontrola ok. pięciu systemów algorytmicznych). Szacunkowe koszty wynoszą 0,5 mln EUR w przypadku audytu o wysokim stopniu złożoności i 0,3 mln EUR w przypadku audytów o niskim stopniu złożoności, przy średnim koszcie kontroli jednego systemu technicznego wynoszącym 0,075 mln EUR (oszacowanym w odniesieniu do zewnętrznych audytów technicznych w badaniu SMART 2018/0037) oraz niezbędnych dodatkowych zasobach na analizę ogólną. Koszty obejmują usługi naukowców zajmujących się danymi i zewnętrznych wykonawców oraz zamówienia dotyczące wsparcia zewnętrznego. Oczekuje się, że w 2023 r. nie zostanie przeprowadzona żadna taka kontrola, lecz zdolności i potrzeby wzrosną do 16 kontroli (trzech o wysokim stopniu złożoności i 13 o średnim stopniu złożoności) w 2025 r. Kontrole mają być kończone w terminie krótszym niż badania, a zobowiązania z ich tytułu mają być regulowane średnio w tym samym roku.

Systemy informacyjne i zarządzania (IT)

- Głównym elementem wspierającym stosowanie rozporządzenia jest platforma cyfrowa ułatwiająca wymianę informacji między państwami członkowskimi, Europejską Radą ds. Usług Cyfrowych i Komisją, a także zapewniająca funkcje i interoperacyjność z innymi funkcjami, jak przewidziano w rozporządzeniu. Koszty rozwoju tej platformy szacuje się na 4,5 mln EUR w ciągu czterech lat (2 mln EUR w 2023 r. na jej utworzenie, po 1 mln EUR w 2024 r. i 2025 r. na zapewnienie jej pełnego rozwoju i interoperacyjności oraz 0,03 EUR w kolejnych latach na utrzymanie jej aktualności i interoperacyjności. Koszty utrzymania i pomocy dla użytkowników są również szacowane na 0,001 mln EUR w pierwszych dwóch latach, a następnie na bardziej stabilny budżet w wysokości 0,002 mln EUR rocznie. Płatności z tytułu dalszych aktualizacji i zmian szacuje się na następny rok budżetowy po wdrożeniu/dostarczeniu platformy.

W związku z powyższym wydatki operacyjne poza działem 7 byłyby istotne dla następujących programów Komisji:

– **programu „Cyfrowa Europa”**: w odniesieniu do działań związanych z badaniami ogólnymi i analizami danych, mających na celu zwiększenie zdolności organów publicznych egzekwujących prawo w zakresie analizy, identyfikacji i eliminowania ryzyka wiążącego się z systemowym nieprzestrzeganiem przepisów przez bardzo duże platformy we wspólnych ramach w całej Unii, a także w odniesieniu do składania wniosków o dostęp do danych i zarządzania nimi oraz tworzenia i rozwijania niezbędnej informatycznej platformy wymiany informacji, która umożliwi wymianę informacji między właściwymi organami a Komisją oraz interoperacyjność baz danych i funkcji przewidzianych w rozporządzeniu, z następującymi przewidzianymi wydatkami (w mln EUR):

2023	2024	2025	2026	2027
4,526	6,076	9,802	9,802	9,802
– Program na rzecz jednolitego rynku : w odniesieniu do konkretnych działań egzekucyjnych, które mają być prowadzone wobec bardzo dużych platform, takich jak indywidualne kontrole techniczne i audyty, a także związanych z nimi konsultacji publicznych.				
2023	2024	2025	2026	2027

0,025	2,830	5,620	5,620	5,620
<u>Dodatek: szczegółowy przegląd wydatków operacyjnych i administracyjnych</u>				

Dodatek: szczegółowy przegląd wydatków operacyjnych i związanych z zasobami ludzkimi

				2023			2024			2025			2026			2027	Ogółem
		ilość	koszt jednostkowy	ogółem	ilość	koszt jednostkowy	ogółem	ilość	koszt jednostkowy	ogółem	ilość	koszt jednostkowy	ogółem	ilość	koszt jednostkowy	ogółem	
Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne	Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne (na potrzeby kontroli)			0	10	0,005	0,05	15	0,005	0,075	20	0,005	0,1	25	0,005	0,125	
	SUMA CZĄSTKOWA			0			0,05			0,075			0,1			0,125	0,35
Koszty konferencji i spotkań	Posiedzenia Rady	8	0,01	0,08	12	0,01	0,12	12	0,01	0,12	12	0,01	0,12	12	0,01	0,12	
	Inne spotkania ekspertów	4	0,005	0,02	4	0,005	0,02	4	0,005	0,02	4	0,005	0,02	4	0,005	0,02	
	SUMA CZĄSTKOWA			0,1			0,14			0,14			0,14			0,14	0,66
Koszty operacyjne związane z produktami	Opinie	8	0,005	0,04	12	0,005	0,06	12	0,005	0,06	12	0,005	0,06	12	0,005	0,06	
	SUMA CZĄSTKOWA			0,04			0,06			0,06			0,06			0,06	0,28

Analizy i konsultacje	Badania ramowe dotyczące oceny ryzyka	1	1	1	2	1	2	3	1	3	3	1	3	3	1	3	
	Badania techniczne i ramy audytu algorytmów	3	0,3	0,9	6	0,3	1,8	12	0,3	3,6	12	0,3	3,6	12	0,3	3,6	
	Studia wykonalności na potrzeby norm technicznych	2	0,05	0,1	2	0,05	0,1	2	0,05	0,1	2	0,05	0,1	2	0,05	0,1	
	Wnioski o dostęp do danych i przetwarzanie danych na potrzeby ocen ryzyka	5	0,025	0,125	15	0,025	0,375	20	0,025	0,5	40	0,025	1	40	0,025	1	
	Coroczne badanie istotnych zagrożeń	1	0,4	0,4	2	0,4	0,8	4	0,4	1,6	4	0,4	1,6	4	0,4	1,6	
	Kontrole techniczne i audyty (o wysokim stopniu złożoności)		0,5	0	1	0,5	0,5	3	0,5	1,5	3	0,5	1,5	3	0,5	1,5	
	Kontrole techniczne i audyty (o średnim stopniu złożoności)		0,3	0	7	0,3	2,1	13	0,3	3,9	13	0,3	3,9	13	0,3	3,9	
	Konsultacje w sprawie wytycznych	2	0,005	0,01	2	0,005	0,01	2	0,005	0,01	3	0,005	0,015	3	0,005	0,015	
	Konsultacje w sprawie ram oceny ryzyka		0,005	0	2	0,005	0,01	2	0,005	0,01	1	0,005	0,005	1	0,005	0,005	

	Konsultacje w sprawie aktów wykonawczych i delegowanych	3	0,005	0,015	2	0,005	0,01		0,005	0		0,005	0		0,005	0	
	Komunikacja i wsparcie zaangażowania zainteresowanych stron		0,2	0	1	0,2	0,2	1	0,2	0,2	1	0,2	0,2	1	0,2	0,2	
	SUMA CZĄSTKOWA			2,55			7,905			14,42			14,92			14,92	54,715
Systemy informacyjne i zarządzania	Rozwój cyfrowych platform koordynacyjnych	1	2	2		1	1		1	1		0,5	0,5		0,5	0,5	
	Utrzymanie		0,001	0,001		0,001	0,001		0,002	0,002		0,002	0,002		0,002	0,002	
	SUMA CZĄSTKOWA			2,001			1,001			1,002			0,502			0,502	5,008
SUMA CZĄSTKOWA wydatków				4,691			9,156			15,697			15,722			15,747	61,013
Budżet na zasoby ludzkie				0,750			3,750			6,295			6,295			6,295	23,385
SUMA CAŁKOWITA				5,441			12,906			21,992			22,017			22,042	84,398

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.